

போட்டிக் கதைகள்

இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்

127

சென்னை நகராட்சித் துறைமுகப் பகுதி, சென்னை

சீ.வேசுரமூர்த்தி
இடுநகர்.
15-11-71

போட்டிக்கதைகள்

ஈ. வேங்கட
3300

போட்டிக் கதைகள்

இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்
226, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

1963

VIJAYALACKSHMI BOOK DEPOT
248, Galle Road,
WELLOWATTE
TELEPHONE 88930.

முதற் பதிப்பு : ஒக்டோபர், 1963.

விலை ரூபா 1-50

அச்சுப்பதிவு :
கலைவாணி அச்சகம்,
10, மெயின் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

பதிப்புரை

இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்

போட்டிக் கதைகள் என்னும் இந்நூலில் ஒன்பது சிறுகதைகள் உள்ளன. நாங்கள் நடாத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் இவை தெரிவு செய்ய பட்டவையாகும்.

இவற்றுள் முதற் பரிசு பெற்றது “பூ”. திரு. எம். ஏ. ரஹ்மான் எழுதியது. மூன்றாவது பரிசு பெற்றது “செம்பியன் செல்வனி”ன் “உணர்ச்சிக்கு அப்பால்.....”. மற்றவை பாராட்டுப் பத்திரம் பெற்றவை.

மட்டக்களப்பில் நடைபெற்ற தமிழ் விழாவில் ஆகஸ்ட் மாதம் 25ந் திகதி இப்போட்டியின் பரிசளிப்பு விழா இலங்கையர்கோன் அரங்கில் நடைபெற்றது. சி. சின்னத்துரை அன்ட் பிறதர் நிர்வாகி திரு. சி. நவ ரத்தினம் பரிசுகளையும் பாராட்டுப் பத்திரங்களையும் வழங்கினார்.

மூன்று மாத அவகாசம் கொடுத்து மே 1ந் திகதி முடிவடையும் படியாக நடாத்தப்பட்ட இப்போட்டிக்கு மொத்தம் 687 கதைகள் வந்தன. பலர் ஒன்றுக்கு மேல் (நான்கு, ஐந்து கதைகளைக் கூட) அனுப்பியிருந்தனர்.

இலங்கையின் எல்லாப் பாகங்களிலுமிருந்து கதைகள் வந்தன. ஆண்கள், பெண்கள், புதியவர்கள், பழையவர்கள் — எல்லோரும் கலந்துகொண்டனர்.

இக் காலத்தில் செல்வாக்கு மிகுந்தது சிறுகதைத் துறை. இத் துறையில் இலங்கையின் வளர்ச்சியைக் கணக்கிட இந் நூல் ஓரளவுக்கு உதவும். புதிய எழுத்தாளர்கள் சிலர் இந் நூல் மூலம் அறிமுகமாகிறார்கள். சிறுகதை இலக்கியப் போக்கின் திசையை, ஈழத்தைப் பொறுத்த வரையில், மட்டிடவும் இந்நூல் பயன்படும்.

ரூ. 500/- ஐ சிறுகதைப் போட்டிக்கு பரிசாக வழங்கியது இதுவே முதல் தடவை. பெருந்தன்மையும் தமிழ்ப்பற்றும் மிகுந்த பின்வரும் ஸ்தாபனங்களின் நிர்வாகிகள் பரிசுத் தொகையை நன்கொடையாக அளித்தனர்.

முதற் பரிசு ரூபா 250/- :

சி. சின்னத்துரை அன்ட் பிறதர்
கல்கி பீடி விநியோகஸ்தர்
யாழ்ப்பாணம்.

இரண்டாம் பரிசு ரூபா 150/- :

மில்க் வைற் சோப் தொழிற்சாலை
யாழ்ப்பாணம்.

மூன்றாம் பரிசு ரூபா 100/- :

யாழ் உலோகத்தொழிற்சாலை
யாழ்ப்பாணம்.

இவற்றுள் இரண்டாவது பரிசு வழங்கப்படவில்லை. ஆகவே கதையை பயன்படுத்தவும் முடியவில்லை. பரிசுப் பணம் நன்கொடையளித்தவர்களிடமே திருப்பிக் கொடுக்கப்பட்டது. “நல்ல காரியத்துக்கு பயன்பட்டும்

என்று எண்ணிக்கொண்டு கொடுத்த பணம்" என்று கூறியவர்களும் தயங்கிய அவர்களிடம் அதை வற்புறுத்தித் திணிக்க வேண்டியிருந்தது.

இப் போட்டிக்கு நீதிபதிகளாக கடமை யாற்றியவர்கள் வரதர் (திரு. தி. ச. வரதராசன்), சிற்பி (திரு. சி. சரவணபவன்), தேவன் - யாழ்ப்பாணம் (திரு. இ. மகாதேவா) ஆகியோர். அவர்களுடைய பொறுப்புக் கஷ்டமும் நுணுக்க ஆராய்வும் கொஞ்சமல்ல.

வீரகேசரி, தினகரன், சுதந்திரன், ஈழநாடு, கலைச் செல்வி ஆகிய பத்திரிகைகள் இப்போட்டி விவரங்களை வெளியிட்டு ஆதரவளித்தன.

பாராட்டுப் பத்திரங்களை தனித் தனியே அழகாக அச்சிட்டு உதவியவர்கள் ஸ்ரீ சண்முகநாத அச்சகம்.

சமாதான நீதிபதி திரு. கு. வி. தம்பித்துரை (கலைவாணி அச்சக நிர்வாகி) அவர்களே இந்நூலை எவ்வித பிரதிபலனையும் எதிர்பாராமல் அழகாக அச்சப் பதிவு செய்தவர். முன்பு வேறொரு கதைத் தொகுதியை வெளியிட நாம் அணுகி, அவர் ஒப்புக்கொண்டு, அம் முயற்சியைக் கைவிட்டபின், மீண்டும் இந் நூலைப் பற்றி பிரஸ்தாபித்தபோது "அன்று சொன்னதை இன்று செய்து தருவேன்" என்ற பெருமை அவருடையது.

இதில் இடம் பெறும் எழுத்தாளர்களுக்கு எங்கள் பாராட்டுதல்கள் உரியன. இப் பதிப்புரையில் குறிப்பிட்டுள்ள ஏனையோருக்கு எம் கடமைப்பாடும், நன்றியுணர்ச்சியும் வார்த்தைகளில் அடங்கா.

வாசகர்களுக்கு இந் நூல் சமர்ப்பணம். இக் கதைகளில் முதலாவதை மட்டும் இலங்கை எழுத்தாளன்

தமிழ் விழா மலரில் படித்திருப்பீர்கள். மற்ற எட்டும்
இப்போதுதான் முதன் முதலாக வெளிவருகின்றன.

இ. மகாதேவா

கௌரவ செயலாளர்,
இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்.

226, காங்கேசன் துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.
19. 10. 63.

முன்னுரை

திரு. சீ. ஸ்ரீநிவாசன் எம். ஏ.

தலைவர், இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்

“சிறுகதை இலக்கியமா? சிறுகதைகளை விரும்பி ஏன் வாசகர்கள் படிக்கின்றார்கள்?” என்று பற்பல கேள்விகள் கிளம்பிக்கொண்டிருக்கும் காலத்தில் இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் ஒரு அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியை நடாத்திப் பரிசுகளும் பாராட்டுப் பத்திரங்களும் சிறந்த சிறுகதைகளுக்கு வழங்கிய தோடல்லாமல் தெரிந்த ஒன்பது சிறுகதைகளைப் பிரசுரிக்கும் தருணத்தில் முன்னுரையாக இக்கேள்விகளைப் பற்றிச்சிந்திப்பது மிகவும் பொருத்தம்.

தற்கால உலகத்தில் சிறுகதை மிகவும் வளர்ந்திருக்கின்றது. சிறுகதை எம் தாய்மொழிக்குப் புதிதல்ல. எங்கள் சங்ககால நூல்களில் உள்ள கவிதைகள் பல வற்றில் சிறந்த சிறுகதைகள் பொதிந்து கிடக்கின்றன. புறநானூறு, அகநானூறு, கலித்தொகை முதலிய தொகை நூல்களில் மிகச் சிறந்த சிறுகதைகளை நாம் காணலாம். புத்தி புகட்டுவதற்குச் சிறுகதைகளையே நம் மூதாதையர் உபயோகித்தனர். முழு முட்டாள்க

களாகிய அரசினங் குமரருக்கு அரசியற் தந்திரங்களை ஆறு மாதத்தில் புகட்டிய சோமசன்மா சிறுகதைகளையே உபயோகித்தான். சமயக் கருத்துக்களையும் ஆத்ம ஞானச் சிக்கலான பொருள்களையும் விளங்க வைக்க வேதங்களும் சிறு கதைகளையே உபயோகித்தன. ஆதலால் சிறுகதை மேல்நாட்டுச் சரக்கென்று வாதிப்பது பொருத்தமன்று.

எழுத்தாளன் நூலை எழுதும்பொழுது நோக்கம் கருதி எழுதுவதில்லை. நூல் என்ற சொல் எழுத்தாக்கத் துக்கு மிகப் பொருத்தமுடையது. சமூகம் அதை ஏற்றுக் கொண்டால் அப்போது அந்நூல் இலக்கிய அந்தஸ்தை அடைகிறது. நூலை ஆக்கும்பொழுது தன் அனுபவத்தை சொற்கள் மூலம் வெளியிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் மாத்திரமே எழுத்தாளனிடம் உள்ளது. அந்த அனுபவத்தை சொற்கள் மூலம் படித்து அவ்வனுபவத்தை பெற்ற வாசகர்கள்தான் அந்நூலுக்கு இலக்கிய பதவியளிப்பார்கள். எத்தனையோ நூல்கள் அப்படிப்பட்ட பதவியை அடைவதில்லை. நான்கு வரியுள்ள கவிதை இலக்கியமாகக் கருதப்படுமாயின், சிறுகதைகள் இலக்கியமாகா என்று கூறுதல் முடியாது. மேல்நாட்டு ஆய்திறன் நிபுணர்கள் சிறுகதைகளை, ஏன்—பெரிய நவீனங்களையும் (Novels) நாடகக் கவிதைகளாகவே மதிக்கின்றனர். சிறுகதை இலக்கியத்தின் ஓர் பகுதியாகவே தற்காலத்தில் மதிக்கப்படுகின்றது.

ஏன் சிறுகதைகளை வாசகர்கள் படிக்கின்றார்கள்? அவைகளைப் படிப்பதனால் சிந்தனையில் பல புதிய அனுபவங்களைப் பெறுகின்றார்கள். சிறு கதை எழுதுபவன் தான் எழுதுவதை கண்டு, கேட்டு, உணர்ந்து அவைகளை வாசகர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளும் நோக்கத்தோடேயே எழுதுகிறான். தான் கண்டது கனவாயினும் அதை நனவுபோல் விபரித்துத் தெளிவாய்க் காட்டு

கிறான். அவன் எழுதுவதில் அவனுக்கே கவர்ச்சியில்லா விடின் வாசகர்கள் கவனத்தை அவன் கவர்தல் முடியாது. வாழ்க்கையில் நாமெல்லோரும் அனுபவிக்கும் உணர்ச்சிகளை சிறுகதை எழுத்தாளன் பிரதிபலிக்கிறான். சிக்கலான உணர்ச்சிகளை வாசகர்களுக்குச் சம்பவங்கள் மூலமே வெளிப்படுத்த முடியும். அப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் எழுத்தாளன் எழுப்ப எண்ணிய உணர்ச்சிகளை எழுப்பத்தக்கனவாயிருத்தல் வேண்டும். அச்சம்பவங்களுக்கேற்ற பாத்திரங்களை அமைக்க வேண்டும்.

சிறுகதை எழுத்தாளனுக்கு கூடுதலான சிந்தனா சக்தியும், தன் அனுபவங்களைச் சொற்கள் மூலம் வெளியிடும் ஆற்றலும் வேண்டும். சிறுகதை உலகத்தில் இன்று எத்தனையோ சிறந்த படைப்புகள் உள்ளன. பத்துச் சிறந்த உலகச் சிறுகதைகளைப் பொறுக்கி எடுப்பதாயிருந்தால் பின்வருவனவைகளைச் சேர்க்கலாம். ஜேம்ஸ் ஜாய்சின் “இறந்தவன்”, சோமசெட்மாரின் “மழை”, டால்ஸ்டாயின் “மனிதனுக்கு எத்தனை அடிநிலம் வேண்டும்?”, ஹெமிங்வேயின் “கிவிமஞ்ச ரோப்பனி”, செகாவின் “மனவருத்தம்” அல்லது “முத்தம்”, ஹென்றி ஜேம்ஸின் “காட்டு மிருகம்”, காப்காவின் “மறியல் சாலையில்” லோரன்சின் “ஆடுகுதிரை வெற்றியீட்டியவன்”, பிளாபர்ட்டின் “களங்க மில்லாத இருதயம்”, மாபஸ்ஸாண்டின் “முத்துமாலை”. இவைகள் எல்லாம் ஒவ்வொரு துறையில் சிறுகதைச் சிகரத்தை எட்டிப்பிடித்திருக்கின்றன. பொதுவாகச் சிறுகதை எங்கள் வாழ்க்கையைப் பூரணமாக்க வழி செய்யுமாயின் அதைச் சிறந்த இலக்கியமாகவே கணித்தல் வேண்டும்.

அறுநூற்று எண்பத்தேழு கதைகள் போட்டிக்கு வந்தன என்றால் சிறு கதையில் எழுத்தாளர்களுக்கு

எவ்வளவு ஆர்வமும் கவர்ச்சியும் இருக்கின்றதென்று அறியலாம். அதில் ஒன்பது கதைகளை தெரிவது எவ்வளவு சிரமம் என்று நான் சொல்லவேண்டிய தில்லை. சிதம்பரபத்தினியின் 'அண்ணா' என்னும் கதை வாழ்க்கையோடு ஒட்டியதாகவிருக்கிறது. பாத்திரங்கள் இரண்டே. ஆனால் மனதைக் கவருகின்றது. மருதமுனை மஜீத்தின் "வெகுளி" என்னும் கதை வேலப்பன் சாந்தி என்னும் பாத்திரங்களைத் தெளிவாகக்காட்டி வேலப்பனின் மன உறுதியையும் சாந்திமேல் அன்னுக்குள்ள உண்மைக்காதலையும் சித்தரிக்கின்றது. கோபதியின் "உறுதி" இரண்டாம் தாரம் வேண்டாம், மாலதியின் (முதல் மனைவி) செல்வனை போதும் என்ற உறுதியைக் காட்டுகின்றது. ரா. பாலகிருஷ்ணன் சரித்திர பாத்திரமாகிய கப்பிட்டிப்போலவின் வாழ்க்கையை உருக்கமாகக் கிருட்டித்திருக்கின்றார். அவர் பாத்திரங்கள் அனைத்தும் கதையில் உயிர் பெற்றிருக்கின்றன. சுசீலனின் "யாருக்குப் பெருமை?" உருவத்தில் மிகச்சிறியதாயினும், கடைசி முடிவுவரை வாசகர் கவர்ச்சியோடு படிக்கும் படி கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது. செ. பரமசாமியின் "நீரோடை" வாசகர்களின் உணர்ச்சிகளை எழுப்புகிறது. கணவன் மனைவி உறவுகளில் உள்ள மாறுபாடுகள், இணைப்புகள் எல்லாவற்றையும் சிறப்பாகப் பதித்திருக்கின்றார். மணிமேகலையின் "இந்தோசீனி பாய் பாய்" சோக ரசம் ததும்பும் கதை. சண்டையாலும் விபரீத தேசாபிமானத்தினாலும் ஏற்படும் விபத்துகளை மிகவும் திறம்படக்காட்டுகின்றது. செம்பியன் செல்வனின் "உணர்ச்சிக்கப்பால்" என்னும் கதை மிக விறுவிறுப்பாக இருக்கிறது. புதுமைப்பித்தனின் நடையைக் கையாளும் இவர் இக்கதையில் வாசகர்களின் சிந்தனையை எழுப்பி இருக்கின்றார். முதல் பரிசு பெற்ற ஏம். ஏ. ரஹ்மானின் "பூ" என்றும் சிறுகதை மிகச்சிறப்பாய் அமைந்திருக்கிறது.

கதையின் நடை, கதையின் திருப்பங்கள், பாத்திரங்களின் போக்குகள், அவர் கையாளும் உருவகங்கள், கதையின் முடிவு எல்லாம் மிக அழகாகவும் மனதைத்தொடுகின்றனவாகவும் இருக்கின்றன.

கதைகள் எல்லாம் மிகத்தரமுடையன என்று நான் கூறமுடியாது. ஆனால் சிறுகதை இலக்கியம் ஈழத்தில் கட்டாயம் வளரும், சிறந்த உலக சிறுகதைத்தொகுதியில் அவை ஒரு நாள் கட்டாயம் இடம்பெறும் என்னும் உறுதியை என் மனதில் இக்கதைகள் உண்டாக்கிவிட்டன. ஈழத்துச் சிறுகதைகள் தழைத்து ஒங்கட்டும்.

சீ. ஸ்ரீநிவாசன்

“இராஜேஸ்வரி பவனம்”

பரமேஸ்வரக்கல்லூரி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

19 - 10 - 63.

இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம்

1963-ம் ஆண்டு அலுவலாளர்

தலைவர்: திரு. சீ. ஸ்ரீநிவாசன்

உபதலைவர்கள்: திரு. கனகசெந்திநாதன்
திரு. தி. ச. வரதராசன் (வரதர்)
திரு. மு. செல்வையா

செயலாளர்: திரு. இ. மகாதேவா
(தேவன்—யாழ்ப்பாணம்)

துணைச்செயலாளர்: திரு. சி. சரவணபவன் (சிற்பி)

பொருளாளர்: திரு. ச. வேலுப்பிள்ளை (சு. வே)

செயற்குழு உறுப்பினர்:

திரு. க. குணராஜா (செங்கை ஆழியான்)

திரு. இ. முருகையன்

திரு. எம். எம். மக்கீன்

திரு. க. தி. சம்பந்தன்

திரு. க. பே. முத்தையா (விடிவெள்ளி)

திரு. சி. செல்லத்துரை

திரு. கே. சின்னத்துரை (நீலாவணன்)

திரு. தி. சிவசாமி (தில்லைச்சிவன்)

உள்ளடக்கம்

1.	பூ	13
	— எம். ஏ. ரஹ்மான்		
2.	உணர்ச்சிக்கு அப்பால்.....	26
	—செம்பியன் செல்வன்		
3.	அண்ணா!	40
	— சிதம்பரபத்தினி		
4.	வெகுளி	56
	— மருதமுனை மஜீத்		
5.	உறுதி	65
	— கோபதி		
6.	வேள்வி	75
	— ரா. பாலகிருஷ்ணன்		
7.	யாருக்குப் பெருமை?	86
	—சுசீலன்		
8.	நீரோடை	91
	—செ. பரமசாமி		
9.	'இந்தோ - சீனி பாய் பாய்'	105
	—மணிமேகலை		

எம். ஏ. ரஹ்மான்

“பூந்துச் சொரிசையிலே
 பூக்கருகிப் போனதுவோ?
 மாதா செய்திவினையோ
 மலரமுன்னே போனயோ.....?”

நீ படுத்துக்கிடந்த அறைப்பக்கமிருந்து ஒப்பாரிக் குரல் கேட்கின்றது. அது உன் அம்மாவின் குரல். துக்கத்திற் கனத்துக் கதறுகின்றது. எது உன் முடிவாக இருக்கக்கூடாது என்று இவ்வளவு நேரமும் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தேனோ, அதுதான் உன் முடிவா? என் கல்யாணி!

“ஏய் கெழவி. இதுங் ஹோஸ்பிட்டல் தெரியுங் தானே! சத்தங் போட வேணங்”

‘நேர்ஸ்’ கிழவியை அறைக்கு வெளியே கொண்டு வந்து விடுகின்றாள். புழுவாகத்துடித்து, சுவருடன் தலையை மோதிக்கொண்டே குரல் எழுப்பி அழு

கின்றாள்., 'மேளே, கல்யாணி நீ போய்விட்டியாடி?' என்று நெஞ்சு வெடிக்கப்புலம்புகின்றாள். ஒவ்வொரு வார்த்தையும் என் என்பின் குழலட்டையைச் சுண்டுகின்றது.

'நேர்ஸ்' என்னைப் பார்க்கிறாள். எனது விழிகளை அவளது விழிகள் துழாவுகின்றன. அந்த துகட்கணப் பொழுதில் அந்தச் செய்தியை மௌன பாஷையிற் சொல்லிவிட்டாள்.

மூச்சு, மூக்குத் துவாரங்கள் வழியாக வெளியேற முடியாது, துருத்தியாக உப்பி' எனது சுவாசப்பையினை அவஸ்தைப்படுத்துகின்றது. விரல் நொடிப்பு நேரத்திலே ககனத்து ஒளி முழுவதும் அஸ்தமிக்க, அமாவாசை மையிருட்டு அகண்டகாரமாக விரிகின்றது. இருள் குதிர்ந்த அந்தப் பாளையிலே சினைத்திருந்த அக்கினிக் கோளங்களெல்லாம் என் சென்னியிலே அறுந்து விழுந்து, கேசத்தினைப் பொசுக்கி விட்டதைப் போன்று சிகை எரிந்த நாற்றமோ?பிணம் வெந்து கக்கும் புலால் நாற்றமோ.....? விழி மதகுகளைத் தகர்த்துப் பெருகும் கண்ணீர். கால்கள் ஸ்பரிசத்தை இழந்து, இயக்க சக்தி இற்றுசுவரோரம் போடப்பட்டிருக்கும் வாங்கிலே குந்துகின்றேன்.

'நேர்ஸ்' என்னைத் தாண்டிச் செல்கின்றாள். மரங்கொத்திப்பறவை மரத்தினைக் குடையும் பொழுது ஏற்படும் ஒலியினைப் பிரதிபண்ணுகின்றது, சீமெந்துத் தரையில் உரையும் அவளுடைய குதியுயர்ந்த சப்பாத்துக்கள். அவளுடைய முகத்தையும் அவள் சொல்லக்கூடிய செய்தியையும் தவிர்ப்பதற்காகத் தீக்கோழி சாகஸம் புரிந்து, கரங்களுக்குள் எனது முகத்தினைப் புதைத்துக்கொள்கின்றேன். சின்னி

விரல் பொருந்த மறுக்கும் 'கிருதி'யில் ஒரு விழி
புகுந்து, சப்பாத்துக் குதியினை மேய்கின்றது.

இதே போன்ற சப்பாத்துக்களிலே புகுந்து உய
ரத்தை அதிகரித்து, கஸ்தூரியார் வீதியிலுள்ள நகைக்
கடைக்குள் நீ நுழைகின்றாய். நான் உன்னை உன்
னிப்பாகப் பார்ப்பதை நீ எப்படி அறிந்தாய்? உள்
ளுணர்வா? நவீன நாகரிகத்தின் முடக்குகளை அறிந்த
வளாகக் கூந்தலைப் பல கோணங்களிலே முறுக்கிக்
கொண்டை போட்டிருந்தாய். சிரசினைக் கழுத்து வாக்
கில் வெட்டி என்னைப்பார்த்தாய். புகைப்படத்தில்
பார்த்த அதேமுகம்; அதே விழிகள்; அதே நுதல்;
அதே மூக்கு.....படத்திலே இரட்டைப்பின்னல்களுடன்
மங்குளிப் பெண்ணைகத்தோன்றிய நீநீ கல்யாணி
யா? அல்லது வேறொருத்தியா? நீ உன் சினேகிதியின்
காதைக் கடித்ததும், அவள் என்னைத் திரும்பிப்
பார்த்துத் தலையை ஆட்டியதும்..... உனது திருட்
டுப் பார்வை என்னை மேய்ந்ததும்.....முதற் சந்திப்பு
அடுத்த சந்திப்பு மணவறையில் நிகழ்ந்தது!

உலகின் நவீனபோக்கு என்ற ஆற்று வெள்ளத்
திலே சுழிந்து செல்லாது, வீட்டுக்கொல்லையிலே, இருக்
கும் கிணற்று நீராக என்னை வளர்த்த பெருமை என்
தந்தையைச் சாரும். வாலிப உணர்ச்சிகள் பதியம்
போடும் பல்கலைக் கழகத்து வாழ்க்கையிலே, பெண்
களுடன் பேசக் கூச்சப்படுவேன். இருப்பி
னும், என் முன்னால் நடமாடும் ஒவ்வொருத்தியையும்
கற்பனையிலே என் காதலியாக்கி.....தினந்தினமும்
புதிது புதிதாக யாரையோ காதலிக்கின்றேன் என்
கின்ற ஊமைக் கற்பனைகளிலே கூச்சம் போக்கி,
வாழ்க்கையின் சிருஷ்டி விளையாட்டிற்குள் ஒரு
பெண்ணை இணைத்துக் கொள்வதற்கிடையில் என்
படிப்பு முடிந்தது. மீண்டும் தந்தையின் மூக்கு நிழ

லிலே வாழத் தொடங்குகின்றேன். ஐதை சேர்த்து வாழும் சமூகப்பண்பாட்டிற்கொப்ப என்னைக் கல்யாணச் சந்தையிலே நிறுத்தினார் அப்பா..... குணமும்- குலமும் பார்ப்பதாக வெளியே சொல்லிக்கொண்டு சீதன ஆதனத்திலே இரையினைக் குத்தி, பெண்பார்க்கும் படலத்தினை அப்பாவே நடத்துகின்றார்..... ஈற்றிலே எப்படியோ உன்னை அவருக்குப் பிடித்துவிட்டது. உனது புகைப்படம் என்னிடம் காட்டப்படுகின்றது. 'வேண்டும், வேண்டாம்' என்று எதுவும் சொல்லவில்லை. வார்த்தைகள் தொண்டையில் சிக்கிய மீன் முட்களாகின்றன. மௌனத்திற்குச் சம்மதம் என்ற அர்த்தம் பாய்ச்சப்பட்டு ஏற்பாடுகள் நடைபெறுகின்றன. உயர்ந்த கிடுகுவேலியின் 'அறுக்கையுள் வாழ்ந்து விட்டாலும், அம்மாவுக்குப் புதிய போக்குகள் தெரியும். நீ நகைக்கடைக்கு வரும் சமாசாரத்தை அவள்தான் சொன்னாள். உன்னை அங்கே பார்த்ததிலிருந்து 'சம்மதம், 'சம்மதம்' என்று ஓராயிரம்முறை என் மனதிற்குள் சொல்லியிருப்பேன். கல்யாணி, நீ அதியற்புத அழகியடி!

இனிய நினைவுகள் மலர்களைப் போன்று ரம்மியமானவை. ஆனால் இன்று அவை பிணத்தின்மீது தூவப்பட்ட மலர்களைப் போன்று

விவாகமான பதினந்தாம் நாள், நீ ஆசிரியையாகக் கடமை பார்க்கும் பாடசாலைக்குப் பிரயாணமாகின்றோம். நெஞ்சக் குளத்திலே அந்த நினைவுவட்டம் கரையைத் தட்டுகின்றது.....

“ஆசை வெட்கமறியாது” என்பது எவ்வளவு உண்மை.....அந்தப் புகையிரதத்திற்குள் கூட்டம் முட்டி வழிவதைக் கவனித்தோமா? நீயும் நானும் மட்டும் ஏதோ தனியான பிரபஞ்சத்திலே பிரயாணஞ் செய்வதான எண்ணம், இருவரையும் இணைக்கின்றது.

“அத்தான், பெண்களை ஏன் மலருக்கு ஒப்பிடுகின்றார்கள்?”

“மென்மையினால்,.....?”

“ஆண்களை ஏன் வண்டிற்கு ஒப்பிடுகின்றார்கள்?”

“பல மலர்கள் மீது தாவும் பலவீனம் அவர்களுக்கிருப்பதால்.....”

“அத்தான் !”

உன் விழிகளில் நீர் உற்கைகள் உதிருகின்றன..... குறுக்காக ஒருவதாகத் தோன்றும் மரங்களைப் பார்க்கும் பாவனையில் மறைக்கின்றாய். “என்ன கல்யாணி?”

“நீங்கள் இந்த மலர்மீது மட்டும்..... என்னால் தாங்கமுடியாது.....”

“பைத்தியக்காரி! கையிலே பாரிஜாதமலரை வைத்துக்கொண்டு, ஊமத்தம் பூவையா நாடுவேன்?”

கன்னத்திலே மஞ்சாடிக்குழி சுழிய, உதட்டினை விரிக்காது உதிர்க்கவிடும் அந்தக்குஞ்சிரிப்பினை எங்கே கற்றுக்கொண்டாய்?

“கிளியைப் போல மனைவியிருந்தாலும், ஆண்கள் குரங்கைப் போன்று ஒரு வைப்பாட்டியை நாடுவார்கள் என்று சொல்வார்கள்” — சொல்லும் பொழுதே ‘களுக்’ கென்று சிரித்து விடுகின்றாய்.

உன் எதிர்ப்பக்கமாக அமர்ந்திருந்த அந்த நடுத்தர வயதுப்பெண்ணின் காதிலும் விழுந்திருக்க வேண்டும். அவள் அர்த்தபூர்வமாகச் சிரிக்கின்றாள். குங்குமச் சிரிப்பினைக் கன்னத்திலே அள்ளி அப்பி, நீ நாணத்துடன் பட்ட அவஸ்தை.....

“என்ன, சின்னக்கிளி! ஒரு வருஷத்துக்குள்ளே இஞ்சையே மாறுதல் எடுத்திட்டியே?”

“நான்தானே போகேக்குள்ளை சொல்லிப்போட்டுப் போனான். அவன் டாக்குத்தனுக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிப்பனெண்டு”

“உனக்கென்ன? ‘எம்பி’ உன்ரகையுக்குள்ளே”

“கையுக்குள்ளே” என்ற சொல்லை விரசஞ்சிந்தத் தொனிக்கிறாள். என்னைத்தாண்டி அந்த இரண்டு கங்காணிப் பெண்களும் நீ கிடக்கும் அறைக்குள் நுழைகின்றார்கள்.

கல்யாணி, உன் கொடிவாக்கு உடம்பிலே அந்தப் பிடிவாதக்குணம் எப்படிப் புரையோடிக்கிடந்தது? நான் கற்பிக்கும் அதே பாடசாலைக்கு நீயும் மாறிவரவேண்டுமென்று ஒற்றைக்காலிலே நின்றாய். கணவனும் மனைவியும் ஒரே பாடசாலையிலே கற்பிப்பதிலே ஏற்படுஞ் சிரமங்களை விளக்கினேன். அன்பு குறையுமென்று கூடச் சொன்னேன்.

“நான் குரங்கு. எப்படிக் கொண்டுபோய் மாணவர்கள் முன்னால் நிறுத்துவது என்று சொல்லுங்கோ?” என்று என் நியாயப் பேச்சு முழுவதையும் உன் குற்றப்பேச்சுக்களினால் முறியடித்தாய். இறுதியில் வெற்றி உனதே.

ஒன்றாகவே பாடசாலையிலும், வீட்டிலும், இருபத்தி நான்கு மணிநேரமும் விட்டுப்பிரியாதே உதிர்ந்த அந்த நாட்கள்.....

“கல்யாணம் முடிச்ச மூண்டு வருஷம். இன்னும். தேனிலவுத் தம்பதிகள்தான்” என்று வெற்றிலைத் துப்பல் தாடைவரை வழிய அழகையா வாத்தியார் சொல்லுவார். ஸ்ரீயரோக இருமல் புரையோடக் குலுங்கிச் சிரித்து அதற்கு ஒத்தாதுவார் பண்டிதர் விஸ்வலிங்கம்.

மூன்று - ஆண்டுகள் - ஆயிரம் நாட்கள் - இவ்வளவு சீக்கிரம் உருண்டோடி விட்டனவா? உன் அம்மாதன் பேரப்பிள்ளையைக் காணத்துடிப்பதாக நீ தெரிவித்தாய். கள்ளி, அந்தப்பிள்ளையை எப்படியும் பெறவேண்டுமென்ற விரத அனுஷ்டானங்களிலே அக்கறை காட்டுகிறாய். விடுமுறை தோறும் ஒவ்வொரு புண்ணிய ஸ்தலமாகப் பிள்ளைவரம் வேண்டி யாத்திரை. செல்வச் சந்நிதியிலிருந்து கதிர்காமம் வரை; கீரிமலையிலிருந்து சிவனொளிபாதம்வரை எந்த ஸ்தலத்தினையும் பாக்கி வைக்கவில்லை.

கல்யாணி, உன் நோன்பு வீண் போகவில்லை. நீ கர்ப்பவதியாக இருந்த காலத்தைப் பசுமையாக நினைக்க முடிகின்றது. தாய்மையின் பூரணத்துவத்துடன் உன் அழகு அழகுப் பொய்கையிலே மிதக்கின்றது. மசக்கை ஆசைகள் பண்பாட்டினையும் எகிறி நிற்கின்றது. பெண்களால் இரகசியத்தினைக் காப்பாற்றி வைக்க முடியாது என்பதற்கு நீ தானும் விதிவிலக்கல்லள். ஒருநாள் ஆசிரியர் அறையிலிருந்து நீ மாங்காய் பிஞ்சுகள் தின்ற செய்தி, அன்று முழுவதும் பாடசாலையிற் பரவ, 'கொங்கிராஜுலேசன்' என்று எல்லோரும் என்னை ஊமை இன்பத்திற்குள் அமிழ்த்திவிட்டனர். அவர்களது கேலிப்பேச்சுகளிலேயே நான் திணறிக் கொண்டிருக்க, நீ மட்டும் அன்றலர்ந்த மலரின் மலர்ச்சியினால் உன் முகத்தை நிரப்பிக்கொண்டு, மொட்டின் இதழ்களைப் பூட்டவிழ்க்கும் இரகசியத்தினை அம்பலப்படுத்தும் குறுநகை அரும்புகின்றாய். அதனைத் தலைகவிழ்ந்து நிலத்திலே உதிர்த்தலுக்குப் பெயர்தான் நாணமா?

“நீங்கள்தானே மயில்வாகனம்?” வேறொரு 'நேர்ஸ்' வந்து என்னைக் கேட்கின்றாள். உணர்ச்சி தெறிக் காத குரல்.

அன்றும் இப்படித்தான்..... நீ பிரசவ அறைக்குள் கொண்டுசெல்லப்பட்டிருக்கிறாய். குட்டி போட்ட பூனை போன்று எனக்கு இருப்புக்கொள்ளவில்லை. விருந்தையின் ஓர் எல்லையிலிருந்து மறு எல்லைவரை எத்தனை தடவைகள் என் கால்கள் நடந்துவிட்டன? கால் உளைவோ, மன உளைவோ? அப்பாவாகும் பெருமை உள்மனதில் பொங்கிவழிய, 'குழந்தை பெண்ணே, ஆணே?' என்ற ஆளுடங் கணிப்பதில் மனம்குதிக்க நடந்துகொண்டிருந்த என்னை, அந்த 'நேர்ஸின்' அழைப்புத் தரிக்கச் செய்தது. அந்த அழைப்பிலே ஓர் அவசரம்; எதையோ மறைத்துச் சொல்வதான நடுக்கம் தொனித்தது.

“ஓம்.” இந்த வார்த்தையை நான் குரல் வளைக்கிணர்நறின் ஆழத்திலிருந்து எடுப்பதற்குப்பட்ட அவஸ்தை.....

“டொக்டர் உங்களை வரட்டாம்”

இவளுடைய குரலிலே எந்த லயமும் லளிதமும் கிடையாது. டொக்டருக்கு முன்னால் நான் நிற்கின்றேன்.

“மிஸ்டர், மயில்வாகனம்! இது மிகச்சிக்கலான கேஸ். சிசேரியன் ஒப்பரேஷன்தான் வழி..... தாயை யாவது காப்பாற்றலாம்.”

“ஐயோ, யார் குழந்தை வேண்டுமென்றது? தாயைக் காப்பாற்றித் தாருங்கள் டொக்டர், அது போதும்,” என்று அலறிவிட்டேன். உணர்ச்சிகளைப் போர்வையிட்டுப் பேசுவதுதான் நாகரிகமாம்..... அந்தக் கணம், உணர்ச்சிச்சுழலிலே சகலவற்றையும் இழந்துவிட்ட துரும்பாகத் தவிக்கின்றேன்.

ஓர் உயிரைப் பிரசவிக்கச் சென்ற நீ, இரண்டு மாதங்களாக ஒரே படுக்கையாகக் கிடக்கின்றாய். அப்

பொழுது பாதி பிணமாகத்தானே இருந்தாய். ஊரார் உதவிய உதிரத்திலே நீ ஜிவித்தகாலம் அது. சிசேரியன் ஒப்பரேஷனுக்குப் பிறகு, மார்பிலே பலபுதிய 'சிக்கல்'கள் தோன்றினவாம். தொடர்ந்து மார்பிலே சத்திர சிகிச்சை. ஒரு நாள் பூராகவும் ஸ்மரணையற்றிருந்தாய். டொக்டர் என்னை எப்படியோவெல்லாம் தேற்றினார்..... அன்று எமனை ஜெயித்த நீ, இன்று தோற்றுவிட்டாய்.

நான் டொக்டரின் அறைக்குச் செல்வதாக நடக்கின்றேன். என் உடல் அவ்வளவு பாரமானதா? அதனைச் சுமக்க இயலாது கால்கள் இடறுகின்றன. என் தந்தையும், தாயும் வருகின்றார்கள். என் அம்மா உன் தாயைப் பிடித்துக்கொண்டு 'சலிப்பு'ச் சொல்கின்றாள்.

தந்தை என்னிடம் வருகின்றார். கண்களிலே துளிர்ந்து நிற்கும் கண்ணீரைச் சால்வையினால் ஒற்றியெடுக்கும் அவசரம். அப்பாவின் கம்பீரமான குரலிலே எப்படி இந்த உடைவு ஏற்பட்டது?

“தம்பி, நாங்கள் கொடுத்துவச்சது அவ்வளவு தான். வெளியாலை கார் நிக் குது. கொம்மானும் இருக்கிறார். நீ வீட்டை போ. நான் சவத்தை எடுத்துக்கொண்டுவாறன்.....” கல்யாணி! நீ இப்பொழுது சவம்; நாளை.....

சங்கிலித் தொடரான வைத்தியத்திற்குப் பின்னர் உன்னை வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லவந்தி திருக்கிறேன். அந்த இரண்டு மாதங்களுக்கிடையில் நானும் டொக்டரும் நண்பர்களாகிவிட்டோம். அவர் என்னைத் தனியாக அழைத்தார்.

“மயில்வாகனம்! பொதுவான கூட்டு வாழ்க்கைக் காகவும், பண்பிற்காகவும் மனிதன் தன்னுடைய சில சுதந்திரங்களையும் — இச்சைகளையும் துறந்தான். சமு

தாயப் பிராணியாக வாழ்வதற்குக் கட்டுப்பாடுகள் அவசியம்..... தனது இச்சைகளை அடக்கி ஆழ்பவனே மனிதன். நீங்கள் மனைவியை அழைத்துச் செல்லும் இக்கணம் 'நான் மனிதனாக வாழ்வேன்' என்ற சங்கற்பத்தினையும் ஏற்றுக் கொள்ளவும். தான் சொல்ல நினைத்தவற்றை நேரடியாகச் சொல்லாது சுற்றிவளைத்துக் கூறமுடியாது தடுமாறுகின்றார்.

“டொக்டர்! நேரடியாகச் சொல்லுங்கள். நான் என்ன குழந்தையா?” என்று வலிந்து உதிர்க்கும் சிரிப்புடன் கேட்கின்றேன்.

“உங்களுடைய மனைவி குடும்ப வாழ்விற்கு உதவமாட்டாள். குறைந்தது மூன்று வருடங்களாவது விலக்கி நடக்கவும். அதற்குப் பின்னரும் என்னிடமோ வேறு ஒரு டொக்டரிடமோ உங்கள் மனைவியை அழைத்துச் சென்று காட்டுங்கள்..... அதற்கிடையில் கணப் பொழுது பலவீனத்திற்கு நீங்கள் இரையாகிவிட்டால், அவளுடைய உயிரை யாராலும் மீட்டுத்தரமுடியாது.

அவருடைய ஒவ்வொரு சொல்லும் என்னுடைய வாலிப எழுச்சிகளின் உயிர் முடிச்சுகளைத் திருகுகின்றன.

“இது சாமான்யமான பரீட்சையில்லை. நெஞ்சிலே வைரத்தின் வைரந்தேவை..... இந்த விஷயத்தினை உங்கள் மனைவிக்குச் சொல்ல வேண்டாம். அது அவளுக்குச் சிக்கலை ஏற்படுத்தி மன நோயைக் கொண்டு வரலாம். சுகஜமாக உடல் தேறி வருவதற்குப் பாதகமாக இருக்கும்..... இது நீங்கள் தன்னந்தனியாக நடத்தப் போகும் போராட்டம், உங்கள் மனிதத்தன்மைக்குச் சவால்”.....

“நான் மனிதனாக வாழ்வேன்!”

“தம்பி, நீ படிச்சவன். உனக்கு நானே புத்தி சொல்லுறது? விதியை யாரால் வெல்ல முடியும்... போய்க்காரிலே ஏறு.”

“டொக்டர் ஒருக்காப் பார்க்க வேணுமாம்”

கல்யாணி! நீ உடல்தேறி மீண்டும் பாடசாலைக்கு வரத்தொடங்குகின்றாய். நீ கிட்ட நெருங்க நெருங்க நான் எட்ட எட்ட ஓடுகிறேன்..... என் உணர்ச்சிகளைப் பொசுக்கி, பொம்மையாக இயங்குகின்றேன். உன் சரசுப் பேச்சுக்கள் எனக்கு எரிச்சலை மூட்டுகின்றன. ‘மேல் படிப்புக்குத் தயார் செய்கிறேன்’ என்று கவசந் தேடிக்கொள்ளுகின்றேன். இருவருக்குமிடையில் மௌனச் சுவரொன்று எழுகின்றது..... நீ என்னை வெறுக்கின்றாய் என்பது எனக்குத் தெரியும்..... அதனைப் போக்க வழிதெரியாது என்னுள் நானே சாம்பிக்கொண்டிருந்ததை நீ அறியமாட்டாய். ஊசி விவகாரங்களை உலக்கையாகப் பெரிது படுத்துகின்றாய். மனக்கசப்பின் நிழல் பாடசாலைவரையும் வளர்கின்றது. என்னை அந்நியனாகப் பார்க்கின்றாய். நமது மாற்றம் பாடசாலையில் பல வதந்திகளைக் கிளப்புகின்றது. “ஆசை அறுபது நாள்” என்று பண்டிதர் வார்த்தைக்கோடரியினால் என் நெஞ்சைப் பிளக்கின்றார்.

பல நாட்களாக நான் சொல்ல நினைத்திருந்ததைத் துணிந்து சொல்லுகின்றேன்.

“கல்யாணி! நல்ல சுவாத்தியமுள்ள வேரூர் ஊருக்கு நீ மாறிப்போவது நல்லது”.

‘ஓம். நானும் அதைத்தான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன் —’ உன் வெறுப்பின் காங்கை என்னைச் சுடுகின்றது.

“அப்படியே செய்”

நாவலப்பிட்டிக்கு மாறுதல் கிடைக்கின்றது.

டொக்டரின் அறையைக் சமீபித்துவிட்டேன்.

கதவைத் தட்டுகின்றேன்.

“யேஸ், கம் இன்.”

புதிய இடத்திற்குச் சென்றதிலிருந்து நீ எவ்வளவோ மாறிவிட்டாய். மாற்றம் நல்லதுதான். கலகலப்பாக இருக்கின்றாய். விடுமுறை காலங்களிலே வீட்டிற்கு வந்திருந்தாலும் உற்சாகத்திற்குக் குறைவில்லை. அங்கே உன்னுடன் படிப்பிக்கும் நேசமணியும், தனலெட்சுமியும் வந்தால் மணிக்கணக்காக இருந்து பேசுவாய். வாடிச்சோர்ந்தமலரா.....? புதுமலரின் தேன்கவர்ச்சி

இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் நீ விடுமுறையில் வந்திருந்தது நன்றாக ஞாபகமிருக்கின்றது.

ஒரிரவு.

நடுநிசி, உலகமே உறக்கத்திற் சுகிக்கும் வேளை, நான் மட்டும் புத்தகங்களிலே மனதினைப் புதைத்திருக்கின்றேன். நீ திருட்டு நடை நடந்து..... உன் கூந்தல் என் கழுத்திலே புரள எவ்வளவு இதமாக இருக்கின்றது.....நீ என்னைத் தழுவி அணைந்து போதை ஊட்டுகின்றாய்..... அப்புறம் மிருக ஆவேசம் கொண்டவளாக என்னை அழைக்கின்றாய்..... வெட்கமற்று, இவ்வளவு விரசமாக நடக்க எப்படி கல்யாணி கற்றுக் கொண்டாய்? உன் தவிப்பிற்காக நான் அனுதாபப்படுகின்றேன். “போய்ப்படு!” உடலைப் பொசுக்கும் தணலைத் தட்டிச் சொல்கின்றேன். நெடு நேரம்வரை நிலத்தில் புரண்டு விசும்புகின்றாய்.

நீ உன்னையே இழந்துவிட்டாயா? அடுத்த நாளே நாவலப்பிட்டிக்குச் சென்றுவிட்டாய். உன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கடிதங்கள் எழுதினேன். என் கை வலித்தது. நீ பதில் எழுதாது ஏமாப்படைகின்றாய்.

“உடல் நிலை அபாயம்; உடன் வரவும்” என்ற தந்தியை அனுப்ப எப்படி மனம் இளகிற்று?

இங்கு அழைத்து வந்து, உன்னைத் தேற்றலாம் என்றுதானே கல்யாணி நம்பினேன்.

நீ ஏமாற்றி விட்டாய். என்னை இருட்காட்டில் இடறவிட்டு நீ போய்விட்டாய், ஐயோ, கல்யாணி!

டொக்டர் என்னை நிமிர்ந்து பார்க்கின்றார். விழிகள் அறுவைக் கத்திகளைப் போன்று என்னைப் பார்க்கின்றன.

“இப்பொழுது திருப்திதானே? உமது நோயாள மனைவி இறந்துவிட்டாள். இரண்டாங் கல்யாணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம்!”

டொக்டரின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் வெறுப்பைக் கக்கிச் சீறுகின்றன.

கல்யாணி! உன் பிரேதம் வீட்டிற்கே வரவில்லை. அதற்கிடையில் டொக்டர் பைத்தியக் காரத்தனமாகப் பேசுகிறாரே.....

நானா? அவள் இறப்பதை விரும்பினேனா?

“ஓம். நீர் ஒரு மிருகம்! அவள் மூன்று மாதக் கர்ப்பிணி!”

உலகம் பூராகவும் சுழல்கின்றது. கல்யாணி நீயா?...

பெண் மென்மையினால் மட்டுந்தான் பூ என்றழைக்கப்படுகின்றாளா?

பூவிலே மகரந்தம் சேர்த்த வண்டு நானல்லன்.

உணர்ச்சிக்கு அப்பால்.....

செம்பியன் செல்வன்

— 1 —

“சரக்!...சரக்!...”

- காலடிபட்டு, தெருவில் புதிதாக பரப்பப்பட்டிருந்த பரற்கற்கள் பரிதாபகரமாக ஓசையிடுகின்றன. நடையின் வேகம் மனதின் ஆவேசத்திற்கேற்ப அதிகரிக்க...

‘சரக்!... சரக்!...’ பரற்கற்கள் ஓலமிடுகின்றன.

“சாய்!... இப்படியும் ஒரு பிள்ளையே!... அதுவும் ஒரு படிச்சபிள்ளை... இப்படி பேய்த்தனமா நடக்கலாமே!... என்ன இருந்தாலும் பெத்ததகப்பனல்லே!...”
— முருகேசு வாத்தியாரின் சொற்கள் அவன் காதில் இன்னமும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்க, அவன் மனம் வெந்தழலில் தகிக்கின்றது!...

கால்கள் வேகமாக நடைபோடுகின்றன!...

‘சரக்!... சரக்!...’

‘சீ!... இது கலிகாலம் கண்டியோ!... இவ்வளவு சொல்லியும் ஒருத்தன் கேக்காட்டி!... என்ன ஒரு மனிஷன் செய்யிற கடமையையாவது செய்யிறதில்லையே!...’ — கடைக்கார பரமர், முருகேசு வாத்தியாருக்கு துணை புரிகிறாரா?... அல்லது...

வாழ்க்கையின் ரசானுபவங்களை பழம் இனிக்கிற தென்று தோலோடு விழுங்கச் சென்று, தவிப்பைத் தீர்க்கச் சென்று, மேனியெங்கும் தகித்து எரியச் செய்யும் வியாதியை விலை கொடுத்து வாங்கி, ஊருக்கு... சமுதாயத்தின் விரோதியாகி, ‘நீயும் ஒரு மனிஷனா?...’ என்று வைத்தியர்கள் வெறுப்புக்கண் உமிழ, கண் கெட்டு சூரிய நமஸ்காரம் செய்துகொண்டு, ஆஸ்பத் திரியின் வராந்தாவிலே, நாளை இருப்பது நிச்சயமின்றி, இதுவும் ஒரு வாழ்வா என்று ஏங்கி, வாழ்வதே தெரியாமல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்கும் அந்த அரைப்பிணத்துக்கா?.....

‘தகப்பனும் தகப்பன்!... ஒருவன் பிறப்புக்கு ஒரு வன் காரணமாவதால் அவன் தகப்பனாகிவிடமுடியுமா?... தகப்பன் என்றால் அவன் தனது கடமையைச் செய்து தனது உரிமையை நிலைநாட்டிக் கொள்ளும்போதே அவன் தந்தை ஆகின்றான்!...’

— ‘யார் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லட்டும்!... அவர்களுக்கென்ன சுலபமாகச் சொல்லிப்போடுவார்கள்!... இங்கே யார் கேட்கப்போகின்றார்கள்!... நீயா என்ற தகப்பன்!... சீ!... நினைக்கவே வெட்கமாயிருக்கின்றது!...’

— ‘சரக்!... சரக்!...’ - ஓசையினளவு அவன் சிந்தனையின் வேகத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றதா?...

‘உன் பெயரைச் சொல்லவே எனக்கு வெட்கமாக இருக்கேக்க... உன்னையா தகப்பன் என்று உரிமை காட்டி வந்து பாப்பன் என்று நினைக்கிறாய்!... இந்த அவமான உணர்ச்சி இன்று நேற்று ஆரம்பமானது!...’

அவன் சிந்தனையில் ஏன் அந்த நிகழ்ச்சி நிழலாட வேண்டும்?...

பாடசாலைக்கு முன்னால் உள்ள முற்றத்தில் அவன் நண்பர்களுடன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிறான். அவர்கள் விளையாடிக்கொண்டிருந்த பந்து பாடசாலைக் கூரையிலே தொங்கிவிடுகிறது. அவன் பரபரவென்று கப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு கூரையில் ஏறி பந்தை எடுக்க முனைகிறான். பந்தை எடுத்தவன் நண்பர்கள் ஏன் ஓடி மறைகிறார்கள் என்ற நினைப்பில் கண்களை கீழே ஓட்டினால் —

ஹெட்மாஸ்டர் ‘ருத்ரமூர்த்தி’யாக நிற்கிறார்.

“டேய், ரகு! கீழே இறங்கிவா!... உன்னை யார் கூரையில் ஏறச் சொன்னது?...”

“வந்து சேர்!... வந்து சேர்!... தெரியாம சேர்!... பந்து கூரையில் தொங்கிச்சுது சேர்!... அதுதான் சேர்!... — பயத்தில் வார்த்தைகள் தடம்புரள்கின்றன.

“அதுக்கு உன்னை கூரையில் ஏறச்சொன்னதே!... கையை நீட்டு!...”

“பளீர்!... பளீர்!...” — பிரம்பு பாண்டியன்னைப் பிரம்பாகி சுழல்கிறது!...

‘உன்னை இதோட விட்டது போதாது!... வீட்டுக்கும் சொல்லியனுப்ப வேண்டும்... உங்களை எல்லாம் வீட்டில எங்களை நம்பித்தானே இங்க அனுப்புறது. நீங்க இப்படி காலக்கையை முறிச்சா உங்கட பெற்

ரேருக்கு யார் பதில் சொல்லுறது!... சரி... உன்ர ஐயான்ர பேரென்ன?'

“ஐயா?...”

“பேர்?...”

- பிரம்படிக்கெல்லாம் மனத்தைக் கல்லாக்கி உது ஒன்றும் என்னை அசைக்காது என்ற வைராக்கியத் துடன் நின்ற அவனை, ஐயாவைப்பற்றிய விசாரனை உலுக்கிவிடுகிறது!...

“எனக்குத் தெரியாது சேர்!...” — அவனுக்குப் பைத்தியமா பிடித்துவிட்டது. ஆனால் அவன் மனமோ — “எனக்கா தெரியாது. நல்லாத் தெரியும். ஆனால் அந்த நாசகாலனின் பெயரை என் வாயால் சொல்ல வேன் என நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்களா சேர்!...” — என்று அலறுகிறது.

“என்ன?...” — என்ற கேள்வியிலேயே ஹெட்மாஸ்டர் அதிர்ந்துவிடுவது தெரிகிறது. அவர் மனதில் அவன் பதில் எத்தகைய விபரீத எண்ணங்களை இழையோட விட்டிருக்குமென்பதை இப்போது நினைத்தாலும் பயமாக இருக்கிறது.

“ஐயாவின் பெயர் உனக்குத் தெரியாதா?...” — என்று ஹெட்மாஸ்டர் கேட்கும் கேள்வி, அங்கு வந்த முருகேசு வாத்தியார் காதில் விழுந்துவிடுகிறது. முருகேசு வாத்தியாருக்கு அவனைப்பற்றி, அவன் குடும்பத்தைப்பற்றி நன்கு தெரியும். அவர் ஹெட்மாஸ்டரை தனியே அழைத்து ஏதோ சொல்கிறார்.

“அப்படியா?...” — என்று தலையசைத்துக்கொண்டுவரும் ஹெட்மாஸ்டர் அவனைத் தடவிக் கொடுக்கிறார்.

“நீ நல்ல பிள்ளை!... இனி இப்படி ஒண்டும் செய்யாதை!... இப்படி மரம் தடி கூரை எண்டு ஏறி காலைக் கையை முறிச்சுக்கொண்டிங்களைண்டா, எங்களை நம்பி அனுப்பின உங்கட வீட்டுக்காரருக்கு யார் பதில் சொல்லுறது?...” — என்று கனிவுடன் கூறி அவனைப் பரிதாபமாக பார்க்கிறார்.

அப்பார்வையின் பரிவைத் தாங்க முடியாமல், உணர்ச்சிகள் சூன்ற கண்களிலே நீர் மணி கோக்க தலைகுனிகின்றான்.

—“அந்த சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே உன் பெயரைச் சொல்ல வெட்கப்பட்ட நான் இன்று உன் முகத்தில் விழிக்க விரும்புவன் என்று எண்ணுகிறாயா?...”

—2—

“சரக்!... சரக்!...” — பரற்கற்கள் காலடிபட்டு, அழுந்தித் தெறிக்கின்றன.....

“தம்பி!... நீ உன்ர இளரத்தத்தில இப்ப எவ்வளவுக்கு பிடிவாதம் பிடிக்கிறியோ, அவ்வளவுக்கு பின்னால மனவருத்தப்படுவாய். சாகப்போற மனுஷன் கடைசி நேரத்தில மன்னிப்புக் கேட்க துடிக்கையில், நீ அதற்கு இடம் கொடாம இருக்கிறது, எனக் கெண்டா கொஞ்சமும் பிடிக்கேல்ல... மரணத்தின் வாசலில பகை, வன்மம் எல்லாம் அழிஞ்சுவிடுகிறது எண்டு நீ படிக்கேல்லியே!... என்ன இருந்தாலும் உன்ர பெத்த தகப்பன்... என்ன மாதிரி நடந்தாலும் ரத்தபாசம் விடுமே?...” — முருகேசு வாத்தியார் பாவ

மன்னிப்பு கொடுக்கும் பாதிரியாராகி அவனை ரக்ஷிக்க முனைகிறாரா?...

“ஹும்!... ரத்தபாசமாம்!... ரத்தபாசம்!... ஐயாவாம்... ஐயா... பெத்தவனெல்லாம் தகப்பனாகிவிட முடியுமா?”

“சீ!... நீ ஒரு மனுஷனா?...”

“பேய்!...”

“சதை ஆசை பிடித்தலைந்த பிசாசு!...”

“சதை ஆசை பிடித்தலைந்தாயே!... உன் ஆசை தீர்ந்ததா?... வெறி தீர்ந்ததா?... நீ எங்குதான் உன் மிருகவேட்கையை தணித்துக்கொண்டாய்!...”

“என்பாட்டி மறைத்தும் மறையாமலும், ஊர் என்னைக்கண்டு சொல்லாமல் சொல்லி அவமானப்படுத்தியதைக்கொண்டு உன்னை எடைபோடுகிறேன்!...”

“சீ!... நான் உன் மகனா?...”

“நீ!... என் தந்தையா?...”

“உன் இரத்தம்தான் என் உடலில் ஓடுகிறதா? என் இரத்தம்தான் உன் உடலில் ஓடுகிறதா?...”

“அப்படியானால் என்னிடம் இருப்பதில் கொஞ்சமாவது சூடு சுரணையாவது என்னிடம் இருந்திருக்குமே!... இருந்திருக்குமானால் நீ இன்று என்னைப் பார்க்க அழைப்பு விடுப்பாயா?...”

“நீ என்றுதான் மனிஷனாக வாழ்ந்தாய்!... உன் எண்ணமெல்லாம் வண்ணச்சேலை கட்டிய உருவங்களிடையேதான் மாந்திக்கிடந்ததே!...”

“...நான் ஆறுமாதக் குழந்தையாக, பெற்றவனை விழுங்கிவிட்டு கதறிக்கிடக்கையில், ஐயோ, எனக்கு

மனைவி இல்லையே என்ற பயத்தில், துடிப்பில், என்னைத் திரும்பிப் பார்க்காமல், இன்னொருத்தி பின் ஓடினா யாமே?”

“நீ வெறிதீர்க்க ஓடினாயே!... முடிந்ததா உன்னால்...”

“அங்குகூடச் சென்று மணந்தவளை ஒரே வருடத் தில் விழுங்கிவிட்டு...”

“சீச்சீ!... ஐயோ... இதென்ன பயங்கரம்!...”

“உன் பிறப்பென்ன!...”

“நீ நரமாமிச பக்ஷிணியா?...”

“நரமாமிச பக்ஷிணிதான் நீயா?...”

“நீ எங்கெல்லாம், உன் வெறிதீர்க்க ஓடினாய். அங் கிருந்தெல்லாம் இழவுச் செய்திகள் தாமே வந்தன!...”

“நீ உன் விரகதாபத்துடிப்பில் தவிக்க, இங்கு நாம் பசிக்கொடுமையால் துடித்தோம்!...”

“நீ என்னை உதறி எறிந்துவிட்டுச் செல்ல, என்னை வளர்க்க பாட்டி என்ன பாடெல்லாம் பட்டுவிட்டாள்!... எங்களிடம் வயிற்றுக்குத்தான் குறைபாடு இருந்ததே யொழிய, அன்புக்கு குறைவிருக்கவில்லை... அதுதான் எங்களை வாழவைத்தது... வாழவைக்கிறது... அவள் எனக்காக எப்படியெல்லாம் பாடுபட்டாள்... உழைத் தாள்... உருக்குலைந்தாள்... தனது தள்ளாத வயதி லேயே...”

“எத்தனை வீடுகளுக்கு மெழுகிக்கொடுத்து பணம் பெற்றிருப்பாள்... எத்தனை கடைகளுக்கு பாக்குச் சீவல் கொண்டு அலைந்திருப்பாள்... எத்தனை இரவு களைக் கொண்டு விழித்திருப்பாள்... எத்தனை தெருக் களை வேகாத வெயிலில் அளந்திருப்பாள்!...”

“நீ பாவி!... நீ பிறந்த மண்ணில்தான் அவளும் தோன்றினாள்!...”

“உனக்கில்லாத அக்கறை அவளுக்கு ஏன்?...”

“அவள் மானிடப்பெண்ணா?...”

“உலகை உய்விக்கும் உமை!...”

“ஒரே மண்ணில்தான் நச்சுமரமும், நறுங்கனிமரமும், தோன்றுகிறதா?...”

“ஒன்றின் வெற்றிடத்தை நீக்க, இன்னொன்று அசாதாரண நிலை பெற்று விளங்குகிறதா?...”

“சரக்!... சரக்!...’ அவன் இன்னமும் நடந்துகொண்டிருக்கிறான். நேற்றிலிருந்து அவன் இப்படியே ஆபீஸில் வீவு எடுத்துவிட்டு மனத்தோடு போராடிக்கொண்டிருக்கிறான்...

“என்ன தம்பி இவ்வளவு பிடிவாதம் பிடிக்கிறீங்களே!... நீ என்னதான் மறுத்தாலும் நீ அவற்ற மகன் என்பதையோ, அவர் உன்ர தகப்பன் என்பதையோ மறைத்துவிட முடியுமா?...” — முருகேசு வாத்தியாரின் குரல் அவன் காதுகளில் இன்னமும் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.”

“சா...ச்சே!... இதென்னடா எளவாப் போச்சு!... தகப்பனாம்... மகனாம்... அது எப்படி உண்மையாகும்... உலகில் பிறக்கும் ஒவ்வொருவனும் சொந்தம் பாராட்டிக்கொண்டு பிறப்பதில்லையே!... அதேபோலத்தானே!... இறப்பிலும்... ‘குழந்தை’ என்ற பெயர் தாங்கிப் பிறக்கும் அவன் ‘பிணம்’ என்ற பெயர் தாங்கி மறைகிறான்... இதற்கிடையில் எத்தனை மாறூட்டங்கள்... சொந்தம்... உறவு... எல்லாம்... மனிதன் தனக்குத்தானே வகுத்துக்கொண்ட உறவு வட்டத்துக்குள் உயிருள்ளவரையில் ஓடுகி

ரோம்... சிரிக்கிறோம்... அழுகிறோம்... உரிமை... சொந்தம்... பாசம்... பற்று என்பதெல்லாம் இந்த உறவு வட்டத்திற்குள் நாம் அடங்கி வாழும் வரையில்தான்... அந்த உரிமை வட்டத்திலிருந்து எவனொருவன் பிரிந்து நழுவி ஓடுகிறானோ அப்போதே அவன் உறவுகள் எல்லாம் கத்தரிக்கப்பட்டு வருகின்றனவே... அப்புறம் தகப்பனாவது, மகனாவது!...”

—3—

“சரக்!... சரக்!...” — அவன் மனமும், கால்களும் அசுரகதியில் செயலாற்ற, பாதை குறுகி மறைந்துவருகின்றது...

நினைவுகளொன்றும் கடலலையில் கட்டவிழ்த்து மலரும் வெண்மலர்களல்லவே!... அழகாகவும் அதே நேரத்தில் விரைவில் மறைந்துவிடும் தன்மை ஏனோ சில நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏற்படுவதில்லை...

அவனும் நண்பர்களும் அந்த புத்தவிகாரத்தின் முன்னால் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவன்... பாலன்... சோமு... பத்மன்... எல்லாரும்...

சோமு விளையாட்டை தவறாக விளையாடுகின்றான். அவன் அதனைக் கவனித்துவிடுகிறான்.

“டேய்!... அளாப்பிவிளையாட்டு விளையாடாதேடா!... திரும்ப விளையாடு!...” — என்கிறான் அவன்.

“டேய்!... யாரடா அளாப்பி!... நீதான் அளாப்புறாய்!... நான் திரும்ப விளையாடமாட்டன்!...”

“டேய்!... டேய்!... அளாப்பி விளையாட்டைக் குழப்பாதே!... உனக்கு போனை வேண்டுமென்றா, விளையாடி முடிஞ்சாப்பிறகு என்னைக் கேள்!... தருகிறேன்... இப்ப விளையாட்டென்றா விளையாட்டா இருக்கோணும்!...”

“முடியாது!... நான் ஒண்டும் அளாப்பேல்ல!...”

“பொய் சொல்லாதே!... திருப்பி விளையாடப் போறியா, இல்லையா!... நீ விளையாடாட்டி என்ன செய்வன் தெரியுமா?...”

“என்ன செய்வாய்!... ஒருக்கா செய்யும் பாப்பம்!... என்ற கையும் சும்மா இராது!...” — சோமுவுக்கு அசாதாரண துணிச்சல். அவன் அப்பாவின் கடை அருகே இருப்பதால்.

அவன் சோமுவின் சட்டையைப் பிடித்து உலுக்குகிறான்.

“பரூர்!...” — சட்டையின் நெஞ்சுத்துணி கிழிந்து, நாயின் மடிந்த செவியாக தொங்குகிறது.

சோமுவுக்கு தனது சட்டை கிழிந்த ஆத்திரம் கண்ணை மறைக்க...

இருவரும் மண்ணில் உருள்கிறார்கள்.

விகாரையின் முன் கடைவைத்துள்ள அவன் அப்பா ஓடிவந்து அவனைப் பற்றி இழுத்து கன்னங்களில்...

செய்திகேட்டு பாட்டி ஓடிவருகிறாள். அவள் தனது தள்ளாத வயதிலே ஓடிவரும் பரிதாபத்தில் அவன் தன் வேதனைகளை மறந்து நிற்கிறான்.

“பாவி!... தாயைத்தின்னிப் பிள்ளையைப்போட்டு அடிச்சுக்கொல்லுறியே!...” — பாட்டி அலறுகிறாள்.

“ஏன் உன்ர பேரன் பெரிய திறம்தான்... என்ர மகனைப்போட்டு உருட்டி எடுக்கிறான்... அது அவவுக்கு தெரியேல்ல!... மற்றாக்களைச் சொல்ல வந்திட்டா!...” — சோமுவின் அப்பா!

“குழந்தையள் அடிபடும்... பேந்து கூடி வினையாடுங்கள்... அதுக்கை போய் ஏன் பெரியாக்கள் தலையிட்டு சண்டையை வளப்பான்!...”

“அப்ப நீயென்னணை என்னோட சண்டையே பிடிக்க வந்தனீ?...” — என்று நக்கலில் கூறுபவர் தொடர்ந்து...

“எணை நீ கனக்கப் பேசாதணை!... இஞ்ச பார் உன்ர பேரன்ர கெட்டித்தனத்தை... இவன்ர சட்டையை கிழிச்சுப்போட்டான்!...”

“அவன் குழந்தை!... வேணுமெண்டே கிழிச்சவன்... ஏதோ குழந்தைத்தனத்தில ஏதாலும் செய்திருப்பான்...!” — பாட்டியின் குரல் சமாதான முறையில் அமைதியாக ஒலிக்கிறது.

“இது குழந்தைத்தனமில்லை... அது அப்பன்ர குணம்... மூர்க்ககுணம்... ஒடிப்போன அப்பன்ர குணம்தானே உதுக்கும் இருக்கும்.”

“அடப்பாவி!... குழந்தையளோட, குழந்தையளிட்டு பேசிற பேச்சா இது!...” — என்று பாட்டி அலறுகிறாள்.

— வார்த்தைகளின் அழுந்துதலைத் தாங்கமாட்டாது, அவன் பாட்டியின் காலடியில் சென்று தலையைக் குனிந்துகொள்கின்றான்.

“இஞ்சபார் தம்பி!... ஏதோ நடந்தது நடந்து போச்சு!... போனதைப்பற்றிக் கவலைப்படாம, ஒருக்கா நீ சென்று அவரைப் பாத்திட்டு வாவன்!... இதில உனக்கென்ன அப்படி ஒரு கஷ்டம் வந்தது!...” — பர

மர் குரல் அவன் காதில் மாறி மாறி ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

“என்ன நடந்தது, நடந்துபோச்சு!... இது ஒரு வருஷமா, இருவருஷமா, இருபத்தைந்து வருஷங்களாக நடந்துவந்தது!... எனக்கு ஆதரவுதான் தரவில்லை... எனக்கு எவ்வளவு அவச்சொல்லையாக்கித்தந்த உன்னையா நான் வந்து பாப்பன் என்று கனவுகாண்கிறாய்!... ”

—4—

“க்ரீச்!... க்ரீச்!...” — வாசல் படலை இரு தடவை கிறீச்சிட்டுவிட்டு, மெதுவாக திறந்துகொள்கிறது.

யாருக்காக, யார் செய்த கொடுமைக்காக இது இப்படி அலறுகிறது!

வீடு வந்துவிட்டது! அவன் உள்ளே சென்று சாய்மனைக்கட்டிலை இழுத்துப் போட்டுவிட்டுப் படுக்கிறான்.

மாமரத்து இலைகள் அசையவில்லை.

அவன் மனஇலை வேகமாக ஆடுகிறது.

“என்ன தம்பி!... நீ இப்படி ஒரு உயர்ந்த உத்தியோகத்தனாக இருந்துகொண்டு இண்டைக்கு உன் ஐயா அனாதையாக ஆஸ்பத்திரியில் செத்தா உனக்கு எல்லே அவமானம்! அவருக்காக இல்லாட்டியும் உனக்காக ஆவது அவரைப் போய்ப் பாக்கிறதுதான் நல்லது!... அவ்வளவுதான் நான் சொல்லுவன்!... நான் வர்ரன்!...” — முருகேசு வாத்தியார் அவனிடம் விடை

பெறும்போது கூறிச்சொன்ற வார்த்தைகள் இன்னமும் காதில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறதா?...

“உத்தியோகம்... பொறுப்பான பதவி!... பெரிய்யய...ய பதவி!... இதை நீயா வாங்கித்தந்தாய்!... உன்னாலா நான் பெற்றேன்... பின் உன் இறப்பு எப்படி என் பதவியை... கௌரவத்தைப் பாதிக்கும்?...”

அவன் எஸ். எஸ். சி. பாஸ் பண்ணிவிட்டான் என்பதனை அறிந்ததும் எங்கிருந்து வந்து குதித்தார்களோ அந்த சுற்றத்தார்கள் எல்லாரும். முன்பின் தெரியாதவர்கள் கூட வம்சாவளியை மீண்டும் புரட்டி எடுத்து அவனைத் திகைக்கவைத்தார்கள். அவனுக்கு இந்தப் புதிய உறவினர்கள் எல்லாரும் வேப்பங்காயாக கசந்தார்கள்.

அவனை அவர்கள் வலைபோட்டு பிடிக்கவர... அவன் விழிக்க... ஆச்சி?...

“உலகம் விசித்திரமானதுதான். அநாதையாக இருக்கையில் திரும்பிப்பாராது, ஓர் நிலையை அடைந்து விட்டால்... ஒட்டாத உறவையும் ஒட்டவைத்து, ‘என்ன இருந்தாலும் ரத்தமில்லையே’ என்று சொல்லி புனிதமான ரத்தசம்பந்தத்தையும் மாசு படுத்தி... சே!...

சுற்றம் — பாசம் — பற்று என்று உலகிலே சொல்லப்படுவதெல்லாம் மனித உணர்ச்சிகளல்ல! மனிதன் தான் நன்றாக வாழ்வதற்காக தானே வகுத்துக்கொண்ட ஒரு சந்தர்ப்பவாதம். இந்த சந்தர்ப்பவாதம்தான் சுற்றம் என்ற பெயரைப் பெறுகிறது!”

உன் மேல்படிப்பை நான் கவனித்துக்கொள்கிறேன். நீ எனக்கு அதுக்குப்பதிலாக...

பதிலாக... என்ன?...

‘உன் மகளை நான் மணமுடித்துக்கொள்ள வேண்டுமா?...’ என்று நெஞ்சம் அன்று அலறியபோதும் —

இன்று அவர் அவன் மாமனார். அவரின் பிச்சை இன்றைய உத்தியோகம்!...

இவ்வளவும் யாரால்?...

என்னைப் பெற்றவன்!...

‘சீ! என்னைப் பெற்றுத்தொலைக்காமல் இருந்திருக்கக் கூடாதா?...’ தங்களின் மனவரிப்பைத் தீர்க்க முயன்று, உலகில் ஒரு பாவச்சின்னமாக எனக்கு உயிர்கொடுத்து —

இன்று ஆஸ்பத்திரியில் அனாதையாக.....

நர்ஸுகளிடம் என் பெயரைச் சொல்லி என் மானத்தை வாங்கி... அதுவும் போதாதென்று எனக்கு ஆட்களை விட்டு தூதனுப்பி உபதேசம் செய்து!...

‘சே! உனக்கே ஈரமில்லாட்டி, உன் கிளையாகிய எனக்கு ஈரம் இருக்குமா?...’

மரத்துக்கே ‘பச்சை’ இல்லை.

கிளையில் ‘பச்சை’ தேடமுடியுமா?

நானும் வெளிவேஷம் போட்டு ‘அய்யா!’ என்று அலறவேண்டும் என உலகம் எதிர்பார்க்கிறதா? நான் மாட்டேன்!... முடியாது!... முடியவேமுடியாது!

“சார், டெலிகிராம்!...”

— ஆஸ்பத்திரியிலிருந்துதான் வந்திருக்கிறது.

“பாதர் எக்ஸ்பயர்ட்!...”

— அவன் கரங்கள் ஏன் நடுங்குகின்றன? தந்தி காற்றிலே படபடப்பதுபோல் தவிக்கிறது. அவன் கண்களில் சரம் கோத்து இறங்குவது என்ன, கண்ணீர் மாலையா?...

மன இலை மோனத்தின் மடியில் போய் படிகின்றது!

அண்ணா!

சிதம்பரபத்தினி

குழுதினி :

நான் ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையில் பயின்று கொண்டிருந்த காலம் அது. பள்ளிப்பருவத்தைப்போல் வாழ்க்கையில் இனிக்கக்கூடிய சுவையான பகுதி வேறு ஏதாவது இருக்கமுடியுமா?

பயிற்சிக் கலாசாலைக்குத் தெரிவுசெய்யப்பட்டதையே நான் பெரிய அதிர்ஷ்டமாகக் கருதினேன். கலாசாலை வாழ்க்கையும் இன்பமாய் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. ஒரு மாதந்தான் கழிந்திருக்கும். ஒரு நாள் — அன்று திங்கட்கிழமை — எனக்கு இப்பொழுதும் ஞாபகம் இருக்கிறது. அன்றுதான் 'எங்கிருந்தோ வந்தான்' என்றபடி அவரும் வந்து சேர்ந்தார். யாரவர்? அவர்தான் நந்தகுமார். ஆம். நந்தகுமார் வேறு யாருமல்ல. எமது புதிய கணித ஆசிரியர்தான்.

அவரின் சிவந்த முகமும், சுருண்ட கேசமும், அரும்பு மீசையும், குறும்புப் பார்வையும்..... அவரை எங்கேயோ பார்த்ததுபோல் இருக்கிறதே.

அவரைத்தான் நான் இதற்கு முன்பு எங்கேயும் பார்த்ததில்லையே! அப்போ அவரை நான் எங்கே பார்த்திருக்கமுடியும்?

ஒருவேளை..... நான் இவரை முந்தின பிறவியில் சந்தித்திருக்கலாமோ? இதைத்தான் பிறவித் தொடர்பு என்று சொல்கிறார்களோ?

சே! இது என்ன பைத்தியக்கார எண்ணம்.

என் எண்ணமெல்லாம் அவரைச் சுற்றியே வலை போட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஒரு ஆசிரியரைப்பற்றி இப்படியெல்லாம் நினைக்கலாமோ என்று விட்டுவிட்டேன்.

இயல்பாகவே கெட்டிக்காரியான என்னை அவருக்கு வந்த அன்றே பிடித்துவிட்டது. ஒவ்வொரு நாளும் நான்தான் முதலில் கணக்குகளைப் போட்டுக்கொண்டு போய்க் காண்பிப்பேன். அனேகமாக நான் கணக்குகளில் பிழை விடுவதில்லை. இதனால் அவருக்கு என் மேல் ஒரு விதமான பிரியம் ஏற்பட்டது. மற்றவர்களுக்கு விளங்காத கணக்குகள் இருந்தால் என்னையே கரும்பலகையில் போட்டுக்காட்டச் சொல்வார். நான் மகிழ்ச்சியுடன் சென்று போட்டுக்காட்டுவேன்.

அவர் கணக்குகள் விளங்கப்படுத்தும்பொழுது பெரும்பாலும் என்னையே பார்த்துக்கொண்டு சொல்லுவார். அவருடைய பார்வை வெறும் பார்வையல்ல ஏதோ பொருள் பொதிந்த பார்வையாகத்தான் அது இருக்கும். அந்தப் பார்வைக்கு என்ன அர்த்தம் இருந்ததோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அதில் ஒரு வகை

யான அன்புக்கனிவு இருந்ததை மட்டும் என்னால் நன்றாக உணர முடிந்தது.

அவருடைய பாடமென்றால் எனக்கு ஒரே மகிழ்ச்சி. எனக்குப் பிடித்த பாடம், அதையும் எனக்குப் பிடித்தவர் படிப்பித்தால் சொல்லவும் வேண்டுமா?

நாளடைவில் எனக்கு அவரிடம் என்னை அறியாமலே அன்பு வளரத் தொடங்கியது. என்னால் அவரைக் காணாமலே இருக்கமுடியவில்லை. ஒரு நாள் அவர் வராவிட்டாலும் பதறிவிடுவேன்.

தவணை முடிந்து விடுதலை விடும்பொழுது நான் அவரைக் காணமுடியாதே என்று வருந்தும் துன்பம் அப்பப்பா! அது என் உயிரையே வாட்டிவிடும்.

பாடசாலை தொடங்குகிற அன்று என் கண்கள் அவரையே தேடித்திரியும். அவரைக் கண்டு அவருடன் கதைத்தபின்தான் எனக்கு நிம்மதி ஏற்படும்.

அவருக்கு என் நிலைதான். பாடசாலைக்கு வந்ததும் என்னுடன் கதைக்காமல் அல்லது ஒரு புன்முறுவலாவது செய்யாமல் வேறெங்கும் செல்லமாட்டார்.

அவரிடம் எனக்கு ஏற்பட்டிருந்த அன்பு உச்ச நிலையை அடைந்தது. நான் தினந்தோறும் இறைவனை வணங்கும்பொழுது அவரையும் மனதால் நினைத்து வணங்கி வரலானேன்.

இவ்வளவும் நடைபெற்ற பின்பும் நாங்கள் எமது அன்பைப்பற்றி — காதலைப்பற்றி — ஒரு வார்த்தைகூட வாயால் பேசியது கிடையாது.

ஆனால் அவருக்கு என்மேல் உண்மையான அன்பு இருந்தது என்பதை நிரூபிப்பதற்குமட்டும் பல சம்பவங்கள் நடைபெற்றன. அவற்றை எல்லாம் ஒவ்வொன்று

ருகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்க முடியாது. ஒன்றை மட்டும் சொல்கின்றேன்.

அன்று ஒரு நாள் பரீட்சை நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அதுவும் கணித பாடம். எனக்கோ பொறுக்க முடியாத தலைவலி. என்னால் கணக்கு எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. ஒருவகையாய்ச் செய்து முடித்தேன். ஒவ்வொரு முறையும் முதலாவதாகப் புள்ளியெடுக்கும் நான் அந்த முறை இரண்டாவதாகத்தான் புள்ளியெடுத்தேன். அதற்காக நான் வருந்தியதிலும் பார்க்கக் கூட வருந்தியவர் அவர்தான். அவர் வாடிய முகத்துடன் என்னை அழைத்து “குமுதா! இந்த முறை ஏன் கணக்கில் குறைந்துவிட்டாய்? சுகமில்லையா?” என்று கேட்டார். நான் தலையாட்டியதும் “வருகிறமுறை முதலாவதாக வரவேண்டும்” என்று கூறினார். அவரின் அன்பு ததும்பிய வார்த்தைகள் என் நெஞ்சையே ஈர்த்துவிட்டன. நான் மகிழ்ச்சியுடன் துள்ளுநடை போட்டுக் கொண்டு சற்றுத்தூரம் சென்று திரும்பிப் பார்த்தேன். அப்பொழுதும் அவர் என்னையே விழுங்கிவிடுவதுபோல் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்.

காலம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

கலாசாலை இரண்டாமாண்டும் இன்னும் சில நாட்களில் முடிவடையப் போகின்றது. ஆம். இறுதிப் பரீட்சை தொடங்க இன்னும் சில நாட்கள்தான் இருக்கின்றன. எனது மனம் ஒரே போராட்டத்தில் நிறைந்திருந்தது. ஒரு பக்கம் பரீட்சைக்குப் படிக்கவேண்டும். இன்னொரு பக்கம் அவரிடம் இன்னும் ஒரு முடிவையும் கேட்கவில்லையே. கலாசாலையை விட்டுச் சென்றதும் நான் என்ன செய்வேன் என்று மனம் குழம்பிக்கொண்டு இருந்தது.

இப்படியிருக்கையில் ஒரு நாள்.

இன்று எப்படியாவது அவரிடம் கேட்டுவிடுவது என்று எண்ணிக்கொண்டு பாடசாலைக்குச் சென்றேன். அங்கே!

ஆம்; அன்று அவர் என்னிடம் ஒரு கவரைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தார்.

நான் மனத்துடன் போராடிக்கொண்டிருந்ததுபோல் அவரும் போராடி அதற்கொரு முடிவு கண்டுவிட்டார் போலும். அதைத்தான் இதில் எழுதியிருப்பார் என்று எண்ணியவளாய் ஆவலுடன் கவரைப் பிரித்தேன். உள்ளே.....ஐயோ!.....என்னால் சொல்லவும் முடியவில்லை.....ஆம். அவரின் திருமண அழைப்பிதழ் இருந்தது. வானமே என் தலையில் இடிந்து விழுந்துவிட்டதா? இல்லை—பூவுலகின் மலைகளெல்லாவற்றையும் யாராவது என் தலைமேல் தூக்கிப் போட்டுவிட்டார்களா? என்னால் தலை நிமிரவே முடியவில்லை.

பீறிட்டு வந்த கண்ணீரை அடக்கிக்கொண்டு ஒரு வாறு அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

அவருடைய முகம் என்றும் போலவே புன்னகையோடு விளங்கியது. “இவர் என்ன கல்நெஞ்சனா! இல்லை ஏமாற்றுக்காரனா?” என்று என் மனம் உள்ளே கூவியது. “மிக்க மகிழ்ச்சி” என்று எப்படியோ கஷ்டப்பட்டுக் கூறிவிட்டு அவ்விடம் விட்டகன்றேன்.

அன்று சுகமில்லை என்று கூறிவிட்டு விடுதியில் போய்ப் படுத்துக்கொண்டேன். எல்லாரும் பாடசாலைக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். ஆதலால் தனியே இருந்து என் துன்பம் முழுவதையும் அழுது தீர்த்தேன். படுக்கை முள்ளாகக் குத்தியது. உணவும் உட்செல்ல மறுத்துவிட்டது.

மாலை வந்தது. சாந்தி தேடிப் பாடசாலையிலிருந்து ஆலயத்திற்குச் சென்றேன். சற்று நேரம் அழுதேன்.

இறைவன் திருவுருவத்தையே உற்றுப்பார்த்தேன். ஒரு கரம் என்னை நோக்கி நீளுவதுபோல் தெரிந்தது.

ஆம், அவரின் அபயகரம் அஞ்சேல் என்று கூறுவது போல் இருந்தது.

“காத்தவர் காப்பார் கவலைப்படாதே” என்று என் மனம் கூறியது.

எனக்கு எங்கிருந்தோ ஒரு அசாத்தியத் துணிவு பிறந்தது. உள்ளத்தில் ஒரு தெளிவு. வதனத்தில் என்றும் மங்காத ஒளி தோன்றியது. நான் இனி விவாகமே செய்வதில்லை என்று அதிலேயே உறுதி செய்தேன். வணக்கத்தை முடித்துக்கொண்டு நேரே விடுதிக்குச் சென்றேன்.

கடிதில் ஒரு கடிதம் வரைந்தேன்.

மறுநாள் அவர் — நந்தகுமார் வந்ததும் கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப் படிக்கச் சென்றுவிட்டேன்.

ஆம், எனது எதிர்கால வாழ்க்கைக்கு இனி உறுதுணையாக உள்ளது படிப்பு ஒன்றுதான். அதையும் கைவிட்டால் என் கதி! அதனால்தான் படிப்பில் மும்முரமாக ஈடுபட்டேன்.

உலகத்தில் ஆசைதான் துன்பங்களுக்கெல்லாம் காரணம். ஆசை நிறைவேடுதபோது துன்பம் அதிகரிக்கின்றது. ஆனால் ஒவ்வொரு துன்பமும் மனிதனைப் புடம்போட்டு அவளின் சக்தியை அதிகரிக்கச் செய்கின்றது.

நந்தகுமார் :

இன்று காலை குமுதா என்னிடம் ஒரு கடிதத்தைக் கொடுத்தாள். நான் எதிர்பாராத கடிதந்தான். இருந்தாலும் என்னவாக இருக்கும் என்று உடைத்துப் பார்த்தேன்.

அன்புள்ள அன்னாவுக்கு,

தாங்கள் எனக்கு ஆசிரியராக இருந்தாலும் தங்களை நான் இன்று அண்ணாவாக நினைப்பதனால் தான் இன்று இதை வரைகின்றேன். அண்ணா! உண்மையில் சென்ற இரண்டு வருடமாக நான் தங்களைக் காதலித்து வந்தேன். தாங்களும் என்னைக் காதலிப்பது போல்தான் நடந்துகொண்டீர்கள். ஆனால், இன்று நான் அடைந்தது பெருத்த ஏமாற்றம்.

இன்று நான் கவலைப்படவில்லை. தனியே வாழத் துணிந்துவிட்டேன். தங்களையன்றி வேறு எவரையும் என்னால் நினைக்கவும் முடியாது. தாங்கள் என்னை விட்டுப் பிரிந்தாலும், தங்களின் உருவம் — நான் மனதால் காதலித்த அந்தத் தெய்வீக உருவம் எனக்குள் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கும்.

இறுதியாக ஒரு ஆவல். தாங்களும் என்னை உண்மையாகக் காதலித்தீர்களா? அப்படியாயின் ஏன் இப்படி என்னை.....? தங்கை என்ற முறையில் பதில் கொடுங்கள்.

அன்பு நிறை தங்கை,
குமுதினி.

கடிதத்தை வாசித்த என்னால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. குமுதினியின் தோற்றம் என்முன் காட்சியளித்தது.

பூரண சந்திரன் போன்று ஒளியுள்ள பொலிவான வதனம். சிவந்த மேனி, கருகரு என்று அடர்ந்து வளர்ந்த கூந்தல். எப்போதும் மென்னகை குன்றாத தோற்றம். அளவானதும் அழகானதுமான தேகக்கட்டு. இவற்றை எண்ணியபொழுது என்னை அறியாமலே ஒரு பெருமூச்சு வெளிவந்தது.

குமுதா எழுதியிருந்ததுபோல் நான் அவளைக் காதலித்தது முற்றிலும் உண்மை. அவளையே எனது வாழ்க்கைத் துணைவியாக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று எத்தனை முறை எனக்குள் உறுதி செய்துகொண்டிருந்தேன். எத்தனை மனக்கோட்டைகள் கட்டினேன்.

ஆனால் அவளும் என்னைக் காதலித்தாளா என்பதை என்னால் சரியாக அறியமுடியவில்லை. என்னுடைய காதலை அவளிடம் நேராக வெளியிடும் துணிவு என்னிடம் இருக்கவில்லை. மற்றப் பெண்களைப்போல் அவளும் இருந்திருந்தால் அவளிடம் நேராகவே கேட்டிருப்பேன். ஆனால் அவளின் நேரிய ஒழுக்கமும், கூரிய அறிவும், அதற்கும் மேலாக அவளிடம் குடிக்கொண்டிருந்த தன்னடக்கமும் எனக்கே அவளிடம் ஒரு பயம் ஏற்படச் செய்துவிட்டிருந்தன. எத்தனை நாள் நான் மனத்துடன் போராடியிருக்கிறேன். ஆ! குமுதா நான்தான் இப்படியென்றால் நீயாகுதல் “நான் உங்களை விரும்புகின்றேன்” என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கக்கூடாதா? சொல்லியிருந்தால் இன்று நீயே எனது..... சே, நான் ஆணாக இருந்தே அந்தத் துணிவு வரவில்லை. நீ — ஒரு பெண்ணுக்கு எப்படித் துணிவு ஏற்படும்?

ஆ! கடவுளே! “கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள் என்ன பயனும் இல்” என்று வள்ளுவப் பெருந்தகை கூறியிருக்கிறாரே. இது எங்களுக்கு மட்டும் விதிவிலக்காக இருக்கவேண்டுமா? அந்த வாய்ச்சொற்கள் இல்லாத காரணத்தால்தானே எங்களது காதல் கைகூடாமல் போய்விட்டது.

எனக்கு அந்தத் துணிவு ஏற்பட்டிருந்தால் இன்று.... இனி சிந்தித்துப் பலன் என்ன? அப்பா பெண்ணும் பார்த்துத் திருமண அழைப்பிதழும் வெளியிட்டுவிட்டார். எனக்குத் திருமணம் நடைபெறப்போகிறது. நான் இன்பமாயோ துன்பமாயோ வாழப்போகிறேன்.

ஆனால் ஒரு பெண், என்னை மனதால் நினைத்ததையன்றி வேறெதுவுமே செய்யாத — அதாவது ஒரேயொரு காதல் வார்த்தைகூடப் பேசியறியாத ஒரு பெண் — தன் வாழ்வு முழுவதையுமே பலியிடுவதா?

அவளை எப்படியும் வாழச் செய்யவேண்டும்.

உடனே ஒரு கடிதம் எழுதினேன்.

அன்புள்ள தங்கை குழுதாவுக்கு,

என்னை மன்னித்துவிடு. நான் எல்லோரிடமும் சகஜமாகப் பழகுவதுபோல்தான் உன்னிடமும் சகோதர பாவத்துடன் இதுவரை நடந்துவந்தேன். நீ தப்பர்த்தம் கொண்டதற்கு நான் மிகவும் வருந்துகிறேன். உனது திருமண அழைப்பிதழை எனக்கு அனுப்ப மறக்கவேண்டாம்.

அன்புள்ள நந்தகுமார்.

கடிதத்தை வாசித்த என்னை மனச்சாட்சி குத்தியது. எனினும் ஒரு பெண்ணை வாழவைக்கக்கூடியதல்லவா இக்கடிதம். கடிதத்தைக் குழுதாவிடம் சேர்த்தபின்தான் எனக்கு நிம்மதி ஏற்பட்டது.

குழுதினி:

நான் ஆசிரியையாகி ஐந்து வருடங்கள் கழிந்து விட்டன. இன்று அமைதியும், தெளிவும் நிறைந்த வாழ்க்கையை வாழுகிறேன். அவரைப்பற்றிய நினைவெல்லாம் நாட்செல்ல நாட்செல்ல வெட்டவெறும் பொய்யாய்ப் பழங்கதையாய்க் கற்பனையாய் மெல்லப்போய் மறைந்துவிட்டன.

துன்பங்களும், தோல்விகளும், கஷ்டநஷ்டங்களும் ஏற்படும்போதெல்லாம் என் இதயத்திலிருந்து உறுதி மிக்க ஒரு தெய்விகக் குரல் ஒலித்துக்கொண்டிருக்க

கின்றது. “நீ தோல்வியைக் கண்டு தயங்காதே! வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துன்பங்கள் யாவற்றையும் வெற்றிகொள்ளப் பிறந்தவன் நீ! துன்பங்கள் உன் மனப்பலத்தை — சக்தியை அதிகரிக்கச் செய்யப்போகின்றன. தோல்விகளையும் துன்பங்களையும் பார்த்தும், அனுபவித்தும் உன் அகக்கண்கள் ஒளிபெறப் போகின்றன. தனிமையே உன் உள்ளத்துக்கு உரம் கொடுத்து உன்னை மணம் வீசச் செய்யப்போகின்றது. காலவெள்ளத்தின் அலைக்கரங்கட்குக் கட்டுப்பட்டு இழுபட்டுச் செல்லும் பெண் அல்லள் நீ. என்றைக்கும் தனியே ஒரு புதுவழியில் வாழப்போகிற தனிப்பெண் நீ. காலவெள்ளத்துடன் ஓடிவிடாதே. எதிர்நீச்சப் போடு. உனக்கென வகுத்துக்கொண்ட வழிகளில் துணிவுடன் செல். உன் லட்சியத்தை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்று.”

இதே இதய ஒலிதான் என் வாழ்க்கையில் உறுதியையும் மகிழ்ச்சியையும் அளிக்கின்றது.

இன்று நான் பாடசாலைக்கு லீவு எழுதியனுப்பி விட்டேன். காரணம் இன்று, அவர் — நந்தகுமார் வருவதாகக் கூறியிருந்தார்.

நேற்று நான் றயிலில் வரும்பொழுது நந்தகுமாரையும், அவரது ஐந்து வயது மகனையும் சந்தித்தேன். அவரும் இந்த ஊரில்தான் இப்பொழுது படிப்பிக்கின்றாராம், சென்ற மாதந்தான் மாற்றலாகி வந்தவராம். அதனால் இன்று காலை அவர்கள் எல்லாரையும் இங்கு விருந்துக்கு வரும்படி அழைத்திருந்தேன்.

அவர்களும் வரும் நேரமாகிவிட்டது. விருந்துக்கு உணவுகளும் தயாராகிவிட்டன். நான் கும்பிடவேண்டியதுதான் பாக்கி. மலர்த்தட்டையும் எடுத்துக்கொண்டு பூசையறைக்குள் சென்றேன்.

நந்தகுமார் :

நான் குமுதாவின் வீட்டிற்கு விருந்துக்குச் செல்ல வேண்டும். அதனால் சற்றுக் கெதியாகவே எழுந்து

விட்டேன். குளித்துவிட்டு வந்த என்னை மகனின் கேள்விகள் தடுத்து நிறுத்தின.

“அப்பா நேற்று றயிலில் கண்டோமே அது யாரப்பா?”

“.....”

“அப்பா, ஒன்று சொல்லுறேன் கோபிக்கப்படாது.”

“என்னடா கண்ணே?”

“நேற்றுக் கண்டோமே அவவைப்போல் எனக்கு ஒரு அம்மா இருந்தால் எவ்வளவு நல்லது. அவ என்னோடு எவ்வளவு அன்பாய்ப் பழகினா!”

என்னால் எதுவுமே சொல்லமுடியவில்லை.

“ஏனப்பா பேசாமல் நிக்கிறியள். நீங்கள் இண்டைக்கு அவ வீட்டை போவியளல்லே. அப்ப என்னையுங் கூட்டிக்கொண்டு போங்கப்பா.”

ஒன்றுமறியாத பிஞ்சு உள்ளம். தனது ஆசைகளை மறைக்க முடியாமல் கூறியது. அந்த மழலைச்சொற்கள் என்னை அம்பு போல் துளைத்துப் புண்படுத்துகின்றன என்று அவன் என்ன கனவு கண்டானா?

அவனையும் விருந்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோக எனக்கு விருப்பந்தான். ஆனால் அவன் அங்கே ஏதும் அசம்பாவிதமாகச் சொல்லிவிட்டால்.....

“இல்லையடா கண்ணே! நான் இன்றைக்கு அங்கே போகவில்லை. நீ இன்றைக்குப் பாடசாலைக்குப் போ. இன்னொரு நாளைக்கு அங்கே போவேன். அப்போது உன்னையும் கூட்டிச் செல்கிறேன்.” அவன் அடங்கி விட்டான்.

நான் அவனைப் பள்ளிக்கூடத்தில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டு குழுதா கொடுத்த விலாசமுள்ள வீட்டிற்கு

நேரே சென்றேன். போகும்போதே குழுதாவைப் பற்றிய சிந்தனை எழுந்தது.

நான் நேற்று குழுதாவைச் சந்தித்தபொழுது அவளின் கழுத்தில் எவ்வித நகையும் இல்லை.

ஒருவேளை..... அவள் தான் கூறியபடியே கன்னியாகவே இருக்கிறாளோ!

குழுதாவின் வீட்டையடைந்தேன். வெளியில் ஒரு வருமில்லை. வீடு பளிச்சென்று துலங்கிக்கொண்டிருந்தது. அடியெடுத்து வைக்கும்போதே கோவிலுக்குள் செல்வதுபோன்ற ஒருவித தெய்விக உணர்ச்சி ஏற்பட்டது. பக்கத்தில் இருந்த ஒரு அறையின் கதவு மெதுவாகத் திறந்திருந்தது. மெல்ல அங்கே சென்று எட்டிப் பார்த்தேன்.

ஒரு பக்கத்தில் பிள்ளையாரின் உருவச்சிலை ஒன்றிருந்தது. அதன்மேல் மலர்கள் தூவப்பட்டிருந்தன. அறை முழுவதும் சாம்பிராணி கமழ்ந்தது.

சற்றுத் தள்ளிப் பார்வையைச் செலுத்தினேன். அங்கே குழுதா கைகூப்பி வணங்கிக்கொண்டிருந்தாள். அவளுக்கு முன்னால்.....யார்அது.....நானா..... என்னைப்போல வேறு யாரோ இருக்கிறார்களா? எனக்குத் திகைப்பாக இருந்தது.

சற்றுக் கூர்மையாகப் பார்வையைச் செலுத்தினேன். அது ஒரு உருவச்சிலை. அது சரியாக ஐந்து வருடங்கட்கு முன்பு இருந்த எனது தோற்றத்தைப் போல் தத்ரூபமாக அமைந்திருந்தது. எனக்குப் பேராச்சரியமாக இருந்தது. குழுதா என்னிடம் இவ்வளவு தூரம் காதல் கொண்டிருந்தாளா! அப்படியிருந்தும் என்னிடம் அதைப்பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசாமல்

இருந்தாளே! அவளுடைய பண்பை என்னால் வியக்காமல் இருக்கமுடியவில்லை.

கணீரென்று வீணையின் நாதம் கேட்டது.

“கரையா எனது மனக்கல்லும் கரைந்தது
கலந்து கொளற்கு என் கருத்தும் விரைந்தது
புரையா நிலையில் என் புந்தியுந் தங்கிற்று
பொய்ப்படாக் காதல் ததும்பிமேற் பொங்கிற்று.”

குமுதாதான் பாடினான். தேன்மாரி பொழிந்தது போல் இருந்தது. அவளின் பொய்ப்படாக் காதலை எண்ணி என் கண்கள் என்னை அறியாமலே நீரைச் சொரிந்தன.

குமுதா வெளியே வருவதைக் கண்ட நான் விலகி நின்றேன். அவள் முகத்தில் அசாதாரண ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தது.

“நீங்கள் வந்து அதிக நேரமாகிவிட்டதா?”

“இல்லை, இப்பொழுதுதான் வந்தேன்.”

“எங்கே மற்றவர்கள் வரவில்லையா?”

“மற்றவர்கள் என்றால்.....”

“உங்கள் மகன், மனைவி”

“மகனைப் பாடசாலையில் விட்டுவந்துவிட்டேன்.”

“மனைவி”

“அவளா.....ம்ம்.....அவள் அவன் பிறந்தவுடனேயே போய்விட்டாள்.”

“என்ன சொல்கிறீர்கள்” வியப்பு மேலிட்டுக் கேட்டான் குமுதா.

“ஆம்.....அவள் என்னை நிரந்தரமாக விட்டுச் சென்றுவிட்டாள்.”

சற்று நேரம் மௌனம். யார் முதலில் கதைப்பது என்று தெரியவில்லை. நான் ஒருவாறு கதையைத் தொடங்கினேன்.

“குமுதா! இப்பொழுது உனக்குக் கடவுள் பக்தி கூடியிருக்கிறதுபோல் தெரிகிறது”

“எனக்கு எப்போதுமே கடவுள் பக்தி அதிகந்தான். அதுவும் பிள்ளையார் என்றால் எனக்கு ஒரே பிரியம்.”

“ஏன் உன்னைப்போல் அவரும் விவாகம் செய்யாமல் இருக்கிறார் என்று?”

சற்று மௌனம். பின் “ஆம். அதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.”

“அது சரி. உள்ளே வேறொரு உருவச்சிலையும் இருந்ததே. அது எப்படி உனக்குக் கிடைத்தது?”

“ம்ம்.....அதுவா! நான் ஒருவரைக் காதலித்தேன். உயிருக்கும் மேலாகக் காதலித்தேன். ஆனால் விதி அவரை என்னிடமிருந்து பிரித்துவிட்டது. அவரைக் காணாமல் என்னால் இருக்கமுடியவில்லை. பின் மனக் கண்ணாலேயே அவரைப் பூசித்து வந்தேன்.

பின்பு ஒரு சிற்பியின் மகளுடன் எனக்கு நட்பு உண்டாகியது. அவளின் தந்தையிடம் சொல்லி அவரின் உருவத்தைப்போல் ஒன்று செய்வித்தால் என்ன என்ற எண்ணம் தோன்றியது. ஆனால் அவரிடம் கொடுப்பதற்கு ஒரு படம்கூட என்னிடம் இருக்கவில்லை. எனவே நானாகவே சிற்பக்கலையைப் பழகி அவரைப் போன்ற இந்த உருவத்தைச் செய்து வணங்கி வருகிறேன். இந்தப் பிள்ளையாரின் உருவங்கூட நான் செய்ததுதான்.”

நான் அவள் சொன்னதைக் கேட்டு வியப்படைந்தேன்.

“உங்கள் வாழ்க்கை இவ்வளவு விரைவில் முடிவடைந்ததை எண்ணும்பொழுதுதான் எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது.”

“குமுதா”

“உம்”

“நீ நினைத்தால் என்னை வாழவைக்க முடியும்.”

“நானா! எப்படி?”

“குமுதா”

“உம்”

“நீ ஏன் இப்படி இந்தச் சிலையை வணங்கவேண்டும். என்னையே.....”

“உங்களையே விவாகம் செய்தால் என்ன என்று தானே கேட்கிறீர்கள்.”

“ஆமாம்.”

“நீங்கள்தானே என்னுடன் சகோதரிபோல் நடந்து கொண்டதாகக் கடிதம் எழுதினீர்கள்.”

“குமுதா! உண்மையில் நான் உன்னைக் காதலித்தேன். ஆனால் என் காதலை உன்னிடம் வெளியிடும் தைரியம் எனக்கு இருக்கவில்லை. விடயம் முற்றிய பின் தான் நீயும் என்னிடம் காதல் கொண்டிருப்பதை வெளியிட்டாய். நீ வாழவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் உனக்கு அப்படிக்கடிதம் எழுதினேன். இப்பொழுது...”

“மன்னித்துவிடுங்கள். நீங்கள் சொல்வது காலங்கடந்த வார்த்தையாகிவிட்டது. நான் என்று உங்களுக்கு ‘அண்ணா’ என்று கடிதம் எழுதினேனோ அன்றே நீங்கள் என் அண்ணனாகிவிட்டீர்கள். நான் உங்களிடம் கதைத்துக் காதல் கொள்ளவில்லையே! நான் மனத்தால்

மட்டுமே உங்களை — உங்கள் உயிரை—காதலித்து வந்தேன். தெய்வமாக வணங்கி வந்தேன். என்னிதயத்தில் அவரை — அந்த உருவத்தை—என் தெய்வத்தைத் தவிர வேறெவருக்கும் என்றைக்கும் இடம் இல்லை. என் தெய்வத்தின் இதயத்திலும் என்னைத் தவிர வேறொருவருக்கும் இடமில்லை. ஆனால், நீங்களோ, வேறொரு பெண்ணை மணந்தவர். ஆம், நீங்கள் எனது அண்ணன். எப்பொழுதும், என்றைக்கும் நீங்கள் எனது அண்ணன் தான்.”

அவள் உள்ளே சென்றுவிட்டாள். நான் அப்படியே அதிர்ந்துபோய் உட்கார்ந்துவிட்டேன்.

“விருந்து தயார்; சாப்பிட வாருங்கள் அண்ணா.”

உள்ளேயிருந்து குமுதாவின் குரல் எவ்வித சலனமுமற்று உறுதியாக ஒலித்தது.

“அண்ணா! அண்ணா! அண்ணா! ஏககாலத்தில் பல திசைகளில் இருந்தும் இந்த வார்த்தை என்னைச் சுற்றி ரீங்காரமிட்ட வண்ணம் இருக்கின்றது.

வெருவி

மருதமுனை மஜீத்

வேலப்பன் அழுதான். கலியாண வீட்டில் அழக்-
கூடாதென்று அவனுக்குத் தெரியும். அடக்கமுடிய
வில்லை. உள்ளம் குமுறிக் கொண்டிருந்தது. இப்படி
அவன் அழுததே கிடையாது. கிராமத்திலுள்ள எல்லா
ருக்கும் அவன் செல்லப்பிள்ளை. 'கிளுகிளு' வென்று
சிரித்துக் கொண்டே கிராமத்தை வலம் வருவான்.
இன்பமோ துன்பமோ அவனை இதுவரை பாதித்ததில்லை.
அவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவன் வேலப்பன்.

அவன் மக்கு. அசடு. கிராமத்திலுள்ள எல்லாருக்-
கும் அவன் வேலைக்காரன். கிராம சேவகன். உப்பு
வாங்குவதற்கு கடைக்குச் செல்ல ஆளில்லாமல் தவிப்-
பாள் கோதைப் பாட்டி. தெய்வம்போல் அங்கே
நிற்பான் வேலப்பன். இன்னொருவர் பஸ் நிலையத்துக்-
குச் செல்லவேண்டி, பெட்டிதூக்க ஆளில்லாமல் திண்-
டாடுவார். தலையை நீட்டிக்கொண்டு வந்து நிற்பான்.
தினமும் இதுமாதிரி வேலைகள் அவனுக்கதிகம்.

சம்பள மில்லாத வேலை. அவர்களிடம் எந்த விதமான பிரதிபலனையும் எதிர்பார்க்கமாட்டான்.

பாவம், வேலப்பன் எடுப்பார் கைப்பிள்ளை. யார் எதைச் சொன்னாலும் சர்க்கஸ் யானைபோல் தலையை ஆட்டிக்கொண்டு அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளுவான். மரத்திலேறித் தேங்காய் பறிப்பது, வீட்டுக்கு வீடு விறகு வெட்டுவது எல்லாம் வேலப்பன்தான்.

அவன் இருந்தானோ! கிராமம் பிழைத்ததோ!

தெருவில் போய்க் கொண்டிருக்கும் போது அவனுக்குப் பசிக்கும். மூக்கை நிமிர்த்தி மோப்பம் பிடிப்பான், எந்தவீட்டில் நல்ல கறி சமைக்கப்படுகிறது என்று பட்டென விளங்கும். உடனே சொந்த வீடு போல உள்ளே நுழைவான். யாரும் அவனைத்தடுக்கமாட்டார்கள். காதுவரை வாய் அகலச் சிரித்துக் கொண்டே செல்லுவான். வீட்டுக்குள் எவர் எப்படிக்கிடந்தாலும் பொருட்படுத்தவே மாட்டான். நேரேகுசினிக்குச் சென்று சம்மணம் போட்டிருந்து விடுவான். வயிறு நிறைந்தபின் எழுந்து செல்லுவான்.

அவன் வெகுளி. சூது வாது தெரியாதவன். கண்களில் களங்க மற்ற பார்வை.

கிராமத்தில் கலியாணம் நடந்தால், வேலப்பனுக்குத் தான் முக்கிய பங்கு. பெண்வீட்டிலிருந்து மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கும், அங்கிருந்து பெண்வீட்டிற்கும் கால் பந்து போல் ஓடித்திரிவான். கலியாணத்துக்கு ஏழு நாட்களுக்கு முன்பே சென்று விடுவான். பந்தல் போடுவது, பாக்குச்சீவுவது எல்லாவற்றிலும் பங்கெடுப்பான். கலியாணம் நடந்து ஏழு நாட்கள் கழிந்த பின்புதான் அங்கிருந்து புறப்படுவான். எத்தனை கலியாணத்திற்குச் சென்றாலும், அவனுக்குக் கலியாண ஆசை ஏற்பட்டதே இல்லை.

அவனுக்கு உறவுக்காரரோ முறைக்காரரோ கிடை யாது. யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர். சாந்தியைத் தவிர அவனுக்கு யார் மீதாவது பற்று பாசமில்லை. அவள் மேல் அவன் உயிரையே வைத்திருந்தான். உயிரென்றால் காதல் என்று அர்த்தமில்லை. ஒருவேளை அது தான் காதலோ?

சாந்திக்கும் அவன்மீது அன்புதான். சின்னப் பிள்ளைக்கும் வளைந்து போகும் அவனிடம் அவளுக்கு ஒரு இரக்கம். எல்லாரும் 'டேய் வேலா' என்றழைக்க அவள் மட்டும் 'வேலு' என்று அழைப்பாள். அந்தக் குரலின் கனிவிலும் குழைவிலும் வேலப்பன் கிறங்கி நிற்பான்.

—2—

சாந்தி அப்பக்காரியின் மகள். நல்ல அழகி. அவளை தினமும் சந்திப்பதில் வேலப்பனுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி, மன நிறைவு. நவியான் குளக்கட்டில் தான் அவர்கள் சந்திப்பார்கள். மாலை ஐந்து மணிக்கு அவன் அங்கே சென்று விடுவான். நீர் மொண்டு கொண்டு செல்ல சாந்தியும் வருவாள். குடத்தைக் கட்கத்தில் வைத்து நுடங்கி நுடங்கி வருவாள். மலர்க் கொடி ஒன்று நிறையப் பூக்கொத்துகளுடன் வருவது போலிருக்கும். அதைத்தூரத்தில் இருந்தே வேலப்பன் இரசிப்பான்.

உலகத்தில் அவனுக்கு சாந்தியின் அழகை மட்டும் தான் இரசிக்கத் தெரியும். மற்றவர்களுடைய அழகு அவன் கண்களுக்கு எடுபடாது.

குளக்கரையில் நின்று பார்த்தால் மேற்கு வானமும், உலைமூடி மலையும் தெரியும். மாலைச் சூரியன் தங்கத்தூள்களை அள்ளி எறிந்து அம்மலையை கோலமலை யாக்குவான். நீலவானத்தைத் தன் ஏழு வர்ணங்களையும் அள்ளிப்பூசி அலங்கரிப்பான். இந்த இயற்கை அழகைக்கூட வேலப்பனுக்கு இரசிக்கத் தெரியாது. குளத்தில் மலர்ந்து நிற்கும் தாமரைப் பூவும் குவளை மலர்களும் அவனை மயக்கி விடமுடியாது.

சாந்தி குளத்தில் இறங்கி நீர் மொள்ளுவான், சீலையை முழங்கால் வரைதூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு குனிந்து நின்று நீர் மொள்ளுவான். அவளுடைய கால்கள் தண்ணீருக்குள் தெரியும். செவ்வாழைத் தண்டு போல தெரியும். அக்கால்களைப்பார்த்தாவது அவனுக்குக் கலியாணம். ஆசை ஏற்படுவதில்லை. அவளுக்கும் அவனொரு ஆண்மகன் என்ற நினைப்பேயில்லை.

எள்ளுருண்டையோ, முட்டைக்கோஸோ வாங்கி வைத்திருப்பான். அவற்றை சாந்தியிடம் கொடுப்பான். அவளும் சிரித்துக் கொண்டே வாங்கிக் கொள்வாள். வேண்டாம் என்றால் குழந்தைபோல் அடம் பிடிப்பான்.

நீர்க்குடத்தைத்தூக்கித் தனது தலையிலேயே வைப்பான். அவள் தண்ணீர் சுமக்கமாட்டாள். அவளை வேலப்பன் விடுவதில்லை. அவளுடைய தலையில் தண்ணீர் குடத்தைவைத்தால், சுமைதாங்காது இடைஒடிந்து விடுமென்று பயந்தானே என்னவோ!

—3—

ஒரு நாள் வேலப்பன் மிக ஆழ்ந்த கவலையில் இருந்தான். சாந்தி வந்தது கூடத் தெரியவில்லை,

குடத்தைவைத்து விட்டு இருமினாள். கலீரென்று ஒலிகிளம்பியது. அதற்கும் அவனுடைய சிந்தனை கலையவில்லை. ஒன்றும் தெரியாத அந்த வெகுளிப்பிள்ளைக்கு என்னதான் கவலையோ?

‘வேலு!’ என்றாள் சாந்தி. திடுக்குற்றுத்திரும்பினாள்.

‘சாந்தி! நீ எப்பவந்தாய்?’

‘இப்பதான் வந்தேன். நீயேன் ஒருமாதிரியாக இருக்கிறாய்? யாராவது அடித்தார்களா?’

‘கோதைப்பாட்டி என்னை.....’

‘உன்னை என்ன செய்தாள்?’

‘என்னெக்கலியாணம் பண்ணச்சொல்றாள் சாந்தி. நான் செத்துப் போவேனாம். அந்த நேரத்திலே என்ற சோந்த சீலையை இழுத்துப் போட.....’

சாந்தி கலகலவென்று சிரித்தாள். குளத்துக்குள் அந்தச்சிரிப்பொலி எதிரொலித்தது.

‘நீ என்னத்துக்குச் சிரிக்காய் சாந்தி?’

‘ஏன் வேலு! உனக்குக்கலியாணம் என்றால் பிடிக்காதா?’

‘சும்மா போ, சாந்தி’

வேலப்பனுக்கு வெட்கம் வந்துவிட்டது. முகத்தைப் பணித்துக் கொண்டான். சாந்தி குறுநகை புரிந்தாள். அவனுக்கும் வெட்கப்படத் தெரியுதே.

‘வேலு நீ ஒரு கலியாணம் செய்துகொள்ளேன்’ அவனைச் சீண்டிவிட நினைத்து கதையைக் கிண்டினாள்.

‘நானும் அதெப்பத்தித்தான் யோசிக்கென்.

பேஷ்,’ வெகுளிக்குக்கலியாண யோசனையுமிருக்கே.

சாந்திக்குச்சிரிப்பு வந்துவிட்டது. அடக்கிக் கொண்டாள். அவன் கேட்டான்.

‘சாந்தி எனக்குப் பெண் கொடுப்பாங்களா?’

‘ஓ! உனக்கென்ன கூனா குருடா? கட்டாயம் கொடுப்பாங்க’ வினையாட்டாகத்தான் அவள் கதைத்தாள்.

‘அப்பசாந்தி.....நீ.....என்.....’

‘வெட்கப்படாமச் சொல்லு, வேலு’

‘நீ...என்னைக் கலியாணம்பண்ணன்’

சாந்தி திடுக்கிட்டாள். அவள் இதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ஒரு வகையாகச் சமாளித்துக் கொண்டு, ‘வேலு! நீ யென்ன பகிடியா பண்ணுறாய்?’ என்றாள். சற்று உறுத்தலாகவே இருந்தது. அவன் அதைப் பொருட்படுத்தவே இல்லை.

‘ஏன் நானென்ன கூனா? குருடா?’

சாந்தி மூக்கின் மேல் விரல் வைத்து அதிசயித்து நின்றாள். அசடாக இருந்தவன் என்னமாப் பேசுகிறான்?

—4—

அன்றையச்சம்பாஷணை சாந்திக்குக் கரிக்கவில்லை. வேலப்பனுக்கு அது உறுத்திக் கொண்டே இருந்தது. அவனுக்குக் கலியாண ஆசை வந்துவிட்டது. அவன் சாந்தியைக் காணும் போதெல்லாம் வழமைக்கு மாறா

கவே நடந்து கொள்ளத் தொடங்கினான். அவளுக்கு மலர் பறித்துக் கொடுப்பான். தலையில் சூடச் சொல்லி அடம்பிடிப்பான்.

சாந்தி அவனைப்பறிந்து கொண்டாள். அதனால் அவள் சற்றுக்கண்டிப்பாகவே நடந்தாள். 'கலியாணம்' கலியாணம்' என்று நச்சரிப்பான். அவள் மழுப்பிக் கொண்டே வந்தாள். முற்றாக அவனைத் துறக்க முடியவில்லை.

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. வழமைபோல் வேலப்பன் குளக்கரைக்குவந்தான். இன்றைக்கு இரண்டிலொரு முடிவு காணவேண்டும் என்று உறுதி செய்து கொண்டான்.

சாந்தியும்வந்தாள். வழமையை விட மிகவும் குஷியாக வந்தாள். குடத்தைக் கட்கத்தில் வைக்காது கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஆட்டி ஆட்டி வந்தாள். அவளுடைய வாய் ஒரு பாட்டை இலேசாகப் பாடியது.

வேலன் விறைப்பாக இருந்தான். அந்த வெகுளிப்பயல் என்ன வெல்லாம் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறான்? சாந்தி குடத்தை வைத்துவிட்டு நிமிர்ந்தாள். இடுப்பில் கைகளை வைத்துக் கொண்டாள். 'வேலு', எனக்கு அடுத்த வெள்ளிக்கிளமை கலியாணம். நீ கட்டாயம் வரவேண்டும், தெரியுமோ?

வேலப்பன் சிலிர்த்துக் கொண்டு நிமிந்தான். அனுடைய ஆசையில் இடிவிழுந்துவிட்டது. 'ஓ ஓ' என்று அழுதான். 'என்ன வேலு அழுகிறாய்?' என்றுள் ஆதங்கத்துடன்.

‘சாந்தி நீ என்னைக் கலியாணம் செய்யமாட்டாயா?’ அவள் வழமைபோல சிரித்தாள். ‘அடுத்த ஜென்மத்தில் நீ தான், வேலு, எனக்குப்புருஷன்.’

வேலப்பன் எழுந்தான். அம்புபோல் விரைந்து மறைந்து விட்டான்.

—5—

சாந்தியின் கலியாணத்துக்குப் போகாமல் இருக்க நினைத்தான். ஆனால் போகாமல் இருக்கவும் முடியவில்லை. அவளை அழகாக அலங்கரித்து மணப்பந்தலில் வைத்தனர். வேலு அழுது கொண்டே அவளிடம் சென்றான். தாயிடம் செல்லும் குழந்தை போல் சென்றான்.

‘டேய் மக்கு! என்னடா அழுது கொண்டு..... போடா அங்காலை’ என்றார் ஒருவர்.

சாந்தி கண்களை மலர்த்தி அவனைப்பார்த்தாள். அவன் ஒரு மூலையில் சென்று இருந்து கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுதான். எல்லாருக்கும் ஆச்சரியம். ஒருவருக்கும் காரணம் தெரியாது.

பந்தலுக்கு மாப்பிள்ளை வந்தார். அவளருகில் இருந்தார். கண்திருஷ்டி படும். அத்தனை அழகு! நல்ல சோடிப் பொருத்தம். எல்லாரும் சந்தோஷப்பட்டனர். வேலப்பன் மட்டும் பொருமையால் குமைந்தான். அசட்டுக்குப் பொருமைப்படவும் தெரிகிறது.

மணச்சடங்கு தொடங்கியது. கெட்டி மேளம் முழங்கியது.

வேலப்பன் உடம்பைக் குலுக்கிக்கொண்டான். தலை
 விறைத்திருந்தது. மெய்சிலிர்த்து மயிர்கள்
 குத்துக்காலில் நின்றன. கண் இருட்டியது. எழுந்து
 நின்றான். அவனை ஒருவரும் கவனிக்கவில்லை. 'சாந்தி
' என்று கத்தினான். சிம்மத்தின் கர்ஜனை.
 மணப்பந்தலே கிடுகிடுத்தது. கெட்டிமேளம் நின்றது.
 எல்லாரும் வேலப்பனையே பார்த்தனர். சற்று நேரம்
 மயான அமைதி. வீறு கொண்ட மலை சிலிர்த்து நின்
 றது போலிருந்தது அவனுடைய நிலை.

'அவனைப்பிடித்து அடியுங்கடா'

ஒரு மூலையில் இருந்து ஒருவன் கத்தினான். அதற்
 கிடையில்.....

வேலப்பனுக்கு மார்பெலும்பு ஒடிந்தது போன்ற
 ஒருவலி வலித்தது. 'அம்மா' என்று அலறிக் கொண்டு
 இருதயத்தை அழுத்தினான். நிற்க முடியவில்லை. மெள்
 ளக் கூனினை.

'குபீர்'

இரத்தக்கட்டி ஒன்று மணப்பந்தலில் விழுந்தது.
 வேலப்பனுடைய மூக்கிலும் வாயிலும் இரத்தம். அவ்
 வளவுதான். வேலப்பன் விழுந்துவிட்டான். அவன்
 வெகுளி. அவனுக்குச் சாகவும் தெரியும்.

“ உறுதி ”

கோபதி

“பெத்த வயிறு எரியுதடா, பெண்டில் பிறகே போவானே!” தாய் மகனை வாழ்த்தும் முறையில் ஒரு புதிய திருப்பம்.

“ஜேப்படிக்காரர்கள் நிறைந்திருக்கும் பட்டினத்தில் வாழவேண்டியிருக்கும் நான், பெண்டில் பிறகே போகாமல் முன்னலை போனால், அவள் அணிந்திருக்கும் நகை நட்டுகளையெல்லாம் அபேஸ் செய்துகொண்டு போனால் கெண்டால் யாரைப்பிடிப்பது அம்மா? நீங்கள் காரணமாகத்தான் என்னை வாழ்த்தியிருக்கிறீர்கள், அதற்கு நன்றி, ஆனால் பெத்த வயிறு எரிந்தால் ஒரு ‘டம்ளர்’ குளிர்ந்த ஜலம் குடித்தீர்களென்றால் எல்லாம் சரியாகப் போய்விடும்,” என்று நான் பதிலிறுத்திருக்கலாம்; ஆனால் “என்னைப் பெற்று, பெயரிட்டு அழைத்து ஆளாக்கிய தெய்வம் ஏதோ ஆசாபாசத்தின் மேலிட்டால், அறிவுக்குறைவான முறையில் திட்டிவிட்டாள் என்று அவளை நிந்திப்பது தவறு” என்ற எண்ணத்தால் எதுவும் கூறாமல் இருந்துவிட்டேன்.

அம்மானுடைய இந்த ஆசீர்வாதத்தைப் பெற்று ஒன்றரை வருடங்கள் உருண்டுவிட்டன. என்றாலும் அந்நிகழ்ச்சி என்மனக்கண்முன் நிற்பதற்கும் நான் இந்த மருத்துவ மனையின் வெளிவிறுந்தையில் நின்று 'குட்டி போட்ட பூனை' போல் தவித்துக்கொண்டிருப்பதற்கும் நிறையைத் தொடர்புண்டு.

அம்மாவின் கோபத்திற்கு இலக்காவதற்கு நான் செய்த தவறு என்னவென்றால், நான் மாலதியைக் கைப்பிடித்து வருடங்கள் பத்தாகிவிட்டனவாம்; இன்னும் அவள் தாயாகப்போகும் அறிகுறியில்லாதபடியால், தன் ஒரே ஒரு மகன் அடிச்சுவடு இல்லாமல் அழிந்து விடுவானென்ற ஏக்கமாம்; அதற்காக நான் இன்னுமொரு கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று என்னை வேண்டினால் என் அன்னை! அவளுடைய தாய்ப்பாசத்தில் தவறிமுனைத்த மிருகஆசைக்கு நான் தலை வணங்கவில்லையென்றுதான் அன்று என்னை அவ்விதம் வாழ்த்தினால்!

ஆனால் இன்று!

மாலதியின் கட்டில் அருகோடு காவலிருக்கிறாள் அம்மா! வெளியில் நிலைகொள்ளாமல் தவிக்கிறேன் நான்!

எண்ணம் கடிவாளமில்லாத குதிரையைப் போன்றது. எதிர்பாராத விதமாக ஏதாவது ஒன்றில் வந்து முட்டிமோதிக் கொண்டு நின்றால் சரி, அல்லது அங்கும் இங்கும் அலைந்துகொண்டேயிருக்கும்!

*

*

*

அம்மா மணமுடித்து ஒன்பது வருடங்கள் கழிந்தபின்புதான் என்னைப் பெற்றெடுத்தாளாம். அதற்கு முன் அம்மாவுக்கு ஆறு குழந்தைகள் குறைமாதத்தில் பிறந்து பிறந்து இறந்து விட்டனவாம். கடைசியாக, கதிர்காமக் கந்தனுக்குத் தங்கத்தால் பிள்ளையும் தொட்டிலும் செய்து கொடுப்பதாக நேர்த்திக் கடன்வைத்துத்தான் நான் நிறைமாதத்தில் பிறந்ததாக அடிக்கடி சொல்லிப் பெருமைப் பட்டுக்கொள்வாள் அம்மா, அருமையாகப் பிறந்த எனது அடி அழியக் கூடாதென்று அங்கலாய்த்த அம்மாவுக்குக் கல்யாணம் நடந்து எட்டு வருடங்களாக உருப்படியான ஒரு குழந்தை பிறக்கவில்லையென்ற காரணத்தால், அப்பா இன்னொரு கல்யாணம் செய்ய முற்பட்டால் தான் எப்படித் துடித்திருப்பாளென்று அவளுடைய பெண் உள்ளம் உணரவில்லை.

எனக்கும் மாலதிக்கும் திருமணம் நடந்து மூன்று வருடங்களின் பின்தான் எங்களுக்குக் குழந்தை இல்லாக்குறை விளங்கத்தொடங்கியது. அதன்பின் ஏழு வருடங்களாக மாலதி, தான் கேள்விப்படும் முறைகளையெல்லாம் பரீட்சித்துப் பார்த்துவிட்டாள். கருவைச்சிதைக்கும் குணங்கொண்ட காய்கறி, பழவகைகளை ஆசையிருந்தும் தொடமாட்டாள். திங்கள் விரதம், செவ்வாய்விரதமென்று பிடித்தவை போக, அம்மா என்னைப் பெற்றெடுப்பதற்கு எடுத்த நேர்த்திக்கடனையும் வைத்துப் பார்த்துவிட்டாள். ஒன்றும் பலனளிக்கவில்லை!

ஒரு குழந்தையை எடுத்து வளர்த்தால் அப்புறம் குழந்தை பிறக்குமென்று யோசனை கூறினார்கள் பலர்; அப்படி வளர்ப்பதால் பிற்காலத்தில் நிம்மதியில்லாத வாழ்க்கைக்கு ஆளாகிவிடுவோமென்று எச்சரிக்கை செய்தனர் சிலர்.

கடவுள் புண்ணியத்தால் என்னுடைய வழியாலும் மாலதியினுடைய வழியாலும் வர்க்க விருத்தி எண்ணிக் கையில் ஒரு டசினை எட்டிப்பிடித்து விட்டு, பராமரிக்க வழிதெரியாது தவித்துக் கொண்டிருந்தனர் பலர். அந்தக் குழந்தைகளில் ஒன்றைத் தத்து எடுத்து வளர்த்திருக்கலாம். ஆனால், யார் வழிவந்த குழந்தையை எடுத்து வளர்ப்பது என்ற பிரச்சனையில் கருத்து வேற்றுமைகண்டு அதையும் கைகழுவி விட்டு விட்டோம்.

காலம் செல்லச் செல்ல எங்கள் நம்பிக்கையின் இழை ஒவ்வொன்றாக அறுந்து கொண்டே வந்தது. எங்களுடைய எதிர்காலம் எங்கோ இனந்தெரியாத ஒரு சூனியத்தில் வழிதேடித் தத்தளித்தது!

இதைவிட, நாளிலும் பொழுதிலும் அம்மா வேறு நச்சரித்துக் கொண்டேயிருந்தாள். நேருக்கு நேராக என்னைத் தாக்கிவந்த அம்மா, மறைந்துநின்று மாலதிக்குப் பாணம் தொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டாள்!

ஒரு நாள் நான் வேலைத்தலத்தில் இருந்த சமயம் அம்மா, மாலதியை நேருக்குநேர் தாக்கத் தொடங்கி விட்டாளாம். மாலதியும் எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் பொறுப்பாள்? தற்காப்புக்காக ஏதோ கூறிவிட்டாளாம். அம்மா தன்வசமுள்ள “மலடி” யென்ற இறுதி அஸ்திரத்தைப் பாவித்ததுதான் தாமதம், மாலதி “ஓ” வென்று அலறிக்கொண்டு படுக்கையில் சாய்ந்து விட்டாளாம்.

நான் வேலையால் திரும்பும்போது, மாலதி படுத்த படுக்கையாகவே இருந்தாள். கண்களிலிருந்து நீர் ஊற்றெடுத்துக் கொண்டேயிருந்தது. நடந்திருக்கக் கூடியதை ஒருவாறு ஊகித்தாலும், மாலதியை விபரம்

கேட்டேன். அவள் பதிலே பேசவில்லை. பதிலுக்கு மேலும் அதிக கண்ணீரை இறைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அம்மாவைக் காரணம் கேட்டால், மேலும் மாலதியின் உள்ளம் புண்படக்கூடியதாக ஏதாவது உளறி விடுவாளென்ற அச்சத்தில் அம்மாவையும் ஒன்றும் விசாரிக்கவில்லை.

சொந்த ஊருக்கு வேலைமாறி வந்துபட்டது போதுமென்றாகிவிட்டது. அந்த ஊரிலே இருக்கும் வரைக்கும் உணவையே தொடமாட்டேனென்று சத்தியம் செய்துவிட்டாள் மாலதி.

அடுத்தநாள் வேலைத்தலத்துக்குச் சென்றதும் திரும்பவும் திருகோணமலைக்கு என்னை மாற்றிவிடும் படி எங்கள் அதிகாரியை மன்றாடினேன்.

“இவ்விடம் வந்து ஒரு வருடம் முடியமுன் திரும்பவும் திருகோணமலைக்கு போக நிற்கிறீர். எதற்கும் உடனே எப்படிச் செய்வது? தலைமைக்காரியாலயத்துக்கு எழுதி அனுமதிபெறவேண்டாமா?” என்றார் அதிகாரி.

“சார் மாலதிக்கு இவ்விடச் சுவாத்தியம் ஒத்துக்குக்கொள்ளுதில்லை. இங்கு வந்தநாட்தொடக்கம் நோயும் நொடியுமாகவே இருக்கிறார். ஏதோ கருணைவைத்து இயன்றளவு கெதியில் என்னைத் திருகோணமலைக்கு மாற்றிவிட்டீர்களென்றால் உங்களுக்குக் கோடி புண்ணியமுண்டு”

“சரி சரி, இன்றைக்கே தலைமைக் காரியாலயத்திற்கு எழுதிவிடுகிறேன். ஆனால் உமக்கு மாற்றம் கிடைக்க எப்படியும் மூன்றுவாரமாவது செல்லும்”

“கடவுளே, மூன்று கிழமைகளும் உணவில்லாமல் மாலதி எப்படி உயிர்வாழப் போகிறாள்? அவளை விட்டு நான் எப்படிச் சாப்பிடுவது? சாப்பிடாமல் வேலை எப்படிச் செய்வது?” என்ற கேள்விகள் என்னைக் குடைய வீடுதிரும்பினேன்.

மாலதி “தண்ணீரைத் தவிர உணவு எதுவும் உட்கொள்ள மாட்டேனென்று கண்டிப்பாகக் கூறிவிட்டாள். நானும் வேறு வழியில்லாமல், சுகயீனமென்று இரண்டு கிழமைகளுக்கு வைத்திய அத்தாட்சிப்பத்திரம் எடுத்து வேலைத்தலத்துக்கு அனுப்பி விட்டு, ‘எள்ளுடன் சேர்ந்து எலிப்புழுக்கையும் காய்வதுபோல’ மாலதியுடன் சேர்ந்து நானும் காய்ந்து கொண்டிருந்தேன். முதல் ஓரிருநாட்களுக்கு வயிற்றைப்பசி பிடுங்கித்தின்ருளும் போகப் போகப் பழகிவிட்டது.

எங்கள் அதிகாரி கூறியவண்ணம் 21 நாட்களாலும் மாற்றத்திற்கு அனுமதி வரவில்லை. 23வது நாள் தலைமைக் காரியாலயத்திலிருந்து ஒரு தந்தி வந்தது அடுத்த நாளிலிருந்து திருகோணமலை காரியதிகாரி காரியாலயத்தில் வேலை பாரமேற்கும்படி.

தந்தி கிடைத்த அன்று மாலை 6 மணிப் புகை வண்டியில் புறப்பட ஆயத்தங்கள் செய்துவிட்டோம். இதற்குமுன் மூன்று வருடங்கள் வேலைபார்த்த இடமென்றபடியால், தேவையான சாமான்களையெல்லாம் அவ்விடம் போயே ஒழுங்கு செய்யலாமென்று எண்ணி ஒரு உடுப்புப்பெட்டியுடன் மட்டும் புறப்படத் தயாரானோம். முத்தத்தில் மாலதியும் நானும் இறங்கும்போது அம்மா படலை அருகில் நின்றாள். நாங்கள் மெதுவாகப் படலையை நோக்கி நடந்து அம்மாவுக்குக் கிட்டச் சென்றதும் கால்கள் அப்பால் நகர மறுத்துவிட்டன! அம்மாவின் முகத்தை நோக்கினோம். இவ்வளவு காலமும் இரும்பாயிருந்த அம்மாவின் இதயம் இன்று உரு

கிக் கண்வழியாக வழிந்து கொண்டிருந்தது! அம்மாவைப்பார்த்து நானும், என்னைப்பார்த்து மாலதியும் அழுதேவிட்டோம். அழுகையின் மத்தியிலும் மாலதி என்னைப்பார்த்த பார்வையில் “புகைவண்டிக்கு நேரமாகப்போகிறது” என்று கருத்துத் தொனித்தது.

மாலதியைப் பார்த்து நான் அம்மாவுக்குப் “போய் விட்டுவருகிறோம்” என்று சொல்லும்படி கண்ணால் பேசினேன்.

“நாங்கள் போய்விட்டு வாறோம்” என்ற வசனத்தை முடிக்குமுன் மாலதி வாய்விட்டு அழுதே விட்டாள்!

*

*

*

திருகோணமலைக்கு நாங்கள் வந்து ஆறுமாதங்கள் கழிந்துவிட்டன. மாலதி நான்கு மாதங்களாக முழுகவில்லை. அதுபற்றி உடனடியாக அம்மாவுக்கு அறிவிப்பதை மாலதி விரும்பவில்லை. ஆனால் அதே மாதம் பிற்பகுதியில் அம்மா மாலதிக்கு ஒரு கடிதம் எழுதியிருந்தாள்.

“மருமகளே மாலு, என்னை மன்னித்துவிடு. நீ நாலு மாதங்களாக முழுகவில்லையென்று அறிந்தேன். இந்த நாட்களில் ஏறி இறங்குதல், பாரம் தூக்குதல், போன்ற கடினமான ஒரு வேலையும் நீ செய்யக்கூடாது. உனக்கு ஒத்தாசையாகச் சில மாதங்களுக்கு நான் உவ்விடம் வந்துநிற்கத் தீர்மானித்துவிட்டேன். வருகிற சனிக்கிழமை காலை நீயும் ராசனும் ஸ்ரேஷ்ணுக்கு வந்து என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போங்கள். — உனது மாமி”

அடுத்த சனியும் வந்துவிட்டது, அம்மாவும் வந்து விட்டாள். அம்மா, மாலதியைக்கண்டதும் அவளைக் கட்டித்தழுவி “என்னை மன்னித்துவிடு மாலி” என்றுள்.

“ச்ச, நீங்கள் அப்படி ஒரு தவறும் செய்யவில்லை மாமி, உங்களால்தான் எங்களுக்கு இந்தப் பாக்கியம் சிடைத்ததென்று இவருக்கு டாக்டர் சொன்னாராம். இருபத்துமூன்று நாட்களும் நாங்கள் இருந்த உபவாசம்தானும் எங்கள் உடலில் ஒரு மாற்றத்தை உண்டாக்கிக் கெற்பம் தரிக்கச் செய்தது. அப்ப, மாமி இல்லாட்டில் இது கிடைக்குமா எங்களுக்கு” என்று மாலதி கூறி அம்மாவைத் தேற்றினாள்.

o

*

*

“என்ன வானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறீர், மாலதிக்கு ஆண்குழந்தை பிறந்திருக்கு” என்று ‘நர்ஸ்’ வந்து கூறியபோதுதான் நான் இவ்வுலகிற்கு வந்தேன்.

“ஆ - ஆ - ஆ - ண் குழந்தையா?” என்று அங்கலாய்த்த வண்ணம், “தாயும் குழந்தையும் செளக்கியமா” என்றேன்.

“குழந்தை செளக்கியம்தான். தாய்க்கு இரத்தம் ஏற்ற வேண்டும்”

“இதோ என்னுடைய இரத்தம் இருக்கு. ஏற்றலாமே” என்று கூறிக்கொண்டு, மாலதி பிரசவித்த அறையை நோக்கி நடந்தேன்.

“ஏதோ நேரே கொண்டுபோய் நீராக ஏற்றுகிற ஆளைப்போல் போகிறீர். முதல் அந்த அறைக்கு வாரும்.

உம்முடைய இரத்தம் மாலதிக்குப் பொருந்துமாவென்று பார்க்க' என்றுள் 'நர்ஸ்'.

"என்னுடைய இரத்தம் பொருந்தாமலா மாலதிக்குக் குழந்தை பிறந்திருக்கு" என்று மனத்துள் பொருமிக்கொண்டு அவளைப் பின்தொடர்ந்தேன்.

பெருவிரலில் ஒரு ஊசியை ஏற்றி ஒரு சொட்டு இரத்தம் எடுத்து 'டாக்டரிடம்' கொடுத்தாள் 'நர்ஸ்'. இரத்தத்தைச் சோதித்துப் பார்த்த டாக்டரின் முகபாவனை 'எனது இரத்தம் மாலதிக்குப் பொருந்தாது' என்று கூறிவிட்டது.

நானும் டாக்டரும் மாலதியின் அறையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கிறோம். அவசர அவசரமாக எங்களை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்த ஒரு 'நர்ஸ்' டாக்டரை இடைமறித்து காதுக்குள் ஏதோ சொன்னாள், டாக்டர் பரிதாபமாக என்னைப் பார்த்ததுதான் தாமதம், வாயுவேகத்தில் பாய்ந்து சென்றேன் என் மாலதியிடம். மருத்துவ மனையின் சட்டதிட்டங்களுக்கு, என்னைத் தடுத்து நிறுத்தச்சக்தி ஏது!

என் மாலதியின் முகத்தை மூடியிந்த வெள்ளைத் துகிலை நீக்கி அவளின் தாமரை முகத்தில் கடைசி முத்தமிட்டுக் கதறினேன். என் மாலதி, பத்துவருடங்களாகத் தன்னுடன் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த கறைபடிந்த நாமத்தை நீக்கிய நித்திரையில் - நிரந்தர நித்திரையில் - ஆழ்ந்திருந்தாள்!

*

o

*

மாலதியின் மறைவுக்குப் பின் காலச் சக்கரம் நான்கு முறை உருண்டு விட்டது! 'மாலதியின் செல்

வன்'— அதுதான் மாலதி எனக்கு அளித்துவிட்டுச் சென்ற செல்வனுக்கு நானிட்ட பெயர். அவன் மழலை மொழிபேசி என் உள்ளத்தை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தாலும், அம்மாவின் இதயத்தில் மட்டும் ஒரு சிறு வெற்றிடம் இருண்டுகொண்டே வந்தது!

ஒரு நாள் அம்மா, “தம்பி, உன்ரை மாலதியின் செல்வனை எத்தினை நாட்களுக்குத்தான் என்னால் கவனிக்கமுடியும்? எனக்கும் வயதாகிவிட்டது. நீ தொழிலுக்குப் போகவேண்டியவன்.....” என்று இழுத்தாள்.

அம்மாவின் ஆலாபனம் எங்கேபோய் முடியுமென்று குறிப்பறிந்த நான் அவளை இடைமறித்து, “அம்மா, என் மாலதியை என்னிடமிருந்து பறித்தெடுத்த மரணத்தினால் மட்டுமென்ன, உலகத்திலேயுள்ள எந்தச் சக்தியாலும் என் மாலதிபற்றிய தூய எண்ணத்தை என் உள்ளத்திலிருந்து பிடுங்கியெடுக்க முடியாது. அவள் எனக்கு விட்டுச்சென்ற என் ‘மாலதியின் செல்வன்’ அந்த எண்ணச் சுவாலைக்கு எண்ணெய் விட்டுக்கொண்டேயிருப்பான். அது ஒரு போதும் அணையாது. நீங்கள் இப்போது, “பிள்ளை பிறகே போவானே!” என்று சபித்தாலும் என் உறுதி குலையாது, அம்மா” என்று நான் கூறிமுடிக்க முன் “அப்பா” என்று தேனொழுக அழைத்துக் கொண்டோடிவந்து, என் மடியில் ஏறிக்கொண்டான் என் மாலதியின் செல்வன்.

அந்த வார்த்தை என்னுடைய உறுதிக்கு மேலும் பன்மடங்கு உரம் அளித்தது!

வேள்வி

ஆர். பாலகிருஷ்ணன்

உடரட்டையைப் பனிப்படலம் போர்த்துச் சீதள அவதிக்குள் ஆழ்த்தியிருக்கின்றது. அதனைக் கிழித்துக் கொண்டு புலரிக்காலத்து ஒளி, தன் வலுவினை நிலை நாட்ட வெகுவாக ஆக்கினைப்படுகின்றது. சிலந்தி இழையாக, இழுபட்டுப் படரும் தெளிவு. உடரட்டவின் சுதந்திரமூச்சு மெளனக்குழியிற் புதையுண்ட கோலம். ஆக்கிணையைக் காண்பதிலே பிரீதிகொள்ளும் மிருக இச்சைகளிலே நுகும்புவிட்டுச் சடைத்து வளரும் அவாவின் இயக்கத்தில், பனிப்போர்வையைக் கிழித்துக் கொண்டு, போகம்பர மைதானத்திற்குத் திரளும் மணி தப்புழுக்கள். அவர்களை அலட்சியமாகப் பார்த்துக் கொண்டு, நிமிர்ந்த தலையுடனும், நேர்கொண்ட பார்வையுடனும் கப்பிட்டிப்போல நடந்துகொண்டிருக்கிறான். ஊவாத் திஸாவையாக இருந்தபொழுது அவனிடம் மிளிர்ந்த அந்த மிருக்கிலே எவ்வித சோரமும் இல்லை. கைதியாக வாழ்ந்தான் என்பதற்கு அவனுடைய கசங்கிய உடைகள் மட்டுமே சான்று. போர்க்களஞ் செல்லும் மறவனின் பெருமிதம். அவன் பின்

னால் தும்பரத் தலைவன் மடுகல்ல இழுத்துச் செல்லப் படுகின்றான். போர்க்களத்திலே வாளையும் வீரத்தினையும் இழந்துவிட்ட கோழையின் சாயல். பயத்தின் கோரநிழல் அவன் முகத்திலே பூஞ்சணம் கட்டியிருக்கின்றது.

தலதமாளிகாவ சம்பிக்கின்றது.

ஊவாப்பகுதியின் அரசாங்கப் பிரதிநிதி சோயேஸ் எதிர்கொண்டழைக்கின்றான். அந்த வெள்ளைக்காரனைச் சந்திப்பதற்கு அவன் ஏலவே அனுமதி கோரியிருந்தான். அவனிடம் வழக்கமான கலகலப்பில்லை. இயந்திரச் சிரிப்பு ஒன்றினை உதிர்த்து நிற்கின்றான்.

கப்பிட்டிப்போல வலதுகரத்தினை நேசத்துடன் நீட்டி சோயேஸின் கரத்தினைக் குலுக்குகின்றான்.

“காலை வணக்கம். செளக்கியமா?” சம்பிரதாய பூர்வமான வார்த்தைகள்.

“நன்றி. சிறைவாழ்க்கை மிகவுஞ் செளகரியமாக விருந்தது.”

சிறைவாழ்க்கையைச் சர்வசாதாரணமாகக் கருதும் வீரத்திலே தோய்ந்து புறப்பட்ட அந்த வார்த்தைகள் வெள்ளைக்காரனை நாணச்செய்தன. விழிகளை நேருக்கு நேராகப் பார்க்கச் சக்தியற்று, ஆங்கிலேயன் தனது பார்வையை நிலத்திற்குட் செலுத்தினான். அவனுடைய மனத்தினைத் தேற்றுவதற்காக, “உங்களுடைய முடிவுக்காக நான் உண்மையிலேயே வருந்துகின்றேன்.” என்றான். வார்த்தைகள் மனச்சுமையிலே நசிகின்றன.

“நான் சுதந்திரப்போர்க்குரல் எழுப்பியது தவறு; அதற்காகத் தண்டனை அனுபவிக்கின்றேன் என்று நினைக்கவேண்டாம். இந்தப் பிறவியிலே நான் செய்த

புனித சேவைகளுக்கு அடுத்த பிறப்பிலே நான் பயனடைவேன். இன்றைய இத்துர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு நான் முற்பிறப்பிலே செய்த தவறே காரணமாக இருக்கலாம்.” பௌத்த நம்பிக்கைகளிலே தோய்ந்து வார்த்தைகள் வெளிவந்தன. கீழைத்தேயத்தின் இந்தத் தத்துவ அடிமுடிகளை உணரமுடியாது சோயேஸ் தத்தளித்தான்.

“அஃது உங்களது நம்பிக்கை.”

“எல்லாம் நம்பிக்கைதான். நான் பார்வைக்குப் பிச்சைக்காரனாகத் தெரிகின்றேன். அது தோற்றம். என் உள்ளம் உடரட்டவின் அதிகாராக வாழ்கின்றது. இது நம்பிக்கை.”

கப்பிட்டிப்போலவின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் ஆங்கிலேயனது உள்ளத்தினை வாள் கொண்டு அறுப்பதாக இருக்கின்றது. பேச்சினை வேறு திசைக்கு மாற்றுவதற்குத் தனது சாமர்த்தியத்தினைத் துணைக்கழைத்தான்.

“தலதமாளிகவயில், உங்களுடைய பௌத்த நம்பிக்கையின் பிரகாரம் வணக்கஞ் செய்ய அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கின்றீர்கள்.”

“நீங்கள் இந்த அனுமதியினைப் பெற்றுத் தருவதற்கு மிகுந்த பிரயாசைப்பட்டிருப்பீர்களென்பதை நான் அறிவேன். என் நன்றியைத் தெரிவிக்க வார்த்தைகள் ஏழைகள். இந்தப் புனித தந்தம் நம்வசம் இருக்கும்வரை, நாம் நமது சுதந்திரத்தினை மீண்டும் பெறுவோம் என்பது ஒவ்வொரு சிங்களவனதும் நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கை உங்களுக்குக் குருட்டுத் தனமாகவும், அசட்டுத்தனமாகவும் தென்படலாம்.

உங்களுடைய நம்பிக்கைகளும் நம்முடைய நம்பிக்கைகளும் முற்றிலும் எதிர்த்துருவமானவை. அதனாலே தான் உங்களை நாங்கள் அந்நியர்கள் என்று வெறுக்கின்றோம்.”

சோயேஸ் ஒன்றுமே பேச இயலாது கைகளைப் பிசைந்துகொண்டான்.

“மன்னிக்கவும். நீங்கள் அரசாங்கப் பிரதிநிதி. இந்த விஷயங்களை நான் பேசியிருக்கக்கூடாது. ஊவாப் பகுதியில் நீங்களும் நானும் ஒருசேரக் கடமையாற்றியபொழுது பூண்டிருந்த நட்பினை முன் வைத்தே பேசினேன்.”

“பரவாயில்லை.”

வானம் நன்றாக வெளுத்துவிட்டது. பனிப்படலம் அகன்று அகன்று தேய்கின்றது.

‘உதயமாகின்றது. இந்த உதயமே, உடரட்டவின் சுதந்திர எழுச்சிகளின் அஸ்தமனமா? மூன்று நூற்றாண்டுகளாக அந்நியரை எதிர்த்து, இந்த மண்ணின் சுதந்திரத்தினையும், பௌத்த நெறியையும் காப்பாற்றிவிட்டோம். சுதந்திரப்போர் என்ற வேள்விக்களத்திலே என் சென்னியைக் கொய்து எறிவார்கள். இதனால் இந்த மண்ணில் வாழும் அத்தனை சிங்களவர்களுடைய நெஞ்சங்களிலேயும் புதுப்புனலாகச் சுரக்கும் சுதந்திர தாபத்தினை அடைத்துவிட முடியுமென்று நினைக்கின்றார்களா? பைத்தியக்கார நினைவுகள் ... பைத்தியக்கார இங்கிரீசுக்காரர்...’

மனம் சிந்தனை அலைகளிலே உருட்டி அலைக்கழிக்கப்படுகின்றது.

“நேரமாகின்றது.”

“ஞாபகமுட்டியதற்கு நன்றி. உள்ளே செல்ல
லாமா?”

“நல்லது.”

அவர்கள் தலதமாளிகாவயுள் நுழைகின்றார்கள்.

கப்பிட்டிப்போலவின் அகக்கண்களிலே ஒரு புதிய
உலகம் விரிகின்றது.

லௌகீக விவகாரங்களுக்கு அப்பாலும் அப்பா
லும் ஆன்மீகத் தூய்மையின் மேடையொன்று தெரி
கின்றது. சாந்திமார்க்கத்தினைப் போதித்த புனித
போதி மாதவருடைய உருவம்... வெறும் சிலை. அதற்
குள் அசாதாரண சக்தியொன்று புகுந்துகொண்டதாக,
அமைதியின் அமைதியினைச் சிந்துகின்றது. சம்சார
சாகரத்தின் ஒரு கட்டத்தினை முடித்துக்கொண்டு,
இன்னமும் அரஹத் நிலைக்குப் பக்குவமடையாத
ஆன்மாவை, நல்வழிப்படுத்தும் நினைவின் தூய்மைக்
குள் அப்பிரகாரம் உட்பட்டிருக்கின்றது. விஹாராதி
பதியான தேரர் அவனுக்குச் சமீபமாக வருகின்றார்.
உணர்ச்சி அரும்புகளை வெளியிலே காட்டாத முகம்.
சிலையிலே வடித்த அமைதி.

கப்பிட்டிப்போல, முழங்கால்களை நிலத்திற் குத்தி,
உடலைச் சரித்து, அதன் பாரத்தினை பாதங்களிலே
ஏற்றி, சிரந்தாழ்த்தி வணங்கத் தொடங்குகின்றான்.

‘புனிதரே! உடரட்டவின் சுதந்திரத் தென்றலிலே
பட்டொளி வீசிப்பறந்த நமது சிங்கக்கொடி இறக்
கப்பட்டுவிட்டது. இனத்தாலும் - மொழியாலும் -
மதத்தாலும் அந்நியர்களான ஒரு வியாபாரக்கூட்
டத்திடம் நமது சுதந்திரம் பறிபோயிற்று.... மன
திலே புதையுண்டு கிடக்கும் ஆயிரம் சுதந்திர எண்
ணங்களுடன் நானும் நண்பன் மடுகல்லவும்

சாக்களம் நோக்கிப் பயணமாகின்றோம். சுதந்திர எழுச்சியின் முதற்பலி நாங்கள் இதனைத் தொடர்ந்து...? நாடும் - போரும் லௌகீக விவகாரங்கள். உண்மை. இருப்பினும், தங்களது புனித நெறியினை இந்த ஞாலம் நிலைத்திருக்கும்வரை நிலைத்திருக்கச்செய்யவே, இந்த லௌகீக விவகாரங்களுக்குள்ளே புகுந்தேன். நான் வாழ்க்கைப் பெருங்கடலைத் தாண்டாத புல்லியனாகத் தங்களுடைய சந்நிதானத்திலே நிற்கின்றேன். எனக்கு இன்னும் பிறப்புகள் இருக்கின்றன... நான் என் அடுத்த ஜன்மத்தில் இமயத்திலே பிறந்து நிர்வாணபதவியடைய அருள்பாலிப்பாயாக.'

“நான் என் அடுத்த ஜன்மத்திலே இமாலயத்திற் பிறந்து, நிர்வாணபதவியடைய அருள்பாலிப்பாயாக!” என்று தனது இறுதிப் பிரார்த்தனையை தேரரின் காதிலே செவ்வையாக விழ உச்சரித்தான்.

“காற்றிலே வீசப்பட்ட கல் மீண்டும் பூமிக்குத் திரும்புமென்பது எவ்வளவு உண்மையோ அதே போன்று நிச்சயமாகவும் சத்தியமாகவும் நீ பெளத்த நெறிக்குச் செய்துள்ள புண்ணியங்களின் பெறுபேறாக புத்தருடைய அடுத்த அவதாரத்திலே பிரசன்யமாயிருந்து, உன் இஷ்ட ஈடேற்றம் என்ற பரிசீனைப் பெறுவாய்.”

கப்பிட்டிப்போல எழுந்தான். சோயேஸைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அன்பு கனிந்தது. “என் கடைசிப் பிரார்த்தனையினால் நானடையும் புண்ணியத்திலே ஒரு பகுதியை உங்களுக்கு அளிக்கின்றேன்” என்றான். அவனது நட்பின் உறுதி அந்த ஆங்கிலேயனைப் பிரமிப்பிலே ஆழ்த்திற்று.

இடையினைச் சுற்றியிருந்த உடையின் மேற்பகுதியைக் கழற்றித் தலதாமாளிகாவவிற்குக் காணிக்கையாகத்

தேரரிடம் கொடுத்தான். அவனுடைய இயல்பான நகைச்சுவை ரஸனை சிரசுயர்த்திற்று. “இஃது அழுக்கு மண்டிய கிழிசற்றுணிதான். அதற்காக, காணிக்கை செலுத்துவதினால் உண்டாகும் புண்ணியம் குறைந்து விடமாட்டாது. ஏனெனில், என்னிடங் கொடுக்கக் கூடியதாக உள்ள கடைசிப்பொருள் இதுதான்,” என்றான்.

அந்தக்கணம் தேரரின் கண்கள் பிரகாசித்தன. வார்த்தைகள் தட்டுத்தடுமாறி அவரது உதடுகளிலே புரண்டன.

“காணிக்கையின் மதிப்பு அதன் லௌகீக பெறுமானத்தைப் பொறுத்ததன்று. கொடுப்பவரின் உள்ளத்தைப் பொறுத்தது. இது மிக உன்னதமான காணிக்கை,” என்று சொல்லித் திரும்பினார்.

“அந்தக் காலத்திலே நான் இப்படியான உடைகளை அணிவது கிடையாது,” என்று சோயேஸின் காதிலே சொல்லிச் சிரித்தான்.

சோயேஸினூற் சிரிக்க முடியவில்லை. இயந்திரச் சூக்குமத்திலே ஆடும் வாக்கிற் சென்னி ஆடிற்று.

மடுகல்ல தனது இறுதிப் பிரார்த்தனையைச் செலுத்தும் நேரம். அவன் விழிகளிலே கண்ணீர் புரண்டோட, குரலெழுப்பி அழுகின்றான். ஒரு கணச்சிதறலில் ஆவேசங்கொண்டவனாக, “இந்தப் புனித தந்தத்திற்காகவேனும் இரக்கங் காட்டுங்கள்” என்று அலறிக் கொண்டே கர்ப்பக்கிரகத்துக்குள் ஓடுகின்றான்.

அவனை ஆங்கிலேயப் போர்வீரன் மக்கென்ஸியும் சில காவலர்களும் பிடித்து இழுக்கிறார்கள்.

மனச்சரிவுடன், “அவன் முட்டாளாக நடந்து கொள்ளுகின்றான்,” என்று கப்பிட்டிப்போல சொன்

னான். அவனது உள்ளத்திலே எத்தனையோ எண்ணங்கள் சுழிந்தன.

‘ஏன் இவன் இப்படிச் சிறு குழந்தையாக அழுகின்றான்? அன்று எப்படியெல்லாம் வீரதீரச் செயல்களைச் செய்தான்? என்னையும் துரைசாமியையும் கைதுசெய்து விலங்கிலே மாட்டி, தன் அகன்ற மார்பு பெருமிதத்துடன் விம்ம, நம்மைப் பார்த்துச் சிரித்த அதே மடுகல்லதான இவன்? வாழ்க்கை வாழத் தகுந்ததுதான். ஆனால் கண்ணீரினால் வாழ்க்கையை மாற்றி எழுதிவிட இயலாது. கண்ணீராலேயே வாழ்க்கையை நடத்த நினைக்கும் கோழைக்கு அரசியல் ஆகவே ஆகாது. அவன் தொண்டடிமைத் தொழில் செய்வதிலே சுகங்காண வேண்டும். சுதந்திரக் களத்திலே முதற் பலிப் பொருளாகும் கௌரவம் நம்மைச் சேருகின்றது. அந்தக் கௌரவத்திற்கேற்ற வீரமரணமடைந்து, மரணத்திலே மக்களை வழிநடத்தும் பொறுப்பு நம் முடையது... சோயேஸ் எனது நண்பன். அவன் இங்கிரீசுக்காரன். அன்றும் அவன் இங்கிரீசுப் பக்கந்தான், இன்றும் அப்படித்தான். நான் இங்கிரீசுக்காரரினால் ஊவாவின் திஸாவயாக நியமிக்கப்பட்டதிலிருந்து, புயல்வீச ஆரம்பித்தது. மனம் விபரீதக் கடலிலே, சந்தேக மிதப்பைத் தொற்றிக் கொண்டு அலைந்தது. பின்னர், துரைசாமியைச் சந்தித்தேன். அவன் போலியாக இருக்கலாம். ஆனால், பக்தியை வளர்க்க ஒரு சிலை போதும்; அதேபோல் இராச விசுவாசத்தினை வளர்க்க ஒரு தலை போதும்... அரசியல் ஒற்றை வழிப்பாதை. நடந்தால் முன்னே முன்னே நடந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். அந்தப் பாதை சிம்மாசனத்தையும் அடையலாம்; இடுகாட்டையும் அடையலாம். என் பாதை போகம்பர மைதானத்திலே முடிவடைகின்றது.’

கப்பிட்டிப்போல சோயேஸைத் திரும்பிப் பார்த்தான். அந்த ஆங்கிலேயனுடைய முகம் என்றும் இப்படிச் சோகத் துருப்பிடித்திருந்தது கிடையாது.

“நேரமாகின்றது...”

“ஆம், கவர்ணரின் தூண்டுதலிற் காலனுங் காத்திருப்பான். வாழ்க்கை தொல்லை நிறைந்ததாக இருப்பினும், அது வாழத் தகுந்ததுதான். நான் ஹென்றி மார்ஷலிடம் உங்களுடைய செல்வாக்கினை உபயோகித்து, கவர்ணர் பிறெளண்டிக்கினால் என் தண்டனையை மாற்றியமைப்பிக்கும்படி கேட்டிருந்தேன். மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்ட இப் பன்னிரண்டு நாட்களுக்கிடையில், அப்படிக் கோரிய அந்தக் கணத்திலே என் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட பலவீன சபலத்திற்காக நான் வெட்கப்படுகின்றேன்... வீரனுக்கு ஒரேயொரு தடவைதான் மரணஞ் சம்பவிக்கின்றது... நீங்கள் என்னுடன் போகம்பர மைதானத்திற்கு வருவதை நான் விரும்புகின்றேன்.”

“நண்பரே, கப்பிட்டிப்போல. சிங்களப் பிரதானிகள் தந்திரத்திலே குள்ளநரிகள். அவர்களுக்கு மாறான பண்பும் நேர்மையுங் கொண்ட உத்தமர் நீங்கள். இது புகழ்மொழியல்ல... நீங்கள் சுதந்திரப் பிரேமி. நான் சட்டத்தின் அடிமை. உங்களுக்கு எந்த வழியிலும் உதவி செய்ய முடியவில்லை. இப்பொழுதும்... கொலைக்களத்திற்கு உங்களுடன் நான் வர இயலாமலிருப்பதற்கு வருந்துகின்றேன். என்னை மன்னிக்கவும்.” தளதளக்கும் குரலிலே ஒவ்வொரு வார்த்தையாக நழுவி விழுகின்றது.

கம்பீரமான முறுவல்.

கப்பிட்டிப்போல போகம்பர மைதானத்தை நோக்கி நடக்கின்றான். மரணத்தை நோக்கி இறுதி யாத்திரை.

‘வாழ்க்கை என்பது மரணத்தை நோக்கி மனிதன் செய்யும் பிரயாணந்தான். அந்த மரணம் சம்ப

விக்கப்போகின்ற நேரத்தினை மனிதன் அறியாது, வாழ்வதாகப் பிரமை கொள்ளுகின்றான். நான் போகம்பர மைதானம் நோக்கி நடக்கின்றேன். எனது மரணம் அங்குதான் காத்துநிற்கின்றது. காலமுங்களமும் நிர்ணயிக்கப்பட்ட வீரமரணம் என்னைப் போன்ற சுதந்திரப்பிரேமிகளைத்தான் அணைத்துக்கொள்ளுகின்றது. மடுகல்லவுஞ் சுதந்திரப் பிரேமிதான்...'

அவன் மடுகல்லவைத் திரும்பிப் பார்க்கின்றான். தும்பரத் தலைவனது முகத்திலுள்ள தசைநார்க்களெல்லாம் சுண்டி இழுத்து... முகம் சவமாக வெளுத்து...

மலைநாட்டின் கடைசிச் சுதந்திர மன்னனாக விளங்கிய ஸ்ரீ விக்கிரமராஜசிங்கன் எழில் பொருத்திய போகம்பரவாவி விரிந்துகிடக்கின்றது. அதன் மருங்கிலே சடைத்து வளர்ந்து ஆலவட்டம் பிடிக்கும் மரங்களிலேயிருந்து, பழுத்த இலைகள் சில பூட்டறுந்து விழுகின்றன. உதய சூரியனின் கதிர்கள், சிற்றலைகளிலே தெறித்து ஒளி ஜாலம் காட்டுகின்றன.

'பழுத்த இலைகளுக்குப் பதிலாகப் புதிய இலைகள் துளிர்க்கும். இறக்கும் சுதந்திரப் பிரியர்களுக்காகப் புதிய சுதந்திரப் பிரேமிகள் பிறக்கமாட்டார்களா? இங்கே, நமது ஆக்கினையை வேடிக்கை பார்க்கக் கூடியிருக்கும் இவர்களுடைய உள்ளங்களிலே சுதந்திரக்கனல் சுடர் விடுமா?'

கொலைக்களம்.

தண்டனை நிறைவேற்றும் ஊழியர்கள் காத்திருக்கிறார்கள்.

தனது மதச்சடங்குகளை நிறைவேற்றத் தனக்குச் சிறிது அவகாசம் தரும்படி வேண்டுகின்றான். அக்கோரிக்கை அனுமதி பெறுகின்றது.

அவன் தனது கை - முகம் - கால்களைக் கழுவிக்கொள்ளுகின்றான். நீண்ட தலைமுடியை உச்சந்தலையிலே கொண்டை போட்டுக் கட்டிக்கொள்கின்றான். நிலத்தில் அமர்கின்றான். பக்கத்திலே வளர்ந்திருக்கும் செடியொன்று அவனது காற் பெருவிரல்களை வருடுகின்றது. முகத்திலே பூரண அமைதி; நிறைவின் நிதானம். மடியிலிருந்து ஒரு 'பண்பொத்த'வையெடுத்து அதிலிருந்து பாளிச் செய்யுள்களை உச்சரிக்கின்றான். பக்கத்தில் நின்ற ஹெரிகா கங்காணியை அழைக்கின்றான். "என் அன்புப்பரிசாக இந்த 'பண்பொத்த'வைச் சோயேஸிடம் சேர்ப்பிக்கவும்," என்று கொடுக்கின்றான்.

"நான் தயார்" — உறுதிக்குரலின் ஒலிப்பு.

தலையைக் குணிகின்றான்.

'என் தலை இங்கிரீசுக்காரனின் ஆணைக்குக் குணிகின்றதா? இல்லை. நான் பிறந்து — வளர்ந்து — என் உயிரிலும் மேலாக நேசித்த இந்த மண்ணினைக் கடைசித் தடவையாகப் பார்க்கின்றேன்.'

புத்தரின் திருநாமங்கள் மனதிலே நிறைய, பாளிப் பாடல்களிற் பிரார்த்தனையைத் தொடருகின்றான்.

'அரஹன்' என்னும் சொல்லை பக்திபூர்வமாகக் கப்பிட்டிப்போல உச்சரிக்கும் அதே கணம், கொலையாளியின் கூரியவாள் கழுத்திலே விழுகின்றது. இரண்டாவது வெட்டு சாவினைக் கண்டு சிரிக்கும் அந்தச் சுதந்திரப்பிரேமியின் உயிரை வாங்குகின்றது. முண்டமான உடல் நிலத்திலே சரிகின்றது. துண்டிக்கப்பட்ட அந்தச் சென்னியை எடுத்து, சுதந்திரத் துடிப்புகளுடன் வாழ்ந்து, இப்பொழுது மூச்சினை இழந்து கிடக்கும் முண்டத்தின் மார்பிலே வைக்கிறார்கள்.

மடுகல்ல அழுதுகொண்டேயிருக்கின்றான். அவனுடைய கேசத்தினைத் திரட்டி ஹெரிகா கங்காணி உச்சிக் குடுமியாகக் கட்டிக்கொண்டிருக்கின்றான்.

1818ஆம் ஆண்டின் நவம்பர் மாதத்து 25ஆம் நாள் மதியத்தை நோக்கி நீள்கின்றது.

யாருக்குப் பெருமை?

சுசீலன்

மேசைமேல் கிடந்த கடிதத்தை மீண்டுமொரு முறை படித்தேன்.

“அம்மாவுக்கு இப்போது நோய் கொடுரமாயிருக்கிறது. பக்கத்துவீட்டு வாத்தி மாமாவுக்கு இதுவரை நாற்றிப்பத்து ரூபா கடன் கொடுக்க வேண்டும். உனது நண்பர்களிடமாவது உதவி பெற்று உடனே இருநூறு ரூபா அனுப்பிவை. எதிர்பார்க்கின்றேன்.

— அன்பின் அக்கா.

சம்பளமெடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குப் போய்வந்து இன்னும் பத்து நாளாகவில்லை. அதற்குள் இருநூறு ரூபாய் கேட்டு அக்கா எழுதியிருக்கிறாள். அம்மாவின் மேலுள்ள வாஞ்சையினால், அவளை எப்படியாவது தப்பவைத்து விடவேண்டும் என்ற ஆசையால் இப்படி அவதிப்படுகிறாள். மனிதன் என்றே ஒருநாள் இறக்கத்தானே போகின்றான். அவன் செய்த கர்மவினையை அனுபவித்துவிட்டு, உலகத்துக்குக் காட்டிவிட்டு ஒரு நாள் கண்ணை மூடவேண்டியவன்தானே.

இல்லை, அம்மா சாகக்கூடாது. அவள் வாழவேண்டும். தாய்க்குத் தாயாகவும், தந்தைக்குத் தந்தையாகவும் இருந்து படாதபாடுபட்டுப் படிப்பித்துவிட்ட உத்தமி; எங்களால் பலன் காணாமுன் மாளக்கூடாது. அவள் பல்லாண்டு காலம் இன்னும் வாழவேண்டும். அவள் பிழைத்துக்கொள்வதாயிருந்தால்?..... இருநூறு ரூபா பணம் இன்றே அனுப்பியாக வேண்டும். ஐயோ! அன்னைக்கு உதவி செய்யமுடியாத பாவியாகப்பிறந்து விட்டேனே! யாரிடம் கேட்பது? கேட்டாலும் மறுக்காமல் தருவார்களா? ஏழை வயிற்றுப் பிள்ளையாக இருந்ததினால் என் அன்னை உழைத்துழைத்து எங்களை உருவாக்கி விட்டதுடன், தானும் உருக்குலைந்து போனாளே! பணக்கார வீடாயிருந்தால் என் அன்னைக்கு நோய் கோர உருவமெடுத்திருக்குமா?

எனது சிந்தனை பெருகிக்கொண்டேயிருந்ததினால் கந்தோரில் வேலை செய்ய முடியவில்லை. அரைநேர லீவு போட்டுவிட்டு, தெமட்டக்கொடை செல்ல 'பஸ் ஸ்ராண்டை' நோக்கி விரைந்தேன்.

நான் மட்டக்களப்பைச் சேர்ந்தவன். தந்தையைப் பறிகொடுத்த எங்கள் குடும்பத்தை, அன்னைதான் இட்லி, அப்பம் சுட்டு விற்பதன் மூலம் காப்பாற்றி வந்தாள். என்னைப் படிக்கவும் வைத்தாள். இப்போது என் அக்காவை நல்லபடியாக வாழவைக்க வேண்டுமே என்ற ஒரே கவலைதான் அம்மாவுக்கு. நான் மத்திய எழுது வினைஞர் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து, கொழும்பில் வேலைக்கு வந்து இன்னும் ஒரு வருடமாகவில்லை. அதற்குள் அம்மாவுக்கு நோய் பீடித்துவிட்டது. அக்காவின் நினைவுதான் அவளை வேதனைப்படுத்துகிறது. 'வயது' வந்த பெண். தன்னந்தனியாக விட்டுச் செல்கிறேனே!' என்ற உணர்வு போலும்.

எனது சிந்தனையைக் கலைத்தது 'பஸ்'; ஏறியமர்ந்தேன். அதிக நெருக்கமில்லாததால் தனியொரு ஆசனத்திலமர்ந்தேன். அங்குதான் அந்த 'மணிபர்ஸ்' கிடந்தது. எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டேன். வீட்டுக்கு வந்ததும் அதனைப் பிரித்துப் பார்த்தேன். எஸ். பிரேமாவதி, 10, விகாரலேன், வெள்ளவத்தை என விலாசமிடப்பட்டிருந்தது. உள்ளே 300 ரூபாவும் சில்லறையும் இருந்தன. எனக்குக் கடவுள் தான் இதைக் கொடுத்தார் என்று தோன்றியது. ஆதரவற்றவர்களுக்கெல்லாம் பல உதவிபுரிந்து கஷ்டத்திலிருந்து காப்பாற்றிய கடவுளின் 'திருவிளையாடற்புராணம்' என் நினைவில் நிழலோடியது. என் வாய்மெல்ல "முருகா" எனக்குழறியது. ஒருபுறம் ஏதோ ஒரு குற்றம் செய்வதாக உள்மனம் சுட்டிக்காட்டியது. இந்தப் பணம் நம்மைப்போல் ஒரு ஏழையுடைய பணமாயிருந்தால்?... இல்லை. அப்படியிருக்காது. ஏழையாயிருந்தால் இவ்வளவு கவனக்குறைவாக இதைப் பஸ்ஸில் விட்டுப் போயிருக்க மாட்டாள். இவள் நிச்சயம் ஏழையில்லை. நான் அவளிடம் தட்டிப் பறிக்கவில்லையே! கடவுளாக, அன்னையின் உயிர் பிழைத்துக்கொள்ளும் பொருட்டுக் கொடுத்திருக்கிறார். ஏன் நான் தயங்கவேண்டும்?

உடனே தபாற்கந்தோரை நோக்கி விரைந்தேன் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அக்காவுக்கு இந்தப் பணத்தைத் தந்தி மணிஓடரிலேயே அனுப்பிவைக்க வேண்டுமென்பது என் ஆசை. வழியில் ஒரு சிறு கூட்டம். கூட்டத்தின் நடுவில் ஒரு சிங்களப் பெண்கண்ணீரும் கம்பலையுமாக வீற்றிருக்கிறாள். பக்கத்தில் ஒரு வாலிபனும், பெண்ணும் கண்கலங்கியபடி நிற் கின்றனர். "என்ன நடந்தது?" என்று பக்கத்திலிருந்த வனைக் கேட்டேன். "இவள் இரத்தினபுரியிலிருந்து வந்தவளாம். சில தினங்கள் இங்கு தங்கி சகல இடங்களையும் பார்த்துப் போகும் பொருட்டுத் தன் மக்க

எரிருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தாளாம். இந்த வீதியால் வரும்போது யாரோ ஒருவன் கைப்பையைத் தட்டிக்கொண்டோடி விட்டானாம். இவர்கள் கொண்டு வந்த பண மனைத்தும் அந்தப் பையினுள்ள்தான் இருந்ததாம்” என்று கூறினான்.

எனது இதயம் பல ஊசிமுனைகளால் ஒரே நேரத்தில் தாக்கப்பட்டதுபோன்ற வேதனையடைந்தது. அந்த ‘மணிபர்சை’ தற்செயலாக பஸ்சில் தவறவிட்ட அப்பெண் ஒரு ஏழையாக இருந்தால் இப்படித்தானே கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டிருப்பாள். பாவம். அந்த 300 ரூபாவை எவ்வளவு காரியங்களுக்குச் செலவிட நினைத்திருந்தாளோ? ஏன்? எனது தாயைப்போல் அவளது தாயும் மரணப்படுக்கையில் இருந்து, அவளைக் காப்பாற்றுவதற்காக இந்தப் பணத்தை வேறுயாரிடமாவது கடனாக, அல்லது அடவாக வாங்கிக்கொண்டு வந்திருந்தால்?..... ஐயோ!..... என்ன பரிதாபம்? எனது தாய் உயிர் வாழவேண்டுமென்பதற்காக, அந்தப் பெண்ணை வேதனைக்குள்ளாக்கக்கூடாது. நான் சுயநலவாதியாக மாட்டேன் என்று ஒரு உணர்வு உந்தித் தள்ளியது.

அவ்விடத்திலிருந்தபடியே, இந்த மணிபர்சிலிருந்த விலாசத்துக்கு விரைந்தேன். “இதுதானே 10-ம் நம்பர் வீடு” எனக்குத் தெரிந்த சிங்களத்திலேயே பேசினேன். விருந்தாளர் அறையில் சோகமே உருவாக இருந்த ஒரு குமரிப்பெண்தான் எனக்குப் பதிலளித்தாள்.

“ஆமாம். உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?” ஆகா! அவளின் கிளிமொழிதான் எவ்வளவு இதமாயிருக்கின்றது.

“இங்கே பிரேமாவதி என்பது யார்”

“நான்தான். ஏன்கேட்கிறீர்கள்?” சடாரென்று பதிலளித்தாள். அவளுடைய குரலில் ஒரு ஏக்கம் தெளிவாகத் தெரிந்தது.

“இந்தாருங்கள் உங்கள் மணிபர்ஸ்” என்று கூறி நீட்டினேன். நடுங்கும் கரங்களுடன் பெற்றுக் கொண்ட அவள் பிரித்துப் பார்த்தாள். என்னவென்று கூறமுடியாத எத்தனையோ உணர்ச்சிக்கோடுகள் அவளது முகத்திலே நெளிந்து தவழ்ந்தது. இலேசான நாணப்புன்னகை அவளின் இதழ்கடையில் பளிச்சிட்டது. மெல்ல முணுமுணுத்தாள்.

“உங்களுக்கு எப்படி நன்றி சொல்வதென்றே தெரியவில்லை.”

“பரவாயில்லை. இது மனிதனது கடமை” என்றேன். அவள் தொடர்ந்தாள்.

“இந்த மணிபர்ஸ் திரும்பி வரும் என்று நான் நம்பியிருக்கவில்லை. பிரசவ வேதனையால் துடித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒரு ஏழைப் பெண்ணைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்றும், மரணப்படுக்கையில் அவதியுறும் அவளுடைய தாயின் நோயை நல்ல மருந்துமூலம் குணப்படுத்த வேண்டுமென்றும் இந்தப் பணத்தை தபாற்கந்தோர் சேமிப்புப்புத்தகத்திலிருந்து எடுத்து வந்தேன். அது தற்செயலாக தவறிவிழுந்து விட்டது உங்கள் பெருந்தன்மைக்கு எனது நன்றி” என்றாள்.

என் நாத்தடுமாறியது. “அப்படியெல்லாம் என்னைப் புகழாதீர்கள்” என்றேன்.

“அவர்களிருவரையும் இனிப் பிழைக்க வைத்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு. அவர்கள் உயிர் பிழைப்பதாயிருந்தால் அந்தப்பெருமை உங்களையே சாரும்” என்றாள்.

விடைபெற்றுக்கொண்டு வீட்டுக்கு விரைந்தேன். அன்னையின் மரணத்தைக் குறிக்கும் தந்தி என்னைக் காத்திருந்தது. அம்மாவுக்காக என்மனம் அழவில்லை. ‘அம்மாவைக் காப்பாற்றிவிடலாம் என்பதற்காக, இரண்டு உயிர்களை நான் கொல்ல இருந்தேனே’ என்ற நினைவால் எனதுள்ளம் குமுறிக்குமுறி அழுதது.

நீரோடை

செ. பரமசாமி

— 1 —

வெள்ளை மணலை அடித்தளமாகக் கொண்ட நீரோடை; அது களங்கமற்றது; தெளிந்தது; யாராலும் கலக்க முடியாதது - இந்த எண்ணம் இன்று தவறாகிவிட்டதா?

உள்ளம் வேதனையால் கனக்க, அமைதி காண விரும்பியவளாய் பூஜை அறைக்குள் நுழைந்தாள் உமா. பளிங்குக் கற்களாலான அறை குத்துவிளக்கின் ஒளியிலே ஒளிர்ந்தது. ஈழமாதாவின் திருவுருவப் படத்தின் மேல் கண்கள் தாவ, மெய்சிலிர்த்து நின்றாள். 'உண்கணவரின் உள்ளத்தை உன்னால் மாற்றவே முடியாதா?' எனக்குற்றஞ்சாட்டி நிற்கும் ஈழஅன்னையையே அங்கு கண்டாள்.

இமயமலைப்பாரம் தலையை அழுத்த, மெல்லத் தரையீது உட்கார்ந்து சுவரீது சாய்ந்துகொண்டாள். இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்னர் நடந்த நிகழ்ச்சி அவளின் மனத்திரையில் நிழல்போல் விழுகின்றது.

“உமா! உமா!” எனக்கூவியபடி ஓடிவருகிறான் சுந்தர்.

“அத்தான்!” கணவரின் புதிய உற்சாகத்தின் காரணத்தை அறியமுடியாமல் விழிக்கிறான்.

“வேலையை ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அழைப்பு, உமா, அழைப்பு.”

“வேலையா? அழைப்பா?” விழிப்பு!

“ஆமாம் உமா..... இங்கிலாந்திலிருந்து”

“அத்தான்!” திகைப்பு! அதிர்ச்சி!

“அண்ணன் பெற்றுத் தந்த பரிசு, உமா. அவர் வேலைசெய்யும் கம்பெனியின் முதலாளி என்னையும் தங்கள் என்ஜினியர்சபையில் சேர்த்துக் கொள்ளச் சம்மதம் தெரிவித்துள்ளாராம். அண்ணனின் கடிதம் இப்பொழுதுதான் வந்தது.”

நிலைமை மெல்ல மெல்லத் தெளிவாகியதும் “இது என்ன சோதனையோ” என ஏங்கிக் கலங்கி நிற்கிறான்.

“அத்தான்,..... கட்டாந்தரையீது வாய்க்கால் எழுப்பத் திட்டமிடும் என்ஜினியர் பதவி உங்களுடையது. வெடித்துக் கிடக்கும் காட்டுத்திடலை பொன்விளையும் பூமியாக மாற்றும் தூயபணி உங்களது. இதை விடவும் உயர்ந்தபதவி உலகில் உண்டா, அத்தான்? நாட்டிலே பசியும் பிணியும் வேலைஇல்லாத திண்டாட்டமும் மலிந்துகிடக்கும் இந்நேரத்திலே இங்கே பெரிய தோர் பதவியும் தந்து ஆயிரம் ரூபாய் சம்பளமும் தருகிறார்கள், அத்தான்!” எனக்கூறுகிறான் பணிவுடன்.

“உமா!” தான் பணத்திற்கு அடிமை எனக்கூறாமல் கூறியது அவனுக்கு ஆத்திரத்தைக் கொடுக்கிறது.

“நான் இங்கிலாந்து போக விரும்புவது பணத்தை நாடியல்ல ‘உயிரினும் பெரிது மானம்’ என நீதானே கூறுவாய். அந்த மானத்தைக் காப்பாற்றவே போகிறேன்” ஆமாம்” என்கிறான் சுந்தர்.

“அத்தான்” என முணுமுணுத்தபடி துடிதுடித்து நிற்கிறான் உமா. ஈழமாதாவின் கண்ணீரைத் துடைக்க முயலும் திருக்குமாரனின் மானத்தைக் களங்கப்படுத்தக்கூட ஒரு கும்பலா?

ஆனால் சுந்தர் எடுத்துச்சொன்ன பதில் அவனைக் கேலிசெய்வது போல் இருக்கிறது. இனப்பாகுபாடாம், தனக்குக்கீழ் வேலைசெய்த ஒரு வரை தன்னிலும் உயர்ந்த பதவிக்கு உயர்த்தி தன்னை அவமானப்படுத்தி விட்டார்களாம்.

வேதனைச் சிரிப்பொன்றை உதிர்க்கிறான் உமா. “உங்கள் கூற்றை நம்புகிறேனத்தான். உங்களுக்கு இழைக்கப்பட்டது அநீதிதான். ஆனால் கோழைபோல் புறங்காட்டி நாட்டைவிட்டோடுவதா அதற்குப் பரிசாகா? அது அநீதியின் முன் மண்டியிட்டதைப்போல் ஆகாதா? அநீதியைக் கண்டு வாய்மூடி மௌனியாகி வேலை துறப்பது உங்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட பாவத்திலும் பாவமான செயலத்தான், பாவமான செயல்”

“உமா” சன்னம்போல் வெடித்துப் பாய்கிறது சொற்கள். “நான் கோழையல்ல. அநீதியைக் கண்டு போராடத் தயார்தான். ஆனால் யாரிடம்போய் நீதி கேட்பது.....”

தொடர்ந்து அவன் சொன்னது.....

“அ...த்...தா...ன்!” உமா அலறுகிறான். அவளின் அலறலில் அம்மாளிகையே அதிர்கிறது. சுந்தரின் விஷம்தோய்ந்த ஒவ்வொரு சொல்லும் அவனைக் குத்

திக் குதறி எடுக்கிறது. ஈழமாதாவின் புதல்வர்களை யும் பிரித்து வேற்றுமை காட்டிப்பேச அத்தான் கற்றுக்கொண்டுவிட்டாரா? 'ஐயோ, ஏனம்மா இந்தக் குறுகிய, அருவருக்கத்தக்க எண்ணத்தை அவருள்ளத் திலே படரவிட்டாய்?' எனத் துடிக்கிறது அவள் உள்ளம்.

"அத்தான், ஐந்தே ஐந்து நிமிடம் பொறுங்கள்.... நீங்கள் கூறியதற்கெல்லாம் பதில் தருகிறேன்..... தமிழ்மொழி..... அதைக் களங்கப்படுத்தும் சக்தி உலகில் என்றும் இருந்ததில்லை, இன்றும் இருக்கவில்லை, இனியும் இருப்பதில்லை. இயற்கை அன்னை யின் ஏகப் புதல்வி அவள். இறைவனின் நாவிலே பிறந்த இனியவள். இறைவனை நிந்தனை செய்வதால் களங்கமடைடைவது யாரத்தான்? புத்தரைத் தொழுதால் பலனடைபவர் புத்தரா, தொழுபவரா? தமிழ்மொழிக்குக் கொடுக்கவேண்டிய இடத்தைப் பிறர்கொடுக்க மறுத்தால் தெய்வத்தைப் போற்றிப்புகழும் பாக்கியத்தை அவர்கள் இழந்து விட்டார்கள் என அவர்கள்மீது அனுதாபப்படுங்கள். அதைவிடுத்து தமிழ்மொழி அழிகிறதே, அதை அழிக்க முயலும் அரசாங்கத்தின்கீழ் வேலை செய்வது பாவமாயிற்றே எனக்கூச்சலிடுவது எங்கள் இனத்திற்கே செய்யும் துரோகம்..... மாபெரும் துரோகம்.

"உங்கள்மீது காட்டப்பட்ட பாரபட்சத்திற்காக வேலை துறப்பதோ, வேலைதேடி பிறநாடுபோவதோ..... நம்மையே நாம் கோழைகளாக்குவதாகத்தான் முடியும். அநீதிப்பாதையைத் திறத்துவைக்கமுயலும் கும்பலுக்கு கைகொடுத்து உதவுவதாகவே அமையும். நாம் நீதியின் வழிசென்றால் மட்டும்தான் போதாது. அநீதியைக் கண்டு போராடவும் வேண்டும். அது தோல்வியிலேயே முடியலாம். பரவாயில்லை, 'எமது கடமையைச் செய்தோம்' என்ற நிம்மதி இருக்கிறதே அது ஒன்றே

போதும், நீதித்தாயின் நேசக்கரத்தைப்பெற. தோல்வி கண்டுவிட்ட நேரத்தில், “பாவிகள் பாவச்செயலைப் புரிகிறார்களே தெய்வத்தின் சீற்றத்திற்கு ஆளாகப் போகிறார்களே என அவர்கள்மீது இரக்கப்படும் தன்மையைமட்டும் உள்ளத்தில் வளரவிடுவீர்களானால் அப்புறம் நீங்கள் ஒரு மகான்..... பெரிய மகான்”

உமா நிறுத்திவிட்டு சுந்தரை நோக்குகிறாள். அவன் அசையாமல் கற்சிலைபோல் இருந்தநிலை தனது பேச்சைக் கவனிக்கிறான் என்ற உணர்வை அவளுக்குக் கொடுக்கிறது. ஆனால்.....

உமா மீண்டும் தொடர்கிறாள். “எனக்குப் பிடிக்காத அரசாங்கத்தின்கீழ் ஊழியஞ் செய்கிறேனே எனக் கலங்குவதுகூடத் தவறு அத்தான். சட்டத்தை நிலை நாட்டி அமைதியைப் பாதுகாக்கும் பொலிஸ் சேவை, நாட்டைக் காக்கும் ராணுவம், காடுதிருத்தக் களனி பாய்ச்சும் தூயபணி - இப்படி எத்தனையோ - எல்லாமே நாட்டிற்காகவே அன்றி அரசாங்கத்திற்காக அல்ல; உங்கள் சேவையால் செழிப்படைவது அரசாங்கமல்ல, நாடு. நாடு ஒன்றே; உங்களுக்கு ஊதியங் கொடுப்பது அரசாங்கமல்ல. மக்கள்..... நீங்கள் எல்லோரும் நாட்டின் காவலர்கள்; மக்கள் தொண்டர்கள்”

உமா மீண்டும் நிறுத்துகிறாள். தன்னைக் குழந்தை என நினைத்துக்கொண்டு புத்திபுகட்ட முயலுகிறாள் எனச் சுந்தர் நினைத்துக்கொண்டு குமுறுவதை உமா வினால் உணரமுடியவில்லை. தனது பேச்சைக் கூர்ந்து கவனிக்கிறான் என்ற நினைவு, அவனை மகிழ்ச்சிக்கடலில் ஆழ்த்துகிறது. தெம்பையுங் கொடுக்கிறது.

மீண்டும் தொடருகிறாள். “தங்கள் இனம்மீது, மொழிமீது கொண்ட மிதமிஞ்சிய காதல் அண்ணன் மார்களின் கண்களை மறைத்துவிட்டது. மன்னித்து

விடுவோம். ஆனால் நீங்கள் செல்ல விரும்புகிறீர்களே இங்கிலாந்திற்கு, அங்கே? கறுத்தவன் - வெள்ளையன் பூசலைப்பற்றிக் கதைகதையாகப் படித்திருப்பீர்களே! ஆண்டவன் படைப்பிலே பாகுபாடுகாணும் அருவருக் கத்தக்க செயலையல்லவா செய்கிறார்கள். ஆற்றலுக்கும் நிறத்திற்கும் எவ்வித தொடர்புமில்லை என்பதை உணர்ந்துகொண்டும் கறுத்தவன் தாழ்ந்தவன் எனக் கூச்சலிடும் கும்பல் அங்கு உண்டல்லவா? இங்கே அண்ணன் குட்டுகிறான் எனப்பயந்து ஓடுகிறீர்கள். அங்கே மாற்றான் காலால் உதைக்க நேர்ந்தால்.....

“நிறுத்து உமா” பயங்கரமாகக் கூச்சலிடுகிறான் சுந்தர். அவனுடைய ஒவ்வொருசொல்லும் எரிமலையில் இருந்து பறக்கும் அனல் குழம்பாக, பீரங்கியில் இருந்துபாயும் குண்டாகவந்து உமாவைத் தாக்குகிறது.

இறுதியில், “எக்காரணங்கொண்டும் எனது திட்டத்தை நான் மாற்றிக்கொள்ளப் போவதில்லை. உனக்கு என்னுடன் வரவிருப்பமில்லை, உனது பெற்றோர் இருக்கிறார்கள் உனக்கு அடைக்கலம்தர. அவர்களுடனேயேபோய் இருந்துகொள். ஆட்சேபனை இல்லை” எனக்கூறிவிட்டு நகர்கிறான் அறைக்கு!

சுந்தரின் மறுப்பு உமா எதிர்பாராத ஒன்று. வானமே இடிந்துவிழுந்தாற்போல் கதிகலங்கி நிற்கிறாள். மீண்டும் சுயஉணர்வு பெற்றெழுந்தபோது ஒரு மணித்தியாலம் கழிந்துவிட்டிருந்தது. எழுந்தவள் நேரே சுந்தரிடமே செல்கிறாள். “நீங்களிருக்கும் இடம்தானத் தான் எனக்கும் சொர்க்கம். என்னையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள்” கிணற்றிலிருந்து ஒலிப்பதைப்போலி ருக்கிறது அவள் குரல்.

நீரோடை ஓடுகின்றது. ஆனால் அதன் தூய தெளிந்த நீர் மாசுற்று கலங்கிவிட்டது.

*

*

*

*

குத்துவிளக்கின் ஒளியை உற்றுநோக்கிய வண்ண மிருந்த உமாவின் கண்களிலே திடீரென ஒரு பிரகாசம்: முகத்திலே ஒரு மலர்ச்சி.

சசீலா - அவளின் ஆருயிர்த் தோழி - சுந்தரின் அண்ணி - அவளுக்குக் கடிதமெழுதினாள்?

என்னைப்போல் தாய்நாட்டிலே பற்றுக்கொண்ட ஒருத்திதானே அவளும். அவளுக்கு லண்டன் வாழ்க்கை பிடித்திருக்க நியாயமே இல்லை. மாறுபட்ட சுவாத்திய நிலை; தொடுப்புக்காணமுடியாத பழக்க வழக்கங்கள், பண்பாடுகள்; அருவருப்புக்குரிய நிறப்பிரச்சனை. இவற்றின்மீதுள்ள வெறுப்பு லண்டன்மீதுதானே திரும்பி யிருக்கும். தாய்நாடு திரும்பத் துடித்துக்கொண்டிருக்க மாட்டாளா? தனது மனநிலையைமட்டும் அப்படியே கடிதத்தில் வடித்து எழுதினாளாயின் அதைக்கொண்டே அத்தானின் உள்ளத்தை மாற்றிவிட முடியாதா? உமாவின் உள்ளத்திலே புதுத்தெம்பொன்று பிறந்தது.

பத்தாவது நாளே பதில்வந்தது. எத்தனை ஏமாற்றம்!

நடுக்கடலிலே கடலைகளுடன் அள்ளுண்டுவரும் மரப்பெட்டி கரையைக்கண்டவுடன் 'அப்பாடா தப்பினோம் அலைகளிடமிருந்து' எனப் பெருமூச்சுவிடும். சிதற அடித்து சித்திரவதை செய்யப்படப்போவது கரையிலேதான் என்பதை அது அப்பொழுது உணருவதில்லை.

சொர்க்கலோக வாழ்க்கையாம். தனது கணவர் கம்பனி முதலாளியின் செல்லப்பிள்ளையாம். அவருக்குக் கொடுக்கும் சலுகைகளைக்கண்டு சக என்ஜினியர்களுக்குக்கூடப் பொருமையாம். "இங்கு மானத்துடன் தலைநிமிர்ந்து வாழ்கிறோமே உமா, உலகத்தின் செல்வங்களைக் காலடியில் கொட்டினாலும் அதற்கு இணையாகாது" எனத் திருப்பியல்லவா கேட்கிறாள்!

— 2 —

“உமா”

“என்னத்தான்?”

“அண்ணன் கடிதமெழுதியிருக்கிறார். எனக்கு உதவித்தலைமை என்ஜினியராகப் பதவி உயர்வாம்.”

“மகிழ்ச்சி அத்தான்”

“அடுத்த வாரம் முதலாளியின் பிறந்த தினமாம். கறுத்தவனெனப் பாராமல் தனக்கும் அழைப்பாம்”

“மகிழ்ச்சி அத்தான்”

“உமா... வெள்ளையன் நாட்டிலே அண்ணனின் திறமையுடன் எனது திறமையையும் சேர்த்து வெள்ளையனையும் வெல்லும்வகையிலே எமது ஆற்றலைக்காட்டினால் அதுகூட ஈழமாதாவிற்குச் செய்யும் தொண்டு தானே?”

நீரோடை பெருநதியுடன் சேர விரும்புகின்றது. சேரட்டும், ஆனால் பெருநதியை அமிழ்த்தி அதன் மேல் பாயவேண்டுமென விரும்பினால்?

தாய்நாட்டின் பெருமையை தரணியெங்கும் பரப்ப வேண்டியதுதான். ஆனால் நாடு மெலிந்து நலிந்து கிடக்கும் நேரத்திலா? உமாவின் உள்ளத்திலேயே கேள்விகள் அடங்கிவிடுகின்றன. “என்ன உமா பேசாமல் நிற்கிறாய்? லண்டன்வர எனக்குப் பூரணசம்மதமெனச் சொல்லு, உமா.....உம்”

நீரோடையின் ஓட்டம் காட்டாற்று வெள்ளத்தையும் மிஞ்சிவிட்டது. அணைபோட முயன்றால் உடைத்துப் பாயும், முடியாவிட்டால் மேலெழுந்து பாயும். புத்தி

சாலித்தனமானது, வெள்ளம் தணிந்தபின்பு அணை போடுவதுதானே!

“மனம் நிறைந்த சம்மதமத்தான்” என்றாள், ஈழ மாதா தன்னைக் கைவிடமாட்டாள் என்ற நினைவுடன்.

“உமா” என வாஞ்சையுடன் அணைத்து நின்றான் ஒருநிமிடம். பின்பு, “ராஜினாமாக் கடிதத்தைத் தலைவரிடம் கொடுக்கப்போனேன். ஏற்க மறுத்துவிட்டார். இன்றிரவு சபைக்கூட்டமாம். அங்கே ஒப்படைக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். ...ம். நீயும் வருகிறாயா உமா?”

“ஆ” என திடுக்கிட்டு விழித்தாள். ‘நிலைமை மிஞ்சி விட்டதே’ என அலறியது அவளுள்ளம்.

ஹோலின் மின்சார பல்குகள் இரவைப் பகலாக்கின.

உமா நிமிர்ந்து நோக்கினாள். அவளின் கண்களுக்கு சபைத்தலைவர், தனது கணவனின் உள்ளத்தை மாற்றுவதற்காக தேவியால் அனுப்பப்பட்ட பிரதிநிதியாகவும், அங்கு கூடியிருப்பவர்கள் அவரின் தூதுவர்களாகவும் தோன்றினார். ‘கணவனின் மனதை மாற்ற என்ன வழி கூறப்போகிறாரோ’ என்ற உள்ளத்துடிப்பு அவள் கண்களிலே எதிரொலித்து நின்றது.

தலைவர் சபையீட்டிய சாதனைகளை பெருமையுடன் விளக்குகின்றார். திட்டுநிலத்தைத் தங்கத் தகடாக மாற்றப் பாடுபட்டதை, பாடுபடுவதை, பாடுபட இருப்பதை வர்ணிக்கிறார். உமாவிற்கு மெய்சிலிர்க்கிறது. அடுத்து—

“இன்று நமது சபையின் என்ஜினியர் ஒருவர் தமது பதவியை ராஜினாமாச் செய்ய இருப்பதாக அறிகிறேன். அவரை நாம் பிரிய இருப்பது வேதனையே தருகிறது. ஆனால்..... நமது நாட்டிலே உலாவும் பணப்பிசாசுகளில் சில நம் சபையினுள் நுழைந்து

விட்டதைக்காண நான் வெட்கமடைகிறேன். அவர்களுக்கு, எடுத்துக்கொண்ட தூயபணியோ நாட்டின் நலமோ முக்கியமல்ல. பணம்... பதவி... இவைகளே அவர்கள் குறிக்கோள்.....”

உமாவின் உள்ளம் பயங்கரமாக ஒலமிட்டது. ஆயிரம் தேள்கள் சேர்ந்து ஒரேநேரத்தில் கொட்டினாலும் இத்துணை வலி உடலில் ஏற்பட்டிருக்குமா? அத்தானின் மனதை மாற்ற மார்க்கம் கூறுவார் என்றிருந்தவளுக்கு தலைவரின் பேச்சு எத்தகைய ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தது! அவர் விஷம் தோய்த்துப் பேசிய தோரணை அவளின் வேதனையை ஆத்திரமாக மாற்றவே உதவியது.

தலைவர் தொடர்ந்தார் “இத்தகைய பணப்பிசாசுகள் தாங்களாகவே வேலையை ராஜினாமாச் செய்யும் வரை நாம் காத்திருக்கக்கூடாது. அவர்களின் தன்மையை உணர்ந்துகொண்ட அன்றே அவர்களுக்குக் கல்தா கொடுக்கவேண்டும். மக்கள் அவர்களைப் பிடித்து சந்தியில் நிறுத்தி கல்லால் அடிக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான்.....”

“நிறுத்துங்கள்!” பொறுமையின் சிகரம் வெடித்தது. வெடிப்பின் எதிரொலிகள் ஹோலின் நான்கு மூலைகளிலும் போய் மோதின. கண்ணெதிரே நிற்பது கண்ணகித் தெய்வமோ என வியந்துநின்றது சபை. “நாங்கள் பணத்தை அல்ல நாடுவது; பதவியை அல்ல தேடுவது; மானமொன்றே வேண்டுவது. மானம் எங்கள் உயிர்நாடி, எங்கள் உடலில் ஓடும் இரத்தமது. ஒரு சிறுதுளிதன்னும் போகவிட்டு உயிர்தரியோம். சகோதர இனமென்றும் பாராமல் குட்ட விரும்புகிறீர்கள். குட்டுங்கள். ஆனால் குட்டக் குட்ட நாங்கள் குனிந்துகொடுக்க வேண்டுமெனப் பேராசைப்படுகிறீர்களே, அதைமட்டும் விட்டொழியுங்கள். பெற்றோரை

உற்றோரைப் பிறந்த பொன்னாட்டைப் பிரிந்து கடல் கடந்து நாங்கள் பிறதேசம் போக விரும்பினால், தெரிந்துகொள்ளுங்கள், அது பணத்திற்காக அல்ல, எங்கள் உயிரிலும் பெரிய மானத்தைக் காப்பாற்ற.”

உமா வீறுகொண்டு சீறியதுடன் நிற்கவில்லை. கணவனின் சட்டைப்பையிலிருந்த ராஜினாமாக் கடிதத்தை வெடுக்கென எடுத்து மேசையில் வீசிவிட்டு சுந்தரின் கையைப்பற்றிய வண்ணம் மின்னல்போல் மறைந்தாள்.

அன்றிரவு பட்டுக்கட்டிலில் படுத்திருப்பதாகத் தோன்றவில்லை சுந்தருக்கு. ஆகாயத்திலே மிதப்பதைப்போன்ற உணர்வு, ஊஞ்சலில் சுழலுவதைப்போன்ற நினைவு. மகிழ்ச்சிக்கடலில் மிதந்தபடி கிடந்தான். தலைவர் தன்மேலுள்ள சொந்த தாபத்தை சபையிலே தீர்க்க முயன்றதையோ, உமா அவருக்குப் பதிலடி கொடுத்ததையோ அவன் எண்ணிப்பார்க்கவில்லை. உமாவின் உள்ளத்தில் 'தாய்நாட்டை விட்டுப் போகப் போகிறோம்' என்ற கவலை சிறுஉருவில் தன்னும் இருந்திருந்தால் அது இன்றுடன் மறைந்திருக்கும் என்ற நினைவே அவனை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தியது.

—3—

சுந்தரின் இல்லம் அலங்கரிக்கப்பட்டது. இன்னும் இரண்டு நாட்களில் தம்பதிகள் இங்கிலாந்திற்குப் போக இருக்கிறார்கள் என்ற செய்தி நண்பர்களையும் உறவினர்களையும் அங்கு அழைத்தபடியே இருந்தது.

சுந்தரைக் காணாமே? அவன், விசாவிடயத்தில் ஏற்பட்ட சிறுதாமதம் காரணமாக ஓடிக்கொண்டு திரிபவனாயிற்றே!

உமா களைத்து நின்றாள். தேநீர்க் கோப்பைகளுடன் எத்தனைமுறைதான் கூட்டத்திற்கும் அடுக்களைக்குமாக ஓடியிருப்பாள்?

விருந்தையிலே சிறுசலசலப்பு. உறவினரையும் தாண்டி உள்ளே வந்தான் சுந்தர். அவனது வலக்கரத்தை இரண்டு பாஸ்போட் புத்தகங்கள் அலங்கரித்து நின்றன!

எதற்காக உமாவை அப்படி உற்று நோக்குகிறான்? அவன் கண்களிலே மின்னும் ஒளியிலே மின்னல் தோற்று விடுமோ! உதட்டிலே தவழ்கிறதே புன்னகை, கத்தியால் சுரண்டினாலும் மறையுமா?

“அப்பப்பா பாஸ்போட் கிடைத்ததும் ஆனந்தத்தைப் பாரேன்” எனவியந்தாள் உமா.

கண்ணிமைக்காமல் சுந்தர் உமாவை நோக்கி நின்ற காட்சியைக்கண்டு அதிசயித்தவர்களுக்கு அடுத்து நடந்தது மேலும் வியப்பைக்கொடுத்தது.

சூழ்ந்து நிற்பவர்களையும் கவனியாமல் உமாவின் கையைப்பற்றியபடி எதற்காகச் சுந்தர் படுக்கை அறைக்குள் நுழையவேண்டும்?

சில நிமிடங்கள் கழிந்தெழுந்த “அத்தான்” என்ற உமாவின் கூவல் வெளியே நின்றோரைக் கதிகலங்கச் செய்துவிட்டது. சிலர் அறையை நோக்கி ஓடினார்கள். அங்கே—

சிதைத்து சின்னாபின்னப்பட்டிருந்த பாஸ்போட் புத்தகங்களின் தாள்சுள் அறையை நிரப்பிநின்றன.

பலஜோடி கண்கள் தங்களை உற்றுநோக்குவதைக் கவனிக்கும் நிலையில் உமாவும் சுந்தரும் இல்லை. “என்னை மன்னித்துவிடு உமா... உன் மனம்நோக நடந்துவிட்டேன்... என்னை மன்னித்துவிடு உமா” எனச் சுந்தர் விம்ம, உமா அவன் கண்ணீரைத் துடைத்தபடி நின்றாள்.

“இன்று புறப்படும்போதுதான் உமா, அண்ணனின் கடிதம் கிடைத்தது. அடுத்த வாரமே தாய்நாடு திரும்புகின்றனராம். தனது முதலாளி தன்னைத் தம்பி போல் பாவித்ததும் சலுகைகள் பல கொடுத்ததும் வெறும் வேஷம்தானாம். ‘அழகுராணி, அழகுராணி’ எனப் புகழ்வாயே அண்ணியை அவள் மீதுதானாம் அவனுக்குக் கண். அண்ணியுடன் ஆடவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் அவன் அவள் கையைப்பற்ற, அண்ணி அலறித்துடிக்க, பிறந்ததினவிழாவே குழப்பத்தில் முடிந்துவிட்டதாம். பத்திரிகைகளில் செய்தி வருமளவிற்கு நிலைமை முற்றிவிட்டதால் அண்ணாவிிற்கும் அண்ணிக்கும் நேர்ந்துவிட்ட அவமானத்தை நினைக்கும்போது... சே சே என்ன பண்பாடு என்ன கலாச்சாரம்”

உமாவின் கண்களிலே ஒரு ஜோதிமின்னல் “ஈழ மாதா தெய்வத்துள் தெய்வம்” என இறைஞ்சியபடி இருந்தது அவள் உள்ளம்.

சுந்தர் தொடர்ந்தான். “எனது மனமாற்றத்திற்கு அண்ணனின் கடிதம் மட்டுமல்ல காரணம். இது கிடைக்காவிட்டாலும் ஒருவேளை என் பிரயாணத்தை நிறுத்தியிருப்பேன். இங்கிலாந்து போயிருந்தாலுங்கூட அங்கே அநேகநாள் தங்கியிருக்கவே மாட்டோம். அன்றிரவு.....உன்மனம் முற்றாக மாறிவிட்டது என அண்ணி மகிழ்ந்தபடி கட்டிலில் கிடந்தேன். நீ, நான் உறங்கிவிட்டேன் என்ற எண்ணத்துடன் பூஜை அறைக்குள் சென்று கதறினாயே ‘அம்மா நீங்களெனக்

களித்த தெய்வத்தின் மானத்தைத் திட்டமிட்டுப்பறிக்க முயன்றதைக் காணச் சகிக்காது உங்களை நிந்தனை செய்யும் வகையில் பேசிவிட்டேன். என் உடலை மாசுபடுத்தி விட்டேன்' எனக்கூறி அழுதாயே..... 'இருந்த எண்ணமெல்லாம் இன்றுடனே அழிந்துவிட்டது. அடுத்த வாரமே போகிறோம் உங்களைப் பிரிந்து. ஆனால், அம்மா, எங்களை உங்களிடமிருந்து அதிக நாள் பிரித்து வைக்காதீர்கள். சீக்கிரத்தில் திருப்பி அழைத்துவிடுங்கள்' எனவேண்டி உருகிநின்றாயே... எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டுதானிருந்தேன். அந்தக் கதறலே என் உள்ளத்தை உலுக்கிவிட்டது. "ஈழமாதமீது இத்தனை காதலா, அதில் கடுகளவுகூட என்னிடத்தில் இல்லையே' என்ற ஏக்கம் அன்றுதான் முதன் முதலாக என்உள்ளத்தில் ஏற்பட்டது. தமிழ்மொழி மீதுள்ள உனது அழியாக்காதல், அதேநேரத்தில் மற்றைய இனத்தையும் போற்றும் பண்பு; கணவனைத் தெய்வமாகத் தொழும் தன்மை, பிறந்த பொன்னாட்டை தெய்வத்துள் தெய்வமாக வணங்கும் உனது தெய்வநிலை..... நீ ஒரு தெய்வப்பிறவி. உமா, தெய்வப்பிறவி. உன்னை மனைவியாகப் பெற்ற பெருமையை, அதிர்ஷ்டத்தை இன்றுதான் உணர்கிறேன். ஈழமாதாவின் மேலுள்ள உனது பக்தியின் ஆயிரத்தில் ஒரு பங்காவது மற்றவர் உள்ளத்தில் ஊறட்டும். அடுத்த நாளே ஈழம் பொன்கொழிக்கும் நாடாக மாருதா?

சுந்தர் கூறியது ஒன்றுமே உமாவின்காதில் விழவில்லை. அவளது ஐம்புலன்களும் 'ஈழமாதா தெய்வத்துள் தெய்வம்' என இறைஞ்சியபடி இருந்தன!

காட்டாற்று வெள்ளம் தணிந்தது. கலங்கிய நீரோடை தெளிந்தது.

‘இந்தோ-சீனி பாய் பாய்’

மணிமேகலை

இராணுவ ‘ஜீப்’ ஜாம்நகரை நோக்கி ஒடிக்கொண்டிருந்தது. தெருவோரங்களில் சாரிசாரியாகச் சென்று கொண்டும் வந்துகொண்டுமிருந்த ஜனங்கள் இராணுவ ‘ஜீப்’பிற்கு கையசைத்து ‘ஜெய்ஹிந்த்’ எனக் குரல் கொடுத்தனர். உற்சாகத்தோடு பதிலுக்குக் கையசைத்துக்கொண்டனர் பாரத இராணுவத்தினர். ‘ஜீப்’ வண்டியின் ஓரத்திலிருந்த பகவத்சிங்கின் கண்களும் கருத்தும் இந்தக் காட்சிகளில் இலயித்ததாகத் தெரியவில்லை. அவை ஜாம் நகரின் கோடியிலே ஓர் சிறிய வீட்டைத் துருவி நோட்டம் போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

சுமார் ஓராண்டுகாலம் தேசபக்தியின் பெயரால் கடமையெனும் விலங்கில் கட்டுண்டு கிடந்த அவனது மனிதவுணர்ச்சி பூதாகார உருவெடுத்தது. தன்னை பற்றிப் படர்ந்த பவளக்கொடியாள் தன் அன்பின் பரிசையும் கையிலேந்திக் கொண்டு காதலனை எதிர்நோக்கி நிற்கும் காட்சி அவன் கண்களை நிறைத்தது..... மேடுபள்ளமெங்கும் தாவிக்குதித்துக் கொண்டோடிய ‘ஜீப்’ போடு, அவன் உள்ளம் போட்டி போட்

டுக் கொண்டு குதித்தது. ஐம்பது மைல் வேகத்தில் சென்று கொண்டிருந்த வண்டி அவனுக்கு ஆமை வேகத்தில் நகர்வது போல் தோற்றியது.

“என்னப்பா பால்ராஜ், வண்டியை ஒட்டுகிறாயா அல்லது உறங்கிவிட்டாயா?..... கொஞ்சம் வேகமாக ஒட்டப்பா”— பொறுமையிழந்த பகவத்சிங் இந்தியில் பொரிந்து தள்ளினான். பாவம், சுயநினைவு இருந்திருந்தால் சொல்லியிருக்கவேமாட்டான். வெறும் வாயை மெல்லும் நண்பர்களின் வாயில் கொஞ்சம் அவலையும் அள்ளிப் போட்டானே இல்லையோ, நண்பர்களின் வக்கணைகள், குத்தல்கள், கிண்டல்கள் இத்தனையும் சீனத்தாக்குதலை விடச் சமாளிப்பதற்குச் சிரமமாகப் பட்டது அவனுக்கு. வாயைக்கொடுத்து வம்பை வாங்கிக்கொண்டதற்காக வருந்தினானே, அல்லது கிண்டல் மொழியிலும் ஓர் கிளுகிளுப்பைக்கண்டானே என்பது காதல் உள்ளங்களுக்கு மட்டுமே வெளிச்சம். தலையைக்குனிந்துகொண்டான் பகவத்சிங்.

“ஆவலைப்பாருடா ஆவலை, என்னமோ இவன் ஒரு வனுக்குத் தானும் கண்டறியாத ஒரு மனைவி; துடியாய்த் துடிக்கிறான்.”—குத்தினான் அருகிலிருந்தவன்.

“ஒருவேளை இந்தப்பயல்தான் தன் பைங்கிளியைப் பார்க்கிறதுக்காக யுத்தநிறுத்தம் செய்யச் சொல்லி குஎன்லாய்க்கு எழுதினானே என்னமோ”—இந்த ஆய்வுரையைத் தொடர்ந்து ஒரே சிரிப்பு வெடி.

“நமக்குமட்டும் மனைவிமக்கள் இல்லையாக்கும்; இவனுக்கு மட்டும் பொன்னிலை மனைவியும் கோமேதகத்தலை குழந்தையுமா கிடைச்சிருக்கு?”—இன்னொருவன் வயிற்றெறிச்சலைக் கொட்டினான். பகவத்சிங்கின் இதழோரத்தில் ஓர் புன்னகை இழையோடிற்று. அது பொன்னும் கோமேதகமுங்கூட எம்மாத்திரம் என அர்த்தபுஷ்டியுள்ள ஏளனப் புன்னகையோ?

“சீனாக்காரிதானே, சூ என் லாயின் சொந்தக் காரியோ; மாசேதுங்கின் மகளோ என்னவோ”— சொல்லிமுடிக்கவில்லை அதிகப்பிரசங்கி வீரன் ஒருவன்.

“டேய் ஜோகர்!”—கர்ச்சித்தேவிட்டான் பகவத்சிங். அதிர்ந்துவிட்டான் அதிகப்பிரசங்கி. நண்பர்கள் ஒரு வரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்; கண்ணாடைகள் எச்சரிக்கைகளைப் பரிமாறிக் கொண்டன. பாவம் அவர்கள், வேடிக்கைப் பேச்சு பகவத்சிங்கின் உணர்ச்சிகளைக் குத்தும் என அவர்கள் எதிர்பார்க்கவே யில்லை.

பகவத்சிங் ஒருகணம் தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டான். அவனையும் மீறிக் கொண்டு வெடித்து விட்ட உணர்ச்சிக்குமுறல் அவனுக்கு வெட்கத்தையும் வேதனையையும் உண்டாக்கியிருக்க வேண்டும்; வெளியே வெறித்துப்பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான். நண்பர்கள் வேடிக்கையாகத்தானே கிண்டல் செய்தார்கள். அவன் ஏன் வெறியன்போல் கர்ச்சித்திருக்க வேண்டும்?..... தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டான்.

பாவம் பகவத்சிங்; அவன்தான் என்ன செய்வான்? சீன-இந்திய யுத்தம் அவன் உள்ளத்திலே பெரியதோர் தாழ்வுமனப்பான்மையைச் சிருஷ்டித்து விட்டது. தான் மிகவும் இக்கட்டான நிலையில் இருப்பதுபோன்ற உணர்ச்சி அவனுக்கு. பாரத மண்ணில் சீனர்கள் பலர் உளவாளிகளாக நடமாடுவதாக அன்றும் வெளிவந்த செய்திகளும், அதனைத் தொடர்ந்து சீனர்கள் பலர் கைதான செய்திகளும் அவனைத் தர்ம சங்கடத்திற்குள்ளாக்கியது.

பள்ளிச்சிறுவனாக இருந்தபோதே வெள்ளையராட்சிக்கெதிராக விடுதலைக் கோஷம் முழங்கியவன் அவன். இன்று பாரதமண்ணைக் காக்கும் பட்டாளத்து வீரன்

தான் என்பதிலேதான் அவனுக்கு எத்துணை பெருமை; அதனை ஓர் பெரும் பாக்கியமாகவே கருதினான். பாரதபுத்திரன் என்ற தேசியவுணர்ச்சியும், பட்டாளத்து வீரன் என்ற கடமையுணர்ச்சியும் அவனது வீரப்பணிக்கு வீறு கொடுத்தனவாயினும், தனது விசுவாசம் சந்தேகிக்கப்படுவதுபோன்றதோர் வீண் பிரமை அவனைவாட்டியது. அந்தத் தாழ்வு மனப்பான்மைத் திரியிலே நண்பனிட்ட கிண்டற் கொள்ளிதான், கர்ச்சனை வெடியாக வெளிவந்தது.

‘ஜீப்’ வண்டி வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. நண்பர்களைச் சட்டைசெய்யாமலே ஓர் சிகரெட்டை எடுத்துப்பற்ற வைத்துக்கொண்டான். ‘இந்தத் துரதிருஷ்டத்திற்கான பழியும் பாவமும் அவள் தலையிலா விடியவேண்டும்? அவள் வெள்ளையுள்ளத்தில் அந்த விபரீத எண்ணம் வேர்விடுமானால் அது எட்டாவது அதிசயமாகும்’—தனக்குத்தானே கூறிக் கொண்டான்.

எந்த விபரீத எண்ணம்? என்ன பழியும் பாவமும்?..... அது அவனுக்கே வெளிச்சம். அவன் ஊதித்தள்ளும் ‘சிகரெட்’ புகை அவனுள்ளம் வெந்து கொண்டிருப்பதைக் காட்டுகிறதா? வண்டியின் வேகத்தில் வீதியோரத்துமனைகளும் மரங்களும் எதிர்புறத்திலோடுவது போன்று காட்சியளித்தன. பகவத்சிங்கின் நினைவும் அவற்றோடு சேர்ந்து வாழ்க்கைப்பாதையில் வந்தபக்கத்தை, எதிர்ப்புறத்தை ஊடுருவிற்று. சந்தர்ப்பத்தின் பயனாலான இலாபநட்டங்களை இரை மீட்டுக் கொண்டான்.

*

*

*

1954-ம் ஆண்டு; பஞ்சசீலத்தின் பங்காளியாக பிரதமர் சூ-என்-லாய் பாரதத்திற்கு விஜயம் செய்த

தைத் தொடர்ந்து ‘இந்தோ—சீனி பாய் பாய்’ (இந்தியரும் சீனரும் சகோதரர்கள்) கோஷம் இந்தியாவிலும் சீனாவிலும் எதிரொலித்தது. இரு நாடுகட்குமிடையில் இராசதந்திர உறவுகள் பலப் படுத்தப்பட்டன. சமூக, பொருளாதார, கலாச்சாரத் தொடர்புகள் ஏற்படுத்திக் கொள்ளப்பட்டன; தூதுகோஷ்டிகளின் விஜயம் தொடர்ந்தது.

இந்நிலையில், பீக்கிங்கில் நடைபெற்ற வாலிபர் மாநாட்டிற்கு இந்தியாவிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட தூதுகோஷ்டியினரில் ஒருவனாகச் சென்ரூன் பகவத்சிங். மாநாட்டு அரங்கில்தான் அவன் அந்த அழகியைச் சந்தித்தான். முல்லைச்சிரிப்பும் மோகனசிங்காரமும் கண்டான், கட்டுண்டான். அவளும் கண்ணால் கொண்டுள், கருத்தால் கொண்டாள். நான்குநாள் மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகளின் போதும் இந்திய—சீன பரஸ்பர நல்லுறவுபற்றி கருத்துரைகள் பரிமாறப்பட்டன, பேச்சாளர்களால்; பொருத்தமாக அமைந்தன காதலர்கட்கு. இந்திய - சீன நல்லுறவு பகவத்சிங் - சாய்சின் (Tsai-Chin) உறவிலே உருவகப் படுத்தப் பட்டது.

சாய் சின்னின் தந்தையின் தயக்கம் ‘இந்தோ—சீனி பாய்பாய்’ உணர்ச்சிவேகத்தினாலும், இருநாட்டு இராஜதந்திர வட்டாரங்களிலுள்ளோரினது தலையீட்டினாலும் வலு விழந்தது. சட்டப்படி அவளை வரித்துக் கொண்டான் பகவத்சிங், இத்தாம்பத்தியத் தொடர்பினை இந்திய-சீன நல்லுறவின் நினைவுச்சின்னமெனக்கூட ஓர் சீனப்பத்திரிகை வர்ணித்ததாம்.

முன்பின் தெரியாத தன்னை நம்பி வருகிறுளே பேதை, அதுவும் தாயற்ற அவளை தன்னுயிருக்குயிராக வளர்த்தெடுத்த தந்தையையும் விட்டுவிட்டு என பகவத்சிங் கூட ஆச்சரியப்பட்டான். சீன இராணுவத்திலே உயர்தர அதிகாரி அவள் தந்தை; மகள் தன்னை

விட்டுப்பிரியும்போது குலுங்கிக்குலுங்கி அந்த மனிதர் அழுத காட்சி பகவத்சிங்கின் உள்ளத்தை நெகிழவைத்தது. 'இராணுவ அதிகாரியென்றால் இரும்பு மனிதனானான்? அவனுக்கும் கூட இதயமென்று ஒன்று இருக்கின்றதே' - பகவத்சிங் நினைத்துக்கொண்டான். சாய்சின் மட்டும் என்ன? தந்தையின் கரங்களில் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு அழுதான்.

"பகவத்சிங், என் உயிரை உன்னிடம் ஒப்படைக்கின்றேன்; உனக்கு அதிகம் சொல்லவேண்டாம்" - ஆங்கிலத்தில் பேசினார் தந்தை, மகளின் தலையை வருடிக் கொண்டே.

"நன்றாக உணர்கின்றேன்; கவலைப்படாதீர்கள்" - சுருக்கமாக உறுதிமொழியளித்தான் பகவத்சிங். அவனால் அதிகம் பேச முடியவில்லை. தன் அன்புத்தந்தையையும் விட்டுவிட்டு தன்னை நம்பிவரும் நங்கையின்கள்ளமிலா உள்ளத்தையும், அந்த உள்ளத்திலே தனக்கு ஒதுக்கிய இடத்தின் பரப்பையும் அபூர்வமாகக் கருதினான். வாயடைத்துவிட்டது அவனுக்கு.

*

*

*

'நல்லவள்..... நம்பி வந்தவள்.....'—பகவத்சிங்கின் வாய் முணுமுணுத்தது. 'சிகரெட்' அடிக்கட்டையின் நெருப்புச் சுட்டதும் தான் அவன் சுய உணர்வு பெற்றான். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். நண்பர்கள் அசதியால் தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர். 'ஜீப்' வண்டியின் 'உலுக்கலை'க்கூட அவர்கள் இலட்சியம் செய்ததாகத் தெரியவில்லை. லடாக் பகுதியில் கடுங்குளிருக்கும், மலைப்பிரதேசப் பூச்சிபுழுக்களுக்கும் ஈடுகொடுத்தவர்கட்கு இந்த உலுக்கல்தானா பிரமாதம்? எத்தனை இரவுகள் நிமிடக்கணக்கில் மட்டும், அதுவும் நின்ற நிலையிலேயே, உறங்கியிருப்பர்? சில நாட்களில் அந்த வாய்ப்புக்கூடக் கிடைத்ததில்லை.

அவர்களனைவரும் சீன ஊடுருவல் சிறிதுசிறிதாகத் தொடங்கிய நேரத்திலேயே எல்லைப் பாதுகாப்பிற்கென அனுப்பப்பட்டவர்கள். சீனாவின் யுத்த நிறுத்தப் பிரகடனத்தைத் தொடர்ந்து, இந்திய போர்ப்படையினரில் யுத்தம் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னரே எல்லைப்பாதுகாப்புக்கு வந்துவிட்டவர்கட்கு மட்டும் தற்காலிகமாக மனைவி மக்களைப் பார்த்துவரச் சந்தர்ப்பம் அளிக்கப்பட்டது. ஓராண்டிற்குப்பின் ஊர்திரும்பும் அவர்கள் மனத்தில் எத்துணை ஆவலெல்லாம் தேக்கிக்கொண்டு திரும்புகின்றார்களோ? யுத்த நிறுத்தத்திற்குப் பின்னரும் சீனத்தாக்குதல்கள் சிற்சில இடங்களில் நடைபெறுவதாகக்கிடைத்த செய்திகள் அவர்களது உற்சாகத்திற்கு அடிக்கடி குறியீடு போட்டுக்கொண்டன. புதியதாக்குதல்களை எதிர்நோக்கும் முகமாக, இந்தியா, பிரித்தானிய அமெரிக்க உதவியுடன் தனது படைபலத்தைக் கட்டியெழுப்பும் வேளை; தாம் தம் வீட்டை அடையு முன்னரே திரும்பவும் களத்திற்கு அவசரமாக அழைக்கப்படலாம் என்பதை அவர்களே அறிவார்கள். இருப்பினும், கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தினைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஓர் நிம்மதியற்ற தூக்கம். என்னென்ன கனவுகளையெல்லாம் காண்பார்களோ?

‘சிகரெட்’டுகள் ஒவ்வொன்றாக அவன் கைவிரல்களுக்கிடையே புகைந்துகொண்டிருந்தன. பொழுது சாய்ந்து சிறிது சிறிதாகக் கருமைபடரத் தலைப்பட்டது. தெருவோரத்து விளக்குக்கம்பங்கள் மிகவும் பிரயாசைப்பட்டு எரிவதுபோல அற்ப ஒளியைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தன. ஒன்று... இரண்டு... மூன்று... நான்கு... எட்டுக்கம்பங்கள் எதிர்ப்புறத்தே ஒடிவிட்டன. ஒடி ஒழித்துக்கொண்ட எட்டாண்டுகளை நினைத்துக்கொண்டான் பகவத்சிங்.

‘...சே... எவ்வளவு நல்லவள்... என்னை நம்பி வந்தவள்... கள்ளங்கபடமற்றவள்... பைத்தியக்காரக்

கற்பனைகள்...' எதையெதையோ நினைத்துக்கொண்டவன் தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டான்.

"என்ன பகவத்... 'ஹார்ன்' பண்ணவா?"—டீரைவர் பால்ராஜின் குரல் கேட்டுத் திரும்பினான் பகவத்சிங்; 'ஜீப்' தனது வீட்டுக்கு முன்னே நிற்பதை உணர்ந்தான். உள்ளத்திலே இனந்தெரியாத ஓர் குதூகலம்.

"வேண்டாமப்பா, ரொம்பத் 'தாங்ஸ்'... பிறகு சந்திக்கிறேன்"—'ஜீப்' வண்டியிலிருந்து குதித்துக் கொண்டே கூறினான் பகவத்சிங். 'ஜீப்' புறப்பட்டது. 'கேட்'டைத் திறந்துகொண்டே நுழைந்தவன் பொங்கி வந்த பூரிப்பைத் தாங்க முடியாதவனாக ஒரு கணம் நின்றான். வீட்டில் விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. அவனது ஆவலில் இருதயம் 'படபட'வென அடித்துக் கொண்டது. கையிலிருந்த கூடையில் குழந்தை ராம் சிங்கிற்கு வாங்கிவைத்த பொம்மையைத் தடவிப் பார்த்துக்கொண்டான். ஏதோ நினைத்துக்கொண்டவன் போல கையை உயர்த்தி ஜன்னலூடாக வந்த மங்கிய வெளிச்சத்தில் தன் கடிகாரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டவன் 'எட்டுமணி' என வாய்விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டே நாணமுற்றவன் போல் முறுவலித்துக்கொண்டான். "சாய்சின் சாய்சின்"—குழைவோடு குரல் கொடுத்துக்கொண்டே கதவைத் தட்டினான் பகவத்சிங்.

*

*

*

தொட்டிலில் கவலையற்றுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த குழந்தை ராம்சிங்கின் நிர்மலமான முகத்தை ஒரு கணம் ரசித்துக்கொண்டிருந்த பகவத்சிங் தன் ஆசை அன்பெல்லாம் தேக்கி அச்சீன இந்திய உறவுச்சின்னத்தின் கன்னங்களில் மாறிமாறி முத்தமிட்டான். சீன—பாரதப் பகைமையை நினைத்துக்கொண்டபோது அவனுக்கே ராம்சிங்கின் நிலை மிகவும் விசித்திரமாகப்

பட்டது. மறுகணம் பரபரப்புடன் தன் அறையுள் நுழைந்து உடைகளை மாட்டத் தலைப்பட்டான்.

“சாய்சின்... உம்... ஜல்தி... டைம் ஆயிற்று”—மனைவிக்குக் குரல் கொடுத்துக்கொண்டே “பூட்ஸ்”களை மாட்டினான். மனைவியுடனும் மகனுடனும் இரண்டொரு நாட்கள் கூட குதூகலமாக இருக்க அனுமதிக்காது சீனாவின் போர் ஏற்பாடுகளைத் தொடர்ந்து மேலிடத்திலிருந்து அவசர அழைப்பு வந்துவிட்டதே என்ற கவலையா அவன் முகத்தில் களையில்லாமைக்குக் காரணம்?... இருக்காதே, கடமையுணர்வுமிக்கவனல்லவா அவன். அன்றுதான் படித்துமுடித்த காந்தியடிகளின் நூலை ‘ஷெல்ப்’பில் அடுக்கியவன், மீண்டும் ஒருமுறை அன்றைய ‘இந்தியன் எக்ஸ்பிரஸ்’ பத்திரிகையில் அவன் கண்களையும் கருத்தையும் உறுத்திய செய்தியின்மேல் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

‘இந்தியாவில் சீன ஒற்றர்கள் பலர் கைது; இந்தியப் பிரஜைகளான சீனர்களின்மீது பொலீசாரின் கண்காணிப்பு; துரோக வேலையில் ஈடுபடுவோர் பற்றித் தகவல் தருமாறு வேண்டுகோள்’—பத்திரிகைச் செய்தித் தலைப்பினை அவன் உதடுகள் முணுமுணுத்துக் கொண்டன. ஏதோ விவரிக்க முடியாத பீதியுடன் நிமிர்ந்தவன் அங்கு மேசைமீது சாய்சின் காப்பி ‘டம்ளரை’ வைப்பதைக் கண்டான்.

“அதிகம் சூடில்லை, ஆறவைக்காதீர்கள்”—ஆரணங்கின் உதடுகள் வார்த்தைகளை உதிர்த்தன. சொர்ணவிக்ரகம்போல் சோபையுடன் முறுவல் காட்டி திரும்ப முற்பட்ட அவளை, அவனையறியாமலே இழுத்து அணைத்துக்கொண்டன அவன் கரங்கள். அவளின் கரத்தை நோக்கி அவன் உதடுகள் முன்னேறின; என்ன நினைத்துக்கொண்டானோ, அவை ஓரங்குல இடைவெளியில் திடீரெனப் பின்வாங்கிவிட்டன. அவனையறியா

மலே கரங்களும் தம் பிடியைத் தளர்த்திக்கொண்டன. விடுபட்ட அவள் நாணத்துடன் 'ஹோலை' நோக்கி ஓடினாள். அவன் விழிவேல் மீண்டும் பத்திரிகையை ஊடுருவிற்று.

வெளியேயிருந்து புரியாத ஏதோ மொழியில் யாரோ ஏதோ பேசுவது காதைநர்க்கவே சிந்தனையினின்றும் விடுபட்டான் பகவத்சிங். உற்றுக்கேட்ட அவனுக்கே ஆச்சரியமாகவிருந்தது. ஆம்... சீனமொழிதான், சந்தேகமேயில்லை... சாய்சின்னுடன்தான் யாரோ பேசுவதாக ஊகித்துக் கொண்டவன், வியப்புடனும் வெருட்சியுடனும் ஹோலை நோக்கினான். அங்கு...

அங்கு எவருமேயில்லை. ஆனால் தன்வீட்டு 'கேட்' டையொட்டினூற்போல் சீன ஸ்தானிகராலயத்தின் கார் சீனக்கொடியுடன் நிற்பதைக்கண்டு துணுக்குற்றான். வாசலை நோக்கி முன்னேற முற்பட்டவன் அங்கு ஓர் சீன அதிகாரி சாய்சின்னிடம் ஏதோ சீனமொழியில் கூறுவதைக் கேட்டுப் பிரமித்து நின்றுவிட்டான். அதிகாரி கூறியதை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ஆயிரம் உணர்ச்சிகளின் மோதல்கள் அவன் முகத்திலே பிரதிபலித்தன. 'துரோகி... உளவு வேலை... பச்சைத்துரோகம்'—அவன் உதடுகள் கூறிக்கொண்டன. பிரமைபிடித்தவன் போலத் தன் அறையை நோக்கி ஓடினான் பகவத்சிங்.

சீன அதிகாரியின் கார் புறப்பட்டது. அதிகாரி அவளிடம் கையளித்த கடிதம் காற்றின் அசைப்பினால் 'படபட'வென அடித்துக்கொண்டது. அதைவிட வேகமாக அடித்துக்கொண்டது அவள் மனம். சாய்சின் சித்தப்பிரமை பிடித்தவள் போலானாள். அவள் கண்கள் குளமாயின. வாய்விட்டுக் குளற வேண்டும்போல் பட்டது அவளுக்கு. ஆனால் தூக்கம் தொண்டையை அடைத்துக்கொண்டது. "இரத்தவெறி பிடித்துவிட்

டதா இந்தியாவுக்கு? பிணந்தின்னும் கழுகா நேரு?”—
வெறிபிடித்தவள்போலக் கூவினாள் சாய்சின்.

‘டுமீல்... டுமீல்’—பகவத்சிங்கின் ‘ரிவால்வர்’ புகையைக் கக்கியது. “சீனச்சிறுக்கி”—முணுமுணுத்துக் கொண்டான் அவன். புகைந்துகொண்டிருந்த மனம் சாந்திபெறும்போது விடும் பெருமூச்சின் சாயலை அந்த முணுமுணுப்பிலே காணமுடிந்தது. அவசர காலத்தில் தன் கடமையைச் சரிவரச் செய்த ஓர் இராணுவவீரனின் திருப்தி முகத்தில் பிரதிபலிக்க, இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்த சாய்சின்னை வெறுப்புடன் ஒருகணம் பார்த்துவிட்டு ‘வெடுக்’கென முகத்தைத் திருப்பிக்கொண்டான். கூச்சலிட்ட குழந்தையை நோக்கி நகர்ந்தவன் தன் ‘ரிவால்வரை’ப் பார்த்தான்; பின்னர் குழந்தையைப் பார்த்தான். அதன் கண்களுக்கு அந்தச் சீன—இந்திய உறவுச்சின்னம் பாவச்சின்னமாக, அவமானச் சின்னமாக, துரோகச்சின்னமாகப்பட்டது. அதையும் தொலைத்துவிடு என மிருகவுணர்ச்சியொன்று தூண்டியது. ‘சடக்’கென ‘ரிவால்வரை’த் தூக்கிக் குழந்தையின் முகத்திற்கெதிரே நீட்டினான். ஆனால் அந்த நிர்மலமான முகத்திற்கெதிரே அந்த ‘ரிவால்வரி’னால் பேசமுடியவில்லை; அது தரையிலே விழுந்தது. தோல்வியுடன் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு வெளியே நடந்தான் பகவத்சிங்.

இராணுவ அதிகாரியான சாய்சின்னின் தந்தை, சீன—இந்திய எல்லைப்போரில் இந்தியக்குண்டுக்கு பலியான செய்தியை, சீனஸ்தானிகராலயத்தின் மூலமாக மகளுக்கு இட்டுவந்த அக்கடிதம் சாய்சின்னின் விறைத்துப்போன கையிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு காற்றிலே பறந்தது.

அன்று நீதிமன்றத்தில் ஒரே பரபரப்பு. குற்றவாளிக் கூண்டிலே நின்றவன் ஓர் இராணுவவீரன். அவனைப்பற்றிப் பொதுமக்கள் கவலைப்பட்ட அளவுக்கு அவன் தன்னைப்பற்றிக் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. சிம்மகர்ச்சனை செய்யும் முடிக்குரிய வழக்கறிஞரின் தொனியும் பணியும் கூட அன்று 'ஏனோதானோ' பாணியிலிருந்தது—பாவம், அபரிமிதமான தேசியவுணர்ச்சி படைத்தவர்போலும். ஆனால் நீதி...?

அதற்குச் சாதி சமயம் வரம்பு கிடையாதே; சட்டம்தானே அதன் வரம்பு. அதற்கு மொழி, இனம், நாடுகள் என்ற எல்லைகள் கிடையாதே; சட்டம்தானே அதன் எல்லை. மகம்கோன்கோடு பாரத எல்லையாக இருக்கலாம்; ஆனால் நீதியின் எல்லையா என்ன? கேவலம், 'இந்தோ—சீனி பாய் பாய்' கோஷத்தின் தத்துவம் நீதிதேவனுக்கு மட்டும்தானே புரிந்தது.

தீர்ப்பைக் கேட்டுப் பொதுமக்கள் ஏமாற்றமடைந்தனர். ஆனால் அவன் முகத்தில் எதுவித மாற்றத்தையும் காணமுடியவில்லை. உணர்ச்சிகள் மரத்துவிட்டனவோ என்னவோ?

ராம்சிங்—சீன—இந்திய உறவின் சின்னம், அரசாங்க அனாதைக் குழந்தைகள் விடுதியில் ஒப்படைக்கப்பட்டான். பரிதாபம், சீன—இந்திய உறவின் அனாதை நிலையைப் பிரதிபலிக்கின்றன அப்பாலகன்?

விலை : ரூபா 1.50